

pra modum augeo. Ἐξαύξασθαι, Immodice augeri et excrescere. Bud. e Theophr. (H. Pl. 6, 6, 6.) de rosa, Ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Ἐπαύξω, s. Ἐπανξάνω, Adaugeo, Insuper augeo, Theophr. C. Pl. 1. de imbribus, Τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. Cic. ἐπαύξασθαι ap. Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere, ut videre est p. 53. mei Lex. Cic.: Dem. ἐπανξήσαι πατρίδα, Patriæ gloriam augere et amplificare: [38. 43. 1406.] "Pass. "Ἐπανξάνομαι, Accresco." Ἐπαύξω, Incrementum, Accrementum, Accretio, Augmentum. [Polyb. 5, 88, 6.] Ἐπανξή, idem, Plato de LL. [7. p. 377. * Ἐπανξής, Foes. ad Hippocr. * Ἀντεπανξάνω, Theod. Prodr. 178. * Προσεπανξάνω, Dio Cass. 129. * Συνεπανξάνω, 202. 407. * "Συνεπαύξω, Chishull. A. A. p. 103." Boiss. Mss.] Παραύξω, s. Παρανξάνω, Augeo, Obiter augeo. [Strabo 15. p. 1054.] Παραύξω, Incrementum, Accretio, Diosc. Ἐν τῇ τῆς σελήνης παραύξησει, In accretione s. incremento lunæ, Quintil. 9, 2. e Rutilio s. Gorgia παραύξωσιν inter Figuras oratorias recenset. [Philo 242. Παρανξήτικός, unde * Παρανξήτικῶς, Sext. Emp. 318. * Συμπαρναξάνομαι, Basil. 3, 496.] Προαύξω, s. Προανξάνω, Ante augeo. Et in pass. προαύξεται ap. Theophr. C. Pl. 4, (10, 2.) Præaugescit, Gaza. [* Προαύξω, Hippocr. 1006.] Προαύξω, ab Hippocr. (827.) παῖδες dicuntur οἱ ἐπὶ πλέον ἡνέμημένοι, et quorum jam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξέες ab Eod. dicuntur, Qui accidunt ætate jam progressis, Gal. Gloss., Gorr. [* Συμπροαύξομαι, Hippocr. 1006.] Προσαύξω s. Προσανξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. [Theophr. C. Pl. 4, 10, 2. H. Pl. 1, 10, 3.] Προσαύξω, Accretio, Cic. Accrementum, Plin. [C. Pl. 3, 2. al. πρὸς αὐξ. * Προσανξής, 1, 13.] Συναύξω s. Συνανξάνω, Simul augeo. Et in pass. Συνανξάνομαι, Simul cresco s. augeor, Cum aliquo cresco s. accresco. Herodian. 1, (12, 8.) Οἰκότης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συνανξήσει τε τῷ Κομμόδῳ, Cum in domum imperatoriam servitio esset traditus, et cum ipso Commodo accrevisset, Politian. || Augeo, Locupletio, Uberiorem reddo. Aristot. sæpe utitur in Eth. Ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν: 10, (4.) Ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνέργειας: (5.) Σ. γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἢ οἰκεία ἡδονή. Bud. [* Συναύξω, Gl. Coauctio, Polyb. 1, 6, 3.] Ὑπεραύξω, s. Ὑπερανξάνω, Supra modum augeo. Et in pass. Ὑπερανξάνομαι, Supra modum augesco, cresco, Budæo Nimum cresco, Andoc. p. 30. de iis, qui nimium eminent inter cives, Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπερανξανομένους. [2 Tbess. 1, 3. * Ὑπεραύξω, Phav. 109.]

"ΕΥΩ, Coquo, Elixo, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Ἄλλω δὲ ἰχθὺν ἔψειν, ἄλλω ὀπτᾶν, Alio elixare, alio assare, Athen. (e Dorio 304.) Ἰουλίδας ἔψειν μὲν ἐν ἄλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνῳ: 2. Τὰ μὲν ἔψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Et pass. ἔψωμαι, Coquor, Elixor, Epigr. ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελλίας ἐφομένη νεάσαι, Ceu antiquus Pelias, speras fore ut cocta juvenescas. Athen. (331.) e Theophr. de piscibus glacie concretis, Οὐ πρότερον αἰσθάνονται, οὐδὲ κινούνται, πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἔψωνται. Format autem verbum ἔψω fut., et quæ ab eo descendunt, tempora AB Ἐψέω. Athen. (34.) e Nicochare, Εἰσαύριον δ' ἀντὶ ραφάνων ἐψήσομεν Βαλανεῖον: 9. Ἐξ ὕδατος ἐψημένον τακερῶς. || In pass. exp. etiam Ferveo ex Aristot. H. A. 6. Ἐψόμενον συνίσταται ὥδον, Fervente aqua cogitur ovum et spissatur. Ex Eod. Ἐψημένας χύτρας, Ollas ferventes, VV. LL. Ἐψήσασθαι signif. act. capitur etiam pro ἐψῆσαι. || Ἐψήσασθαι τὴν κόμην, Inficere et fucare comam, colorare: τὰ καταχρῶσαι, inquit J. Poll. 2. citans h. l. καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο, sic enim ibi tenuatur. Apud Hes. quoque ἔψειν, sic enim et ibi tenuatur, est τὰ τὰς τρίχας βάπτειν. Quam scripturam, licet rariorem et magis poeticam, confirmat ἀπεψήσας pro ἀπεψήσας. [* Ἐψω, ad Diod. S. 1, 91. 95. Athen. 25. 59. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἀφέψω, Ilgen. Hymn. 608. Wolf. Prol. Hom. 80. Thom. M. 583. Heyn. Hom. 4, 242. De spiritu, Porson. Med.

p. 97. De aor. 1. et 2., Brunck. Aristoph. 2, 210. χύτραν, Toup. Opusc. 2, 161. εἰς ἑλαιον, Valck. Adonias. p. 397. Ἐψέω, ad Diod. S. 1, 95. Heyn. ad Apollod. 229. Timon Phil. 37. Brunck. Aristoph. 3, 167. χύτραν, Plato Hipp. 148. λίθον, Simon. Dial. 102. Ἐψημένος, Thom. M. 882. Schæf. Mss.] "Ἐψητέον, Coquendum."

Ἐφθός, Coctus, Elixus, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Καὶ τὰ ἐφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστον ἐσκενύοντο, Elixæ vero omnia cum aqua parata sunt, Athen. 9. Ἐξ ἡμισείας μὲν ἔστιν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. 2. Ἐπρὰ δὲ, ἐφθὰ, καὶ φρυκτὰ, 1. Ἀπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐκ ἐψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἐφθοῖς οἴκοις. Diosc. 2, 128. βιβρωσκομένη ἐφθὴ τε καὶ ὠμή. Dicitur etiam ἐφθὸν ποιεῖν pro ἔψειν s. ἐψῆσαι, Elixare. Apud Athen. (291.) coquus administris suis præcipit, ut iis, quæ assentur, ignem subjiciant non nimis remissum: addens, Τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν, ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ. Apud Diosc. 6, 114. ἐφθὸν est Atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet. [* Ἐφθός, pro ἐφθός, Nicander A. 392.] Ἐφθοπώλης, Qui cocta s. elixa vendit. Ἐφθοπώλιον, s. potius Ἐφθοπωλείον, Locum, ubi cocta s. elixa veneunt, Athen. (94.) Εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφθοπώλιον παρὰ Ποσιδίππῳ: paulo ante, Περικλέης ἔχοντες τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν πώλεσθαι, — ὥσπερ ἔθος ἔστιν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἐφθοπωλείοις. [* Ἀνεφθός, Trall. 1. p. 19.] Διεφθός, ὁ, ἡ, Discoctus, Athen. [Hippocr. 526.] "Δισεφθός, Bis coctus, Recoctus, δίπυρος." Ἡμίτεφθός, Semicoctus, Semielixus, J. Poll. 6. ["Lucianus Dial. p. 42. et T. H. p. 51." Schæf. Mss. * Μελέτεφθος, Arrian. Peripl. 148.] Πάνεφθος, Omnia e parte coctus, Percocctus, Probe coctus, Hesiod. (A. 208.) κασιτέρου. Pro quo habetur ET Πάνεφθος, VV. LL. Πολύεφθος, Multum diuque coctus. Dicitur verò ET Ἀπεφθός χρυσός, Aurum sæpe excoctum ita, ut obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. Schol. 2, (13.) Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα γάλακτα σταθμὸν χρυσοῦ ἀπέφθον, Theaguis (149.) Εἰρήσεις δὲ με πᾶσιν ἐπ' ἐργασίῳ ὥσπερ ἀπεφθόν χρυσόν, ἐρυθρόν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ. J. Poll. 7, c. 23. Τὴν ἐπίχρυσον κόμην διακρίνοντες, ἔφοντες, καθαίροντες, πυρὶ βασανίζοντες ἀπεφθός χρυσός, ἀκριβήτης ἀκέραιος, εἰλικρινής, ἀκραφής. De quo et Plin. 33, 3. Quinimo quo sæpius arsit, proficit ad bonitatem: aurique experimento ignis est, ut simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum Obryzum vocant. In VV. LL. ἀπεφθός exp. Excoctus, Decoctus: quo modo accipi potest ap. Athen. (122.) Alexidis verbis utentem, Ὑδατος ἀπέφθον κύαθον· ἂν δ' ὥδον πῆν, Βαρί καὶ κοπῶδες. [* Τρίσεφθος, Trall. 7. p. 106. * Ἐφθοπῆ Hippocr. 392, 17.] Ab ἐφθός, in VV. LL. est ETIAM verbum Ἐφθώω, Elixo, Coquo. [Suid. Phot.] Ἐφθώω, Coctus, VV. LL. [Suid. Phot.]

Ἐψημα, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est, Athen. (138.) e Plat. Polit. 2. Βολβούς καὶ λάχανα, οἷα δὲ ἐν ἀγροῖς, ἐψημένα ἐφθίσονται. Sic in VV. LL. ἐν τοῖς ἐψημασι, Id est, quæ aqua coquit, e Gazæ interpr. || Peculiariter dicitur Sapa, Defrutum, vocab. ap. Medicos usitatum. Plin. 14, 9. Siræum, quod alii ἐψημα, nostri Sapam appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, Defrutum vocamus. [* Ἐψημα, Gl. Deflutum, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐψημα τῶδης, Sapam redolens, referens: Diosc. Ἐψημα, ὁσμὴν, Sapam odore referens. Ἐψησις, Coctio, Elixatio, Plut. Probl. Rom. Ἡ γὰρ ἔ. καὶ ὀπτῆσις, ἀλλοτρίσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit. Ἐψητής, Coctor, Basil. Epist. Ἐ. τοῦ μέλιτος. [* Ἐψητής, Gl. Arillator: * Χρυσέψητης, Auricoctor. * Ἐψητήριον, Anal. 1, 224.] Ἐψητήριον, Olla, Id, in quo coquitur, elixatur aliquid. [Hes. * Μυρεψητήριον, Vas unguentarium, Aqu. Job. 41, 22.] Ἐψητὸς, Coctus, Elixatus, Nicander A. (111.) ἐψητοῖσι δαμασθεῖσι Ἀλθήσῃ ἰδάτεσσιν, Aquis coctis s. calefactis, i. e. Balneo, Lavacro. || Vocatur ita et Piscicuus, de quo Aristot. H. A. Gaza Naricam transtulit: quæ vox ap. Plautum Naticem signif., Fest. i. e. νηπίτην differentem ab

ἐψητός nam ἐψητοὺς καλοῦσιν, inquit Athen. (301.) ἰχθύια ἀποθεικόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. VV. LL. || Eustathio [814.] ἐψητός est Edulium e pisciculis minutis s. tenuibus, ut apus, atherina, mullulo, secundum antiquos, aut sepiolis, aut cancris parvulis. At ἐψητοὶ plur. i. ei, q. illic Athenæo. SED ET Ἐψητεῖς ap. Hes. Parvi pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια. Ἀνέψητος, Non coctus, elixatus. [* Timæi Lex. 155. Eckhel. Num. 1. p. xxiv.] Schæf. Mss. * Δυσέψητος, Phrynichus ap. Ruhnck. ad Timæi Lex. 53.] "Εδέψητος, "Bene coctus: vel Coctu s. Concoctu facilis. Theophr. C. Pl. 4, 14. "H γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ξηρότης ἀγυρὰ κότερα μὲν ποιεῖ καὶ ἡττον ἡδέα, εὐεψητότερα δὲ σῦδεν ἡττον, ἀλλὰ μάλλον." [* Πολυέψητος, Schol. Nicandri A. 134. * Ἐψητικός, Gl. Coctivus. * Αἰδέψης, Lamprid. Heliogab. 18. cf. Salmas. 185. Authepsa, Cic. pro Roscio Amer. 46. * Ἐψέψος, Qui facile coquitur, Bud. 1, 461." Wakef. Mss. * Παρανέψης, J. Poll. 6, 90. Ἐψανός, Coctivus, Coctilis, seu, ut Bud. interpr., Quod facile coquitur, Jurulentus, Gels. Elixus, ut ὀπτατός, Aristot. Διὰ τί τῶν φυομένων τὰ μὲν ἐ, τὰ δὲ ὠμά, ἄρωτά: et, Διὰ τί τὰ μὲν ἐ, τὰ δὲ ὀπανά. Diosc. 2, 129. de lente, Διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ἐ. Plin. Lens optima, quæ facillime coquitur. [Dioctes Athen. 68.] Ἐψάνη, i. q. ἐψητήριον, Hes. "Ἀνέψανος, Incoctilis, h. e. "Qui coqui nequit præ duritie. Hippocr. de Vuln. 1 in Cap. Ἀτέραμνα γὰρ καὶ ἀνέψανα: paulo ante ἀτέρατ, Ὅκόςα δὲ ἔστιν ἀλυκά καὶ ἀτέραμνα καὶ ἀπληρά: his vero ἀνενάνοισ καὶ σκληροῖς ὕδασι ibid. Hipp. τὰ ἔψιν ἄριστα, Coctu optima." ["Casaub. Athen. 86." Schæf. Mss. * "Δυσέψανος, Suid. v. Ἐψάμνον." Boiss. Mss.] Ἐψαλέος, Coctus, Elixus, Coctivus, Nicander A. (564.) κνέδην, Coctam, Decoctam, ἐψημένην. [* Ἀνεψέω, Argum. Eur. Med.] Ἀρεψέω, VEL Ἀρεψέω, Decoquo, Discoquo, Coquo, Coque: 2, 129. Σὺν σιδήοις ἢ ῥόδοις ξηροῖς ἀφεψόμενος, Cum putamine punicī ac siccis rosīs decocta. Idem, de ononide, Ἀρεψήθεισα δὲ ἡ ῥίζα ἐν δυνκράτῳ καὶ διακλυζομένη πόνον ὀδόντων πρᾶννει. Plin. Radix decoquitur in posca dolori dentium. [Aristoph. I. 1321. 1336. Athen. 429. * Ἀρεψήσις, Schol. Lycophr. 156.] Ἀρεψίς, Decoctio, Coctio, Theophr. (H. Pl. 9, 2, 5.) loquens de pice, Τὴν δὲ τῆς παραλίας, ἱκανοτέραν καὶ παχυτέραν, ὠμὴν ὥστε καὶ τὴν ἀρεψίν ἐλάττω γίνεσθαι. Ἀρεψήμα, Decoctum, Jus e decoctione, Diosc. 2, 129. de lente, Ἀντικόν γὰρ κοιλίας τὸ πρῶτον ἀ. αὐτοῦ, Primum ejus decoctum alvum salvit, seu, ut Plin. habet, alvum, solvit minus percocta. Idem eod. l. 132. de lupinis, Καὶ τὸ ἀ. αὐτῶν μετὰ πηγάνου καὶ πεπέρως, Succus decoctorum cum ruta et pipere, Plin. Ἐναψέω s. Ἐναψέω, Incoquo, Diosc. [Hippocr. 662. * Προαψέω, Diosc. 1, 146.] Προαψέω s. Προαψέω, In decoquendo adhibeo, Una decoquo. [* Συναψέω, Diosc. 2.] Ἀναψέω Incoquo, VV. LL.: forsan pro Ἐναψέω. Pro Ἀρεψέω vero dicitur ETIAM Ἀπέψω, Suid. ex Aristoph. (I. 1321.) Τὸν δὴμον ἀπειψήσας ἡμῖν, πάλιν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα, Coquens, ἐφθὸν ποιήσας, καινουργήσας, Suid. addens Medeam sic Bacchi nutrices coquendo renovasse. Quidam exp. ibi Re-coquens; sed melius est Coquens: cum antea populus coctus non fuerit, sed tum primum coquere-tur. [* Διέψω, Hippocr. de Aere 25. * "Ἐνέψω, Plato Lys. (15.) p. 19. sed ἐν natum ex ultima syllaba vocis præcedentis." Schæf. Mss. Ἐνεψήθεντα, Nicander A. 71. * Ἐνεψέτος, * Ἐνέψημα, Aret.] Ἐέψω, Exeoquo, Coquo, Elixo. [Herod. 4, 61.] Ἐρέψω, Recoquo, Insuper coquo, Athen. (656.) Διδ-περ ἐφθὸν ἐποπτῶν οὐ φασι δεῖν οὐδ' ἐφέψειν, Nec recoquere: quoniam recoctio ἀνάλυσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος, Aristot. [Pallad. de Febr. 40.] Καθέψω, s. Καθεψέω, Decoquo. Unde καθέψεται, Decoquitur. Et ap. Diosc. 6, 6. Ἀμνυδαλά πικρά, στήθη τε ὀνίθεα καθέψημένα: c. 7. Κονία τε σὺν οἶνῳ καὶ ὀνίθι καθέψηθεισα. [Aristoph. Σφ. 795. * Καθέψη-σι, Hippocr. 356, 27. * Καθεψής, Nicander A. 86. * Καθεψέθος, Coctus, Elixus, Diphilus Medicus ap. Athen. 59." Schw. Mss. * "Κάρεψθος, Achæus ap. Eund. 9, 5." Boiss. Mss.] "Ἐγκαθεψέ-

A " μένος, Incoctus, Qui incoquitur: ἐγκαθεψέω enim " est Incoquo, s. Decoquo in." [* "Ἐγκαθεψάω, Hippocr. 651." Wakef. Mss.] Συγκαθεψέω s. Συγκαθεψέω, Simul decoquo, Diosc. 3, 129. de lente, Δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθεψεῖν αὐτῷ. [* Παρεψέω, unde * Παρέψημα, Ferculum secundarium, Himer. Or. 14. p. 652. ubi v. Wernsd. forsan leg. παρόψ. * Παρέψησις, Palæph. 44, 2. * Περιέψω, unde * "Περίεψθος, (Probe elixus,) T. H. ad Lucian. Dial. p. 51." Schæf. Mss.] "Προέψω, Ante coquo, " s. Præcoquo, ut Plin." [Athen. 381.] "At Προ-εψέω, Hesychio προαγορεύει." Προσέψω, q. d. Ad-coquo, Aliis additum coquo, Athen. [* Προσέψημα, i. q. προσόψημα, Schol. Aristoph. Σφ. 962. lect. dub. cf. Παρέψημα.] Συνέψω, Simul coquo, Gal. ad Gl. Et τῶν κατὰ Τόπ. 7. Συνέψουσι μέχρις οὗ ποσὺς συστραφῇ. Et συνεψόμενον, Concoctum, Bud. e Theophr. 140. ["Diosc. 2, 148." Boiss. Mss. * Συν-εψέω, Hippocr. 407, 22. * Ὑπερέψω, Valde coquo, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

B "ΕΩ, ET Ἐωνυμι, ut τῶ et τίνυνμι, ἔσω VEL ἔσσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poeti, et pauca a se formant tempora. Od. E. (229.) χλαῖ-νάν τε χιτῶνά τε ἔνυνν' Ὀδυσσεύς· Αἴτῃ δ' ἀργυρέον φάρος μέγα ἔνυννο νόμφη. Theocr. (24, 138.) Ἐμάτα δ' οὐκ ἄσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔνυννο κνάμας. Od. O. (337.) Κεῖνός σε—εἵματα ἔσσει, Te induet. Π. (457.) Ἀνγρὰ δὲ εἵματα ἔσσει περὶ χροῖ. Aor. med. EST Ἐσ-σάμην, E. (154.) Ἐσσαι με χλαῖναν, Indue me læna. Hesiod. E. (1, 124.) Ἡέρα ἔσσαιμένοι. Epigr. ἔσσαι-μένη στολίδας. Pro quo dicitur ET Ἐέσσαιτο, repetito e initiali ut in ἔργω, Od. E. (529.) Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἔέσσαι, Induit. A præter. plusquamperf. EST Ἐέσσο: quod cum κεῖν, pro Induisses, Il. Γ. (57.) Λαῖνόν ἔσσο χιτῶνα. Et ἔστο, Indutus erat: pro quo ἔστο, facta reduplicatione literæ initialis. Præter. perf. pass. EST Εἵμαι, Indutus sum. Od. T. (72.) κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἵμαι, A. (190.) κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἵται. Unde est partic. Εἵμένος, Indutus. O. (330.) νέοι χλαῖνας εὐ εἵμένοι. Il. O. (308.) Εἵ-μένος ὠμοῖν νεφέλην. "Ἐννύω, Induo. Apud Hes. " tenui spiritu Ἐννύειν, ἐνδύειν: itidemque Ἐννύετο, " ἐνεδύετο. Εἵνω, et Εἵνύω, ab ἔω, καλύπτω: unde " comp. Καταείνυν, Il. (Υ. 135.) Eust. Ἐέστο, poet. " pro ἔστο, Indutus erat: ab ἔνυνμι s. ἔω. Itidem- " que ἔέσθω pro ἔσθω s. ἀμφιέσθω." ["Dawes. M. Cr. 62. Toup. Opusc. 1, 259. Voss. Myth. Br. 1, 125. Valck. Hipp. p. 254. ad Callim. 1, 179. 2, 14. Wakef. Trach. 925. Jacobs. Anth. 7, 171. Heyn. Hom. 7, 539. 6, 563. 658. 693. 696. Ἐώμεν, 695. 808. Εἵμένος ἀλκήν, 8, 90. Εἰ εἵμ., Koppiers. Obs. 14." Schæf. Mss. Ἀμφιέννυνμι, SIVE Ἀμφιεννύω, Circuminduo, Induo, Plut. Pericle, Τὸν προεβντέ-ρους ἀμφιεννύων: Probl. Rom. Τὸ σῶμα τοῦ τεθνηκό-τος ἀμφιεννύουσι λευκοῖς, Od. Σ. (360.) Εἵματά τ' ἀμ-φιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δόλην, E. (264.) Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. Xen. (K. Π. 1, 3, 14.) Τὸν μὲν ἐαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκέκρινον ἡμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδν. Aristoph. (Πλ. 935.) δὸς σύ μοι τὸ τριβάνιον, "Ἦν ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί. Usus est etiam in voce med. Od. Υ. (131.) Πρῶτα μὲν δρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Ἀμφιέννυνται πλεῖω ἢ δύνανται φέρειν. Herodian. 1, (14, 16.) Ἀμφιέννυντό τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοῦφεις ἐσθῆτας, Purpureas sibi atque aureas ves-tes circumdabat. Greg. Naz. Ἀμφιεσόμενος ἀφθαρ-σίαν, In corruptam naturam induens. Sed et ἔδωρ ἀμ-φιέννυνσθαι ap. Eust. dicitur qui urinat, ὁ δὲ καθ' ἑδωτος. Præter. pass. est ἡμφιέσμαι: unde ἡμφιεσμέ-νος κακῶς, Athen. (533.) Male indutus: ἡμφιεσμέ-νος χρυσίδας, Lucian. (1, 50.) Διὸς γὰρ vero et Ἀμφι-εμένος: ut ἀμφιεμένος δύνανται, ἡμῶν ἐνδεδυμένοι, Bud. " Ἀμφιέμμι, ἔσω, Induo, VV. LL. perperam " pro ἀμφιέννυνμι. ἡμφιέσμαι, pro ἡμφιέσαι, ab ἀμφι- " ἐννυνμι s. ἀμφιέω. Xen. (A. Π. 1, 6, 2.) Ἰμάτιον ἡμ- " φιέσαι φαύλον, Indutus es. Sic ἡμφιεσμένος ab " eod. th. pro ἀμφιεσμένος, quod et ἡμφιεμένος, In- " dutus. Plato de Rep. 2. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφιε- " σμένοι καὶ ὑποδεσμένοι. Ceb. Theb. ῥάκη ἡμφιε-

“σμένη, Pannos laceros iuduta, Pannis obsita.” *Ἀμφίεσμα*, Indumentum, Plato de Rep. 2. (p. 281.) *Σκευή καὶ ἄμφ.* [Hippocr. 649. * “*Ἀμφίεσμος*, Dionys. H. 3, 1653.” Schæf. Mss. * “*Ἀμφίεσις*, Dionys. Areop. 124.” Kall. Mss. * “*Ἀναμφίεστος*, Cyr. Hom. Pasch. 22, 273. * “*Ἀναμφιέστω*, Idem adv. Julian. 9, 318.] *Ἀμφιέστρις*, Penula, VV. LL. Amiculum dormitorium, Stragulum, Bud., J. Poll. 7. Αἱ δὲ ἐφεστρίδες καὶ ἄμφ., περιβόλαια ἂν εἴεν. [Ἀμφεστρίς, Gl. Amiotns.] “*Ἀμφίον*, pro ἔνδυμα, Indumentum, “Amictus, affert Hes. e Soph. Momo.” [“Schol. Philostr. 323. * “*Ἀνάμφιος*, Symeon Magister ap. Allat. Diatr. de Symeon. 134.” Boiss. Mss.] “*Ἐπαμφιέννυμι*, Superinduo. [“Valck. Diatr. 64. Jacobs. Anth. 9, 125. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31.” Schæf. Mss. * “*Καταμφιέννυμι*, Joseph. A. J. 8, 5, 2.] *Μεταμφιέννυμαι*, Vestibus exutum, aliis induo; Vestem muto, Per-muto, Bud. [Theopompus ap.] Athen. (533.) “Ὅποτε τῶν πολιτῶν τινὰ ἴδοι κακῶς ἡμφιεσμένον, κελεύειν αὐτῷ μεταμφιέννυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνακολου- θούντων αὐτῷ. Lucian. (1, 830.) Τὴν πορφυρίδα με- ταμφιέσομαι [μεταμφιάσομαι,] Relicto pallio philoso- phico purpuram induar, Herodian. (5, 5, 9.) Πείθειν τε λιπαροῦσα ἐπειράτο μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαίων στολὴν, Ut mutaret Syrium cultum. Bud. “*Περι- ἀμφιέννυμι* s. *Περιαμφιέννυω*, Circumvestio. *Περι- ἀμφίδας*, Eupolis nominavit τὰς τοῦ δοιδυκος ἐν τῇ “*θυεῖα* περιαγωγὰς, teste J. Poll. 6, (90.) c. 13. “*Προσαμφιάσομαι*, Insuper induo me: unde *προσαμ- φιώ*, [Aristoph. I. 891.] “quod Suid. itidem “exp. πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω.” [* “*Ὑπαμφιέννυμι*, Ælian. H. A. 16, 15.] Pro ἀμφιέννυμαι autem dicitur ET *Ἀμφίεμαι*, Bud. Comm. Unde ἀμφιέσθαι ap. J. Poll. 1. cui synonyma apponit ἐστάλθαι et ἐν- δεδυκέναι. [* “*Ἀπαμφιέω*, Toup. Opusc. 2, 27. E- mendd. 4, 419. ad Lucian. 1, 443.” Schæf. Mss. * “*Μεταμφιέω*, Hes.] Pro eod. dicitur ETIAM *Ἀμφιά- ζομαι*. [“Jacobs. Anim. 274, 285. Anth. 7, 401, 9, 363. Phryn. Ecl. 127. ad Dionys. H. 4, 2032.” Schæf. Mss.] “*Ἀμφίεσμα*, i. q. ἀμφίεσμα. [Gl. Vestiarii. “Ad Dionys. H. 1, 568.” Schæf. Mss. * “*Ἀμφιασμός*, Theophil. Protosp. 851.] “*Ἀμφίασις*, Amictus, Bud. e Dionys. Areop. Sic Job. 22, (6.) “*Ἀμφίασιν* γυμνῶν ἀφείλου, Nudis vestes abstulisti. “*Ἀπαμφιάζω*, “*Ἀπαμφιέννυμι*, “*Ἀπαμφίσκω*, i. q. “*ἀφιματόω*, Vestimenta detraho, Exuo, Nudo, Spo- lio. Quorum primum ap. Hes. legitur, afferentem “particip. ἀπαμφιάσαντες, quod exp. ἀποδύσαντες. “Secundi particip. legitur ap. Suid., nimirum ἀπαμ- φιέσαντες, quod exp. ἐκδύσαντες: nam ἀπαμφιένν- υμι fut. facit ἀπαμφιέσω, ex inus. tb. ἀπαμφιέω: e “quo mutuatur et fut. 2 ἀπαμφιεῖ, quod ap. eosd. “legitur, exponiturque ab illo ἀπογυμνῶσει, ab hoc, “ἀποκαλύψει, Reteget, s. Deteget, afferente hos duos “senarios, “Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου “Καὶ λανθάνειν βουλούμενον ἢ μέθη ποτέ. Tertii me- minit idem Suid. ἀπαμφίσκων afferens itidem pro “ἀποκαλύπτων, Revelans, Retegets, Detegets.” [“*Ἀπαμφιάζω*, Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 359. “Ἀπαμφιέννυμι, “Ἀπαμφίσκω, Jo. Chrys. Eclog. p. 7. Matth.” Boiss. Mss. * “*Ἀπαμφιασμός*, Cornut. * “*Ἀπαμφίασις*, Dionys. Areop. 150.” Kall. Mss.] “Ἐπαμφιάζομαι, Superinduo, Basil. in Hexaem. Συνεχῶς οἷον ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη. [“*Ἐπαμφιάζω*, Menauder ap. Stob. 419.” Wakef. Mss.] “*Μεταμφιάζομαι*, i. q. μεταμφιέννυμαι, Athen. Μεταμφιασαμένη τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, καὶ ἀναλαβοῦ- σα θεραπαινίδος τῆς τυχοῦσης. [Diod. S. 2, p. 90. * “*Συναμφιάζω*, Simul tego, Clearchus ap. Athen. 256. Τὰς τοῦ μεираκίου πόδας ἐπὶ τοῖς ἐαυτοῦ γόνασι λεπτῷ ληδίῳ συνκαλύπτει.” Schw. Mss.] Sed ET “Ἀπαμφίσκω dicitur, i. q. ἀμφιέννυμι: unde ἀμφί- σκοντες, ἐνδύνουσι. [Hes. Suid.] “Ἐπαμφίσκω, ET Με- ταμφίσκω, i. q. ἐπαμφιέννυμι, s. ἐπαμφιάζομαι, et μεταμφιέννυμι s. μεταμφιάζομαι. “*Ἀποέννυμι*, Exuo, “*Spolio*: unde pass. ἀποέννυται, quod Hes. exp. “ἀφαίρεται.” Ἐξέννυμι, Exuo, VV. LL. Pro eo vero, quod in iisd. citatur, ex Od. O. 206. Νῆϊ [Νῆϊ δ'] ἐνὶ πρύμνῃ ἐξέννυτο κάλλιμα δῶρα, Exponebat s.

Deponebat in puppe: in aliis Edd. et vero in textu Eust. Commentariis addito, legitur ἐξαιέντο ab ἐξαι- νυμῇ. Neutrius lectionis meminit ipse Eust., sed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ θέμενος. “Ἐπιέννυμι, Induo, Od. (Υ. 143.) “Ἐδραθεν ἐν προδέρμῃ χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, Nos ei lænam induimus, seu, ut Eust., dicens ἐπιέσασθαι non semper esse ἐν- δύσασθαι, exp., ἐπεβάλομεν, h. e. ἐπεθέμεθα, κοίμη- θέντι. Greg. Τέρονται κακῇ ἀχλὺν ἐφασσάμενι, Nebula circumdati et obtenebrati, Bud. “*Ῥαα*, “*ἐπιεννύμεθα*, Induti sumus, Epigr.” UNDE “Ἐπιει- μένος, Indutus. Quod metaph. quoque capitur II. A. (149.) ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, Impudentiam indute, h. e., ut Eust. exp., προφανῇ ἔχων ἀναίδειαν κατὰ τὴν περιβλήμα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὄπλον. Sic Θ. (262.) θοῦριν ἐπιειμένον ἀλκὴν, Od. I. (214.) μεγά- λην ἐπιειμένον ἀλκὴν. Ἐφεστρίς, Sagum, Alcist. A- miculum, Chlamys, Bud., annotans e Plut. (Luceo 28.) thoraci superindui: sicut in VV. quoque LL. dicitur esse Vestis, quæ armatis superinduitur ad lo- genda arma. Suid. dicit esse Vestimentum Roma- num, quod et *μανδύας* et *βέρρον* vocetur. Herodian. 7, (11, 3.) de militibus, “Ὅπλων μὲν γυμνοὶ ἐν λαιαῖς ἐσθῆσι καὶ ἐ. Et paulo post, “ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθεμένας ταῖς ἐ., Sagis, Polit. A Suida, præter χλανίς, exp. quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, Cili- cium. Hos autem affert II. Οἱ τοξόται ταῖς ἐ. καλυ- πτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν: sicut Vegetius quoque Cilicia ad excipiendum impetum sagittarum adhiberi scribit. Item, “Ἀργῶντες κύκλῳ ἐ. καὶ πᾶσι ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὐφλεπτα εἶη. Ponit- tur vero et generalius pro Quovis vestimento: unde Herodian. 4, (2, 5.) senatoribus etiam tribuit in apothecosi Severi, “Ἐν τῷ μὲν λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σὺν κλητος μελαιναῖς ἐ. χρώμενοι, Atris vestibula Polii Sic exp. etiam ap. Xen. Σ. (4, 38.) p. 517. Πάτριον ἀλγεινὸν χιτῶνες οἱ τοῖχοι μοι δοκοῦσιν εἶναι, πᾶσι δὲ παχεῖαι ἐ. οἱ ὄροφοι, ubi tamen specialius, quia pro Quavis veste poni videtur. Ab Atheni. adjective usurpatum, 5, p. 78. Πορφυροῦν μὲν μεσολέον καὶ χιτῶν ἐνδεδυκὺς, χλαμύδα δὲ ἐ. περιβεβλημένη πολυτάλη- Ἐφεστρίδιον, Umbella, VV. LL. [“*Ἀμιασμός*, Lu- cian. de Merc. Cond. p. 495. Salmur,” Schæf. Mss.] “*Καταέννυμι* sive *Καταέννυω*, Induo, Convestio II. Ψ. (135.) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνον, Indue- bant, i. e. Contegebant. UNDE “*Καταειμένος* sive “*Κατειμένος* partic. Indutus, Vestitus, Od. (Υ. 1491.) αἰπὺν δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὄλῳ, Παμφιέννυμι. Apud Apoll. Rb. 1, (938.) ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπὶ τῇ καταειμένῳ, Schol. dicit esse καταρρέμενος, καταρ- ῶμενος, κεκαλυμμένος φυντοῖς. “*Κατεινύω*, Εἰς μέντοι “*Circumvestio*, Convestio, Contego, κατακαλύπτω “unde deducit *καταείνον*. Ponit tamen et ἰσθμὸς “*καταέννυω*, quod crebrius geminato v dicitur, κατὰ “*εννύω*.” *Περιέννυμι*, Circuminduo, Circumvestio, II. Σ. (451.) Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἄτακτα ἔσσε, i. e. περιέσσειν, per tmesin distractum. Hesiod. (E. 2, 157.) Τὴν περιέσσαι, Hanc induet. UNDE “*Περιειμένος* ET “*Περιεσμένος*, ut ἡμφιεσμένος, Circum- indutus, Indutus, Es. 37. Περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας, D Tunicas induti. “*Περιέσσατο*, Circumamictus, “*Indutus* est: a *περιέννυμι* s. *περιέω*: a quo et *πε- ριέσσαι*, Circumamictire et induere se. Heriod. “*Τὴν περιέσσαι*.”

¶ *Ἐῖμα*, Indumentum, Vestimentum, Vestis. II. Γ. (392.) Κάλλῃ τε στάβων καὶ εἵμασι, Od. H. (263.) ἄμβροτα εἵματα ἔσσαν, Z. (61.) καθαρά χρὸς εἵματ' ἔχοντα, Θ. (249.) Εἵματά, τ' ἐξημοιβά. Plut. (7, 96.) cum scribit non minus de nigro quam de purpureo dici posse, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώ- ματα: sed respiciens ad id, quod (9, 427.) ex ipso Herod. (3, 22.) adducit de Æthiopa ad unguenta et purpuram dicente, “Ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα: αἱ enim ibi leg. videtur pro χεῖματα, ut præced. I. ostendit, nisi forte χύματα a χύω; δολερὰ δὲ τὰ εἵμα- τα τῶν Περσῶν ἐστί. “Ἐμμα Æol. pro eod., Hes. a quo tamen additur, ἡ καθαπτόμενα ἢ ἀπομασσάμενα. “Ἴμα, Vestimentum, Indumentum, pro εἵμα, Hes. “*Ἐνιμα* affert pro ἱμάτια. “Ἀβροειμὰ, Qui delicatis ac mollibus item et splendidis induitur, ve-

vestimentis, κατηγλαϊσμένους, λαμπροφόρος; ἀπαλοφόρος, A
 Etym. "Ἀνείμων, Nullis indutus vestimentis: qua
 "signif. Palladius dixit, Investis puer, i. e. Nudus,
 "δ οὐκ ἔχων εἴματα, s. ἱμάτια. (Od. Γ. 348.) ἡ παρὰ
 "πάμπαν ἀνείμωνος ἢ πενιχρού. Aliquando acci-
 "pitur pro καχείμων s. κακοείμων, Male vestitus,
 "Mala habens vestimenta, et propemodum nudus."
 [* "Ἀνείματος, *Ἀνείματέω, ad Hesych. 1, 636. n.
 16." Dahler. Mss.] Δυσείμων, Male indutus s. ve-
 stitus; Pannosus, Sordide vestitus, Bud. Greg. Ἀντὶ
 γελαιοστοῦ σύννονος, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων, ἀντὶ
 χρυσοφόρου στενόχωρος, κάτω νεύων ἀντὶ ὑψαύχενος,
 Pro accurate culto incultus. ["Monthly Review,
 Febr. 1799. p. 198." Schæf. Mss.] Δυσειμονία, Ma-
 lus et sordidus vestitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων πε-
 ρβολή, i. q. δυσχλαινία, Eur. [Hec. 240. ubi v.
 Schol.] Reperitur vero ET Δυσειματέω, Malo s.
 sordido vestitu utor. [Plut. 7, 198.] Unde δυσει-
 ματῶντες, Lugubri veste utentes, VV. LL. Deriva-
 tum autem videtur a Δυσείματος, i. q. δυσείμων, [q.
 v. legitur ap. Eur. El. 1107.] Εὔείμων, Bene et ele-
 ganter vestitus, opp. τῷ ῥάκῃ ἡμφιεσμένῳ a Themis-
 tio, Bud. Pro quo Hom. dicit εὐείμενος, [Od. O.
 390. *Εὐειμονέω, Cyrill. Alex. Or. Pasch. 5. p. 45.]
 Εὔείματος, δ, ἡ, i. q. εὐείμων, opp. τῷ δυσείματος
 "ἡμφιεσμένῳ, vocat Milesios Max. Tyr. (3, 10. p.
 "ἡ) a cultus elegantia, teste Erasmo Adag. [Alii
 legunt εὐειμονωτάτους.] "Dicitur igitur εὐείματος, Pul-
 "cris et elegantibus indutus vestibus." Εὔειματέω,
 Bene et eleganter indutus s. vestitus sum, Aristot.
 Rhet. Εὔειματουσα ἡ ἔξις τοῦ σώματος, Habitus cor-
 poris vestibus pulcris exornatus. [Sotades Stobæi
 Erot. p. 115. Εὔειματος, Titus Bostrensis, Expos. in
 8. Luc. p. 817.] Κακοείμων, Male indutus s. vesti-
 tus, Pannosus, Bud. i. q. δυσείμων, et ῥακενδότης.
 [Od. Σ. 41.] Κακοειμονία, Vestitus malus, sordidus,
 et q. d. Pannositas, i. q. δυσειμονία. [Schol. Apoll.
 Rh. 1. 308.] Λαμπρεῖμων, Qui splendide induitur s.
 vestitur, Splendide indutus et cultus. Hippocr. Epist.
 138. Ὅρῳ γυναικα καλήν τε καὶ μεγάλην, λαμπρεῖ-
 μονα: [p. 1277.] Pro quo dicitur ET Λαμπροείμων,
 quod a Suida exp. λαμπροφῶν, pro quo perperam
 in VV. LL. Lucernam ferens. [* Λαμπροειμονέω,
 Suid. Chariton p. 56. * Λαμπροειμονία, Nicetas Annal.
 15, 8.] Λευχείμων, Qui albis vestimentis indu-
 tus est, Albis indutus, Albus, Horat., i. q. λευκοφό-
 ρος. [* "Λευκοείμων, Λευχ., Lobeck. Phryn. 676.
 "Λευκοειμονος, Cyrill. Præf. Catech. p. 2. * Λευ-
 κειμονέω, Suid. in voce." Boiss. Mss.] Λευχειμονέω,
 Albis induor, λευκοφῶ, Herodian. 8, (7, 4.) Οἱ λευ-
 χειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρῶν ἕκαστοι
 προσεβόμουν ἀγάλματα, Caudidati ac laureati, Polit.
 [* Μελανκοείμων, Eust. Od. 1430, 25.] Μελανείμων,
 Qui atris indutus est vestimentis, Atratus, Pullatus,
 qualis lugentium est vestitus, Lucian. (3, 132.) Πάννυ
 ῥαβδὸς τις ἐσκενασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαρα-
 γμένη. Μελανειμονέω, Atratus sum, Pullis s. Atris
 vestibus indutus sum. [Schol. Eur. Alc. 247. * Με-
 λανειμονία, Nicetas Annal. 16, 5.] Μελανονεκνοεί-
 μων, Atris et funebribus indutus vestibus, μέλανα καὶ
 νεκρικὰ ἱμάτια φορῶν, ut Aristoph. Schol. B. (1334.)
 exp. (ῥονερον) μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν
 ἔχον, Μελανονεκνοείμονα: quemadmodum Eur. Hec.
 (71.) dicit μελανοπετρίγων οὐείρων, Μονοείμων, Qui
 vna et simplici indutus est veste. ["Herodian. Epi-
 mer. 190." Boiss. Mss. * Πολυείμων, Anal. 2, 254.
 αλ. * Πολυνοίμων. * Πρεροείμων, Opp. K. 2, 190. * Φι-
 νείμων, Athen. 398. exp. Pulvere vestiri amans,
 αλ. * Φοινικονείμων, Casaub. corr. * Φοινικοείμων.]
 [* ἱμάτιον, Vestis, large acceptum ut Lat. Vestis,
 Bud. Theophr. Ἐξ οὗ δὲ τὰ ἱ. ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον
 ἄμμιον ἔχει σκαμίνην, Plin. Unde vestes lineas faciunt,
 follii moro similis. ἱ. ἀνδρεῖον, Vestis virilis, Plut.
 Bruto. ἱμάτια γυναικεῖα, Lys. Τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱ.,
 Athen. 13. Ὀρφνῖνα ἱ., Xen. K. Π. 8, (3, 2.) Signif.
 et Pallium, h. e. τὸ τριβάνιον, quod supra tunicam
 induitur: ut Bud. in Dem. (583.) accipit, "Ὡστε με —
 ἱμάτιον προσέσθαι, καὶ μικροῦ γυνὸν ἐν τῷ χειρὸν ἵσκι
 γινέσθαι φεύγοντα. Plut., ut idem Bud. annotat, pro
 Toga Romana utitur: quo modo accipi potest in

Probl. Rom. Τοὺς παραγγέλλοντας ἄρχειν, ἔθος ἦν ἐν
 ἱ. τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας: quod idem est et in Corio-
 lano. (14.) ἔθος ἦν τοῖς μετιούσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν
 καὶ δεξιόσθαι τοὺς πολλίτας ἐν ἱ. κατιόντας εἰς τὴν ἀγο-
 ρὰν ἀνευ χειῶνος. Accipitur et pro Stragulo, Veste
 stragula, Cic. Bud. Comm. 444. e Matth. 9. et A-
 then. 12. Ponitur et pro Tegmine capitis: sicut
 veste caput velare dicit Cels. 1, 4. Plut. Pompeio
 (8.) Ὑπεξανισταμένον τε προσιώντι τῷ Πομπητῇ, καὶ τῆς
 κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱ.: alibi, Σοβαρῶς διέκειτο ἔχων
 δι' ὧτων κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱ. Bud. ["Item pro
 Quolibet panno, Herod. 4, 23. Σακτέουσι τοῦτο ἱμα-
 τίοισι, Pannis excolant." Schw. Mss.] Metaph. ἱμά-
 τια πόλεως dicuntur Muri, Moenia, δ τευχισμός, Eust.
 ET Θουμάτιον, pro τῷ ἱμάτιον, Att. ut pro τὰ ἑτέρα δι-
 citur θάτερα. Aristoph. (Πλ. 926.) κατὰθον θουμάτιον.
 Plato, Θουμάτιον ἡμίτοχετο. Apud Aristoph., inquit
 Bud., pro Veste honesta et civili ponitur: τριβάνιον
 pro Veste egentis et inopis. [* ἱματιοθήκη, Gl. Ve-
 stiarium.] ἱματιοκάπηλος, Qui vestes emit et reven-
 dit, Vestiarius, Ulp. i. q. ἱματιοπώλης [Lucian. 257.]
 ἱματιοκλέτης, Vestium fur, λαποδότης, Diog. L.
 [6, 52.] ἱματιομισθης et ἱματιομισθώτης, Qui chora-
 gis vestes mercede locat, J. Poll. 7, (78.) Τοὺς δὲ
 ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματιό-
 μισθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθώτας. [Anecd. Bekk.
 1, 100. * ἱματιοποία, Gl. Vestificium.] ἱματιοπώλης,
 Vestium venditor, Vestiarius. Vocabatur autem Athe-
 nis etiam ἱματιοπώλης [imo ἱματιοπῶλης] ἀγορὰ, quæ
 et σπειροπώλης, [—ῶλης,] J. Poll. 7, c. 18. [* ἱματιο-
 πῶλης, Athen. 76. * ἱματιοφορῖς, Vestigerula, Ammon.
 141.] ἱματιοφύλαξ, Vestium custos, Vestispicus, Varro,
 Plaut. [ἱματιοφύλαξ, Gl. Vestiarium.] ἱματιοφυλάκιον,
 Arca vestiaria, Vestiarium. [Gl. * ἱματιοφυλάκιον
 Vestiarium. * ἱματιοφυλακῶ, Lucian. 849. * ἱματιηγός,
 Theophr. de Lapid. ναῦς.] ἱματιουργός, Qui vestes
 conficit, Vestiarius, UNDE ἱματιουργικός, Ad vestes
 conficiendas pertinens. Et ἱματιουργική, sub. τέχνη,
 Ars vestiaria. Bud. e Plat. Φῶμεν δὲ καὶ ἔφαντικὴν
 ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασία μέγιστον ἦν μέρος,
 μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱ. ἱματιζῶ,
 Vestio, Marc. 5, (15.) Θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον κα-
 θήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, Sedentem
 ac vestitum. ἱματισμός, Vestitus et cultus, et quod
 Lat. Vestiarium dicitur, Bud. Comm. 444. e Luc. 7,
 (25.) Polyb. (6, 15, 4.) Plut. Alexandro (39.) Τὸν
 Βαγῶον ἔδωκεν οἶκον, ἐν ᾧ λέγεται τῶν περὶ Σουσιῶν
 χιλιῶν ταλάντων εὐρεθῆναι ἱ. Athen. (550.) de Asiaticis
 ab Agesilao victis, Πωλεῖν τὸν τοῦτων ἱ., quos
 dicebat fuisse στολαῖς πολυτελῶς ἡσκημένους. Ἀφι-
 μαρῶν, Veste s. Vestimentis spolio, Veste exuo,
 ut ἀφσπλίζω, Armis spolio: ἀφμαρῶσαι, ἀποδύσαι,
 Suid.

ἱματίδιον, dimin. ab ἱμάτιον, quasi Vesticulam di-
 cas; Palliolum, VV. LL. Citat J. Poll. e Lys. (Fr.
 36.) ET Θουματίδιον, Att. pro τῷ ἱματίδιον, ut pro
 τῷ ἱμάτιον dici θουμάτιον, paulo ante annotatum est.
 Utitur Aristoph. Πλ. [985. ubi Br. θ' ἱματίδιον. * ἱμα-
 τιδάριον, Aristoph. Fr. 222.]

ἱ ἔσθης, Vestis, i. q. εἶμα et ἱμάτιον, quorum prius
 poet. est, posterius in prosa usitatus: hoc autem
 prosæ scriptt. cum poetis commune. Od. Z. (74.)
 φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν. Xen. Σ. (2, 3.) Ἐσθῆς ἄλλη μὲν
 γυναικί, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. Athen. Ἐσθῆτα μαλακω-
 τέραν ἡμφιεσμένους. Dicitur et ποικίλη ἐσθῆς, Varie-
 gata; χρυσή, ὀδοπορικὴ, βασιλική, ἱερὰ, et quæ hu-
 jusmodi; λεγὴ, atque alia. Sing. ponitur alicubi
 pro plur. Od. A. (165.) ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτι δὲ
 τε: sicut Virg. Æn. 9. dives pictai vestis et auri.
 [Xen. K. A. 3, 1, 13. Κρήνη, χρυσὸν, ἐσθῆτα.] Ἐσθός,
 pro eod. ap. poetas, Il. Ω. [94. * Ἐσσον, i. q. ἐσθος,
 Hesych.] Reperitur ET Ἡσθημένος partic. Vestitus,
 tanquam AB Ἐσθόμαι. Herod. Ἐσθημένος ἐσθῆτα
 Μηδικήν, Veste Medica indutus: (3, 129.) Ἐσθημένος
 ῥάκεσι, Pannosus, Veste lacera indutus. Athen. (589.)
 e Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην. Synes. Ep.
 154. Οἱ κάλλιον ἡσθημένοι, Elegantius vestiti. Utitur
 et Philostr. ["Ἡσθηναί, Gestant vestem, Schweigh.
 Emend. in Suid. p. 5. Toup. Opusc. 1, 190." Schæf. Mss. * Ἀπεσθόμαι, Lucian. Lexiph. p. 183.]

"Εσθημα, Vestimentum, Soph. El. (268.) de Ægistho, ἐσθήματα Φοροῦντ' ἐκείνω ταυτά. Quo vocab. licet poetis tantum usitato, ut Schol. Soph. annotat, utitur J. Poll. 7, c. 13. scribens ἐσθημα duplicis esse usus, ὡς ἐνδύναί τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. "Εσθησις, Vestitus: quod et ipsum poet. esse Schol. Soph. tradit. ["Thom. M. 370. Wakef. Trach. 925. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss. *'Εσθητοπώλης, Gl. Vestiarus.] "Υποεσθής, Vestis quæ est subtus, Interula, Subucula, Hesychio χιτών.

"Π' Ἐάνδς, Indutu pulcer: tradunt enim ἑάνον "πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, παρὰ τὸ "ἐννύσθαι τὸ ἐνδύεσθαι: ut Il. E. (734.) Θ. (385.) "Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ali-eubi subst. ponitur ἑάνος pro ἑάνος πέπλος, s. generalius εἶμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, περίβλημα: veluti cum ei epith. aliquod adjungitur, omisso subst. "πέπλος: ut ap. Il. Φ. (507.) "Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑάνος τρέμε: et (Γ. 385.) νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα: Ψ. (254.) "Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑάνῳ λίτι "κάληψαν, Péplo tenui et subtili, i. e. Linteo: ut et Hes. exp., λεπτῷ ἢ λιγῷ περιβολαίῳ: qui paulo ante ἑάνον esse dixerat ἔνδυμα γυναικείον λαμπρόν. J. Poll. annotat quosdam differentiam facere inter ἑάνον et πέπλον: nam τὰ ἀνευ ποικιλιμάτων ἐσθήματα ab eis vocari ἑανούς: at τὰ σὺν ποικιλίαισι, "πέπλους. Rursum ἑανός adj. de cassitero etiam s. stanno dicitur, significatque Fusilis. Nam Hes. ἑανοῖο κασσιτέρου exp. εὐδιαχύτου: quemadmodum Eust. quoque p. 1146. annotat, ἑάνον interdum esse epith. ὑφάσματος, ab ἔω, τὸ ἄξιον φορεῖσθαι: interdum κασσιτέρου, veluti ῥεανός, signif. εὐρυτος καὶ ῥαδίως χυτός. Quosdam tamen putare ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes translata, volentes χιτῶνα vel πέπλον ἑάνον dici τὸν λευκὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ, ὃς ἐν τῷ γυνάματι ἐπιτρέχει λευκός, i. e. Vestem s. Peplum candidum et stannea splendentem albedine. Apud Diosc. vero ἑάνος legi dicitur pro Mollis et delicatus. Rursum Hes. ἑάνων exp. non solum ἱματίων λεπτῶν, sed etiam ἀγαθῶν, καλῶν. "Ἐλάνον, Suidæ τὸ λεπτὸν, Tenue, Subtile. Hes. vero εἰανοῦ affert pro εὐδιαχύτου, Fusilis. Epenthesis igitur poet. τοῦ εἰ habet pro ἑανός. Ac ut id ipsum ἑανός, solet enim potius δασύνεσθαι, interdum subst. ponitur pro ἑανός πέπλος, ita etiam hoc εἰανός: velut Il. Π. (8.) de puella, ἢ θ' ἄμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Ἐλάνοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερέκει. "Εἰαρος, Vestis, VV. LL. Metuo ne perperam pro εἰανός. "Ἰανον, Hes. esse dicit ἱμάτιον, Vestem: pro quo supra habuimus εἰανὸν et ἑανόν. Ἰανόκρονον, Suid. exp. λεπτὸν, Tenue, Subtile: ut Hes. quoque ἰανόκροκα, λεπτά. "Ἐανηφόρος, ap. Antimachum dicitur ἢ ἡὼς, Aurora, teste Hes.: forsan quod ferat tenuem et splendidam vestem. [*Εἰεάνος, Moschus 4, 75. Δημήτηρ.] "Οἰεάνος, Unam solum vestem habens, Apoll. Rh. (3, 646.) qui et οἰοχίτων.

"ΕΩ, F. ἔσω, Colloco, i. q. ἵζω, καθίζω, Od. E. (280.) 'Ες δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν, O. (285.) παρ δέ οἱ αὐτῷ Εἴσε θεοκλύμενον, Sedere jussit, Collocavit. Herod. (3, 61.) Εἴσε ἄγων εἰς — θρόνον. Præter pass. EST Εἶμαι, Collocor, Statuor, ἵδρυναι, Lucian. Εἶται τὰ ἔδη, Statutæ et erectæ sunt ædiculæ s. delubra, Ion. pro εἵται, i. e. ἵδρυνται. "Εἴατο, poet. epenth. τοῦ εἰ pro ἔατο: itidemque εἵται pro ἔαται: hæc autem Ionice pro ἵντο et ἵνται, ab ἵμαι. Il. Γ. (139.) Εἴατο δημογέροντες, Sedebant: (B. 137.) Εἵται ἐν μεγάροις, Sedent. E Luc. autem, εἵται τὰ ἔδεα, pro Positæ sunt ædiculæ. Εἴσομαι, Collocabo, Statuam: ab εἶω. Cujus aor. med. εἰσάμην. Apoll. Rh. (2, 807.) Εἴσομαι ἱερὸν αἰπὺν, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plut. in Themistocle, Εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. "Ἐφέσαι, Statuere, Locare, Od. N. (274.) Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσαι, Pyli sistere: καθῆσαι, ἱδρύναι, Eust. Et voce med. O. (277.) Ἀλλά με νηὸς ἐφέσαι, Navi impone, ἐπὶ νηὸς καθίσσον, ἐπιβίβασον. Pertinet huc. ET Καθ' εἶς ἐν θαλάμῳ, Il. Γ. (382.) pro καθεῖσε, Deposuit, Collocavit.

A "HMAI, Sedeo, Il. B. (254.) Ἀγαμέμνων πικρὴν λαῶν Ἦσαι ὀνειδίζων, Sedes convitiatus, Il. (402.) ἐυέεσθ' ἐνὶ δίφρῳ Ἦστο ἄλεις, Lucian. (3, 582.) Ἦσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δρόμεν ἔδρην. Et Ionice Il. Γ. (134.) Οἱ δὲ νῦν ἔαται, pro ἵνται, Sedent, Et addito εἰ per epenth. metri gratia (B. 137.) Εἵται ἐν μεγάροις, itidem pro ἵνται. Γ. (149.) Εἵατο δημῶν ῥοντες, Sedebant, ἵντο. "Ἀφήμενος, Hesychio ἀπο- "θεν καθήμενος, Sedens procul ab, s. seorsum ab. "Ἐνῆμαι, Insideo, [Theocr. 22, 44. *Ἐφῆμαι, Æsch. Ag. 1126.] Καθῆμαι, Sedeo, i. q. ἵμαι, proprie Deorsum sedeo, Sedendi causa me demitto, Il. B. (191.) Ἀλλ' αὐτὸς τε καθῆσο καὶ ἄλλους ἵδρνε λαόν, Et ipse sedeat et alios sedere jubeas, Athen. 10, 4, 4. πνοῦσι καθήμενοι καὶ πίνουσι, Sedentes, Xen. (Κ. Π. 4, 5, 17.) Καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, Sedentes in equis, Aristoph. Σφ. πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθέδραν, ut βαδίζειν ὁδὸν et λέγειν λόγον, et quæ similia sunt, Schol. Soph. Imper. est καθῆσαι pro καθῆσο. In imperf. dicitur etiam ἐκάθητο: utitur autem eo Thuc. ut τῷ καθήντα Dem. in seq. Quemadmodum verò spectatores quoque sedere dicitur et iudex, ita et καθῆσθαι. Plut. Coriolano, Πηλεμονιμένων ἐτέρων θεατὰς καθῆσθαι, φύλακας τοῦ πλοῦτος καὶ χρημάτων. Plato Ap. Socr. (24.) Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ καθῆται ὁ δικαστής. Et, Καθήμενη τῆς βουλῆς ap. Dem. Considerente seuatu. Sicut active dicitur καθίζειν τὴν βουλήν, Cogere senatum et facere ut considereat. ["Et absolute οἱ καθήμενοι, Spectatores in theatro, nempe Qui sedent spectantes, Hegesippus Comicus ap. Athen. 290." Schw. Mss. Frequenter vero cum partic. conjunctum signif. Maneo: ut καθῆμαι προσδοκῶν. Quomodo et Aristoph. (B. 1103.) sine partic. posuit, ἐν ταυτῷ καθῆσθαι. Sicut vero Lat. Sedere aliquando pro Desidere ponitur, h. e. Otiosum sedere et rebus gerendis manum non admovere, quo sensu Cic. in Pis. Sedenti dormienti in maximo reip. metu, ita et καθῆσθαι: quomodo et καθεζεσθαι accipi supra annotatum est. Il. Ω. (403.) de Græcis ad pugnam se parantibus Ἀσχαλώσει γὰρ οἵνε καθήμενοι. Thuc. 4, (124.) Τῶν λετο προῖεναι ἐπὶ ταῖς τοῦ Ἀρριβαίου κόμῃς, καὶ καθῆσθαι, Nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, Schol. Dem. (43.) Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθήμενους περιστάσει χρίζεται: (156.) Οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα μέλλοντες αἰεὶ, Nihil facientes hic desideremus et semper cunctamur: (24.) Καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες: (235.) Βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὐτοὶ καθήντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Καθῆναι est etiam vocab. militare, i. signif. q. Insidere et Obsidere, Castra metari, Thuc. 2, (101.) Καθήμενον δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, Insidente autem s. Obsidente eo loca ista: (2, 20.) Πείραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπέλασιν, pro ἐνστράτοπεδεύσας, ut paulo post sequitur, i. e. Sedem ibi figens et castra locans. Quo sensu καθεζεσθαι ab eod. præsertim Thuc. usurpari supra ostensum est. || Καθήμενον πεδίον, Solum æquale et planum, ὁμαλόν, Suid. h. l. citans, Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, In planitie. Apud Hes. quoque καθήμενον χωρίον, πεδίον exp. ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Ubi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere, Desidere, ubi nulli montes aut clivi sunt, sed humus quasi desedit. "Κάθη, Sedes, pro καθῆσαι, ut μένη pro μέμνησαι, et δύνη pro δύνασαι. Κάθου, Sede, ut Ep. ad Hebr. (1, 13.) Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, Psalm. David. Κατέταται καὶ Καθέταται, Ion. pro καθήνται, Sedent, ap. Herod. Καθήμενος, Ion. pro καθήμενος, Sedens. At Herod. ἐκ μέσου καθήμενος, E medio se subducentes, s. cedentes. [*Κάθουσι, Sedes, LXX. Jerem. 49, 30. al. κάθισις. *Ἀμφικάθουμαι, Euseb. Præp. Evang. 4, 23. p. 175.] Ἀνικάθουμαι, Sedeo erectus, Recumbo, Resideo, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀντικαθῆμαι, In conspectu hostium castrametor, i. q. ἀντικαθεζομαι. Xen. (Ἰππαρχ. 8, 20.) Καὶ θύαν πολέμοι ἀλλήλους ἀντικαθῶνται, Cum in conspectu castrametantur, Bud. Dicitur et ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herod. scribitur ἀντικαθήμενοι Ionice pro ἀντικαθήμενοι, [9, 39.] Ἀποκάθουμαι, Sum deses, Desideo, Sum languidus et igna-

rus, Bud. ex J. Poll. et Aristot. Ἀποκάθηναι, Seor-
 ium sedeo. Ἀποκαθήμενη dicitur etiam Mulier ai-
 σθησοῦσα, Hes. In LXX. Interpr. ἀποκαθήμενη γυνή
 iōtatur Mulier, quæ patitur menstrua: Levit. 15,
 33. 20, (18.) Ὅς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναῖκα ἀποκαθί-
 σθη. [*“ Διακάθηναι, Plut. Cicerone 47.” Corai.
 Mss.] Ἐγκαθηναι, Insideo, Observo, Insidior, Bud.
 Ἐσchine (83.) Ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ
 ἐκείνῃ εἰσελάυνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους,
 Attente eum audientes, et instantes, si quid extra
 materiam aberrarit, Bud. A Suida quoque ἐγκαθί-
 ναι exp. Ἐγκεκρυμμένος ἐστὶ: quoniam, inquit, οἱ
 φησόμενοι ὑποκάθηνται. [*“ Athen. 470. Ἡ κύλιξ
 αὐτῇ ἐγκαθίηται περὶ τὰς λαγόνas, vertunt, Hic calix
 depressus est, quasi subsidit, circa latera.” Schw.
 Mss.] Παρεγκάθηναι, Assideo, Inter alios sedeo,
 VV. LL. quæ tamen exp. a præced. ἐγκαθηναι rece-
 dit. Ἐπικάθηναι, Insideo: aut etiam simpl. Se-
 deo: ut ap. Demosth. (946.) Ὁ ἐπικάθηνος ἐπὶ
 τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ.
 Apud Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπικάθηναι, in
 loco quem Suid. affert. Ἐπικάθηνος, Ion. pro
 ἐπικάθ. Insidens, ap. Herod. [*“ Συνεπικάθηναι,
 Eust. 10.] Παρακάθηναι, Assideo, A latere assideo,
 i. q. παρακαθέζομαι. Plato, Ὑπὸ τῶν παρακαθήμενων
 ἐπιδύετο, Ab assessoribus. Aristoph. B. (1491.) Σω-
 κράτει παρακαθήμενον. Apud Synes. Ep. 4. accusativo
 iungitur, Ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βα-
 λάντιον, τὴν παρακατάθηκην τοῦ ξένου, ἐκλαιον, Ego
 autem assidens. Περικάθηναι, Sedeo circum, Herod.
 Ὑποκαθήμενοι τῇ τραπέζῃ, Ion. pro περικαθήμενοι,
 Circumque accumbentes mensæ. Est vero et
 vocab. militare, i. signif. q. Lat. Circumsideo, Obsi-
 deo: cui synonymum περικαθέζομαι. Paus. 67. Πε-
 ρικαθήμενον τὰς Ἀθήνας, i. e. καθήμενον περὶ τὰς
 Ἀθήνας, ut Thuc. supra divisa voce loquitur. Et
 Ionice ap. Herod. Περιεκάθετο τὴν Ἀνδρον, Andrum
 obsidebant, pro περιεκάθηντο: [cf. 9, 75.] Προκάθηναι,
 Præsideo, Philo V. M. 1. Ὁ γὰρ προκαθήμενος
 βασιλεὺς πόρθησιν ἐλάβηθεῖς, Rex, qui illis locis

præsidebat. Item, Sum præsidio, Ad custodiam
 relictus sum alicujus regionis et præsidium. Bud. e
 Polyb. 2, (25, 2.) p. 27. Αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥω-
 μαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις: 2, (26, 1.) Προκαθί-
 μενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων. “ Προκάθητο,
 “ pro proεκάθητο, Præsidebat.” [Προκάθηναι, Herod.
 7. 172. * Προκάθησις, Hesych. 786.] Προσκάθηναι,
 Assideo. Frequenter capitnr pro Obsideo, ut προσ-
 καθέζομαι. Thuc. 8, (11.) p. 267. Καὶ τῷ πεζῷ
 προσκαθήμενος φυλακὴν ἔχειν, Et pedestribus copiis
 obsidendo. Idem, Προσκάθητο τῇ πόλει, Urbem ob-
 sidebat. Herod. Ἐπολιόρκεε προσκαθήμενος, Obsi-
 dione circumdedit. At Προσκάθηναι ἐν τῇ Σάμῳ,
 Samum insideo, in Samo sedem et castra loco.
 [Xen. K. Π. 2, 4, 9.] “ Προσκάθηναι, Ion. pro προσ-
 “ καθ., Desideo apud, Assideo. Ex Herod. pro
 “ Obsideo: quod et περικάθηναι.” “ Συγκαθηναι,
 “ Simul sedeo. Συγκαθήμενοι, Simul sedentes. Red-
 “ ditur et Considentes.” [*“ Apud Herod. 3, 68.
 συγκαθήμεναι γυναῖκες, Ion. pro συγκαθ., sunt Una
 habitantes, Eisd. in ædibus sedentes mulieres, licet
 conclavibus ita separatæ, ut sese invicem videre aut
 inter se colloqui non possint.” Schw. Mss. * Ὑπερ-
 κάθηναι, Xen. K. A. 5, 1, 6.] Ὑποκάθηναι, Sub-
 sideo, In subsessis alicui immineo, (Herod. 8, 40.)
 Ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, Ad excipiendum bar-
 barum subsidentes. Philostr. Her. Ὑποκαθήμενος
 τοὺς ἀνθρώπους, Hominibus insidians. [*“ Etiam ubi
 non de insidiis aut hostili animo agitur, memora-
 tur aliquis ap. Herod. 7, 27. ἐν τῇ πόλει ὑποκα-
 τήμενος, Residens, Moratus in urbe, et Xerxem ibi
 expectans, quem erat hospitio excepturus.” Schw.
 Mss. * Μέθηναι, Od. A. 118.] Πάρηναι, Assideo,
 Juxta s. A latere assideo, i. q. παρακάθηναι, sed
 magis poet. (Od. E. 375.) ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέ-
 ονσι. Pro eod. utuntur poetæ frequentius synony-
 mo παρέζομαι. “ Πρόσθηναι, Assideo, vel etiam
 “ Assisto. Exp. et Obsideo.” [Soph. (Ed. T. 15.
 * Σύνημαι, Schol. Par. in Apoll. Rh. 4, 1210, Ὑπέρη-
 ναι, Anthol.]

Z.

"Z, Nota sextæ ap. Græcos literæ, quam ζῆτα appellant, compositam ex δσ. Plato in Cratylō eam esse dicit πνευματώδη, ut σ, ψ, φ: et antiquos "pro ea usos esse τῷ δέλτα: unde non mirum esse "debet eam in derivatione transire in δ, veluti cum "ex ζω fit ἔδος. Ideoque et Dores eam ac Bæoti "in medio dictionum in geminum δ vertunt, θερίδ- "δεν dicentes pro θερίζειν. Alioqui et β ac γ iu "eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρε- "θρον reperimus usurpatum κατὰ γλῶσσαν, et ὀλί- "ζον ab Ionibus dictum pro ὀλίγον, itidemque φύζη "pro φύγη. Est et numeri nota, septenarii sc.: nam "Senarium signif. τῷ ε': ab imo autem angulo si- "nistro præfixum acuti accentus nota, septenarium "millenarium denotat, hoc modo, Ζ, ζ, ζ. At ΖΖ, "sive ζζ, aut ζζ, ap. Medicos vett. τὴν σμύρνην, "Myrrham, designabat, ut annotavit Hermol. Barb. "Coroll. l. 1. propterea quod ζμύρνη perinde atque "σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgo per duplex "ζζ, omnes Zingiberi intelligunt, magno et pericu- "loso errore. Gorr." ["Ruhnk. Ep. Cr. 203. Conf. c. Σ, Steinbr. Mus. Tur. 1, 279.; cum Ε, Heringa Obs. 123. ad Charit. 233. Brunck. Aristoph. 3, 15. Bast Lettre 13. 196. ad Dionys. H. 3, 1354. ad Xen. Eph. 131. T. H. ad Lucian. Dial. 48." Schæf. Mss.]

"ZA, particula extra comp. inus., in compos. "autem signif. μέγα, ισχυρόν, πολὺ, teste Hes., ut "et Schol. Apoll. Rh. τὸ ζα esse ἐπιτακτικὸν ait: "alibi itidem scribens, Ζαμενῆς, ἄγαν ισχυρός, τοῦ "ζα κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοτος, ζά- "θεος. Equivalet itaque τῷ ἐπὶ et τῷ ἀγὰ. Vide et "Ζάκορος." ["Cattier. 93. Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss.]

"ZAAH, ἡ, Hesychio συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων: "aliis μετὰ ὄμβρου πνοή, ταραχή καὶ κλόνος ὑδάτων: "Latine Turbo, Procella, Fluctuatio et agitatio "maris. Tempestas enim generalius est. Legitur cum "ap. alios, tum ap. Æschin. Epist. Itidem Plato de "Rep. (6. p. 95.) Ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης "ῥεομένου. Ex Eod. ap. Etym. Εἴτε ζάλη πνεύμα- "τος ὑπὸ αἵματος φαινομένη καταλειφθεῖη. Ubi Etym. "eum significare velle ait συστροφὴν καὶ συρμόν: alios "vero exp. ἀνεμον λάβρον, πνεῦμα θορυβώδες, et "ὄνομβρον πνοήν. Idem ad etymon respiciens, ζά- "λην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν: ut Clemens quo- "que μεγάλην συστροφὴν ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλί- "εσθαι καὶ συστρέφεσθαι: exponens etiam τὴν ταρα- "χὴν τοῦ αἵματος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζεῖν τὴν "ἄλα: sed alterum etymon probabilius est, unde "et Eust. ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν. "Rursum Etym. ait ζάλην quosdam exp. χάλαζαν, "Grandinem." ["Jacobs. Anth. 7, 126. Philostr. 78. Boiss., Irmisch. ad Herodian. 1, 837. Timæi Lex. 152. ad Lucian. 1, 316. Valck. Adoniaz. p. 204." Schæf. Mss.] "Ζάλα, Hesychio θόρυβος, Tumul- "tus." "Ζάλος, i. prope q. ζάλη, Aqua agitata et "fluctuans. Nicander Θ. 568. ἐκ ποταμοῖο λιπὼν "ζάλον εἰλύνοντα: Schol. βορβορώδες κύμα. Apud "Eund. legitur particip. ζαλόωσα, Fluctuans: 251. "ἀμφὶ δὲ γυίοις Χειμερὴν ζαλόωσα περίξ βέβριθε χά- "λαζα: nisi cum Schol. malis χειμερινὸν στρέφουσα, "qui et κρύος ζαλόν περὶξ βέβριθεν affert pro ῥίγει "χαλεπωτάτῳ συνέχεται. Ubi nota hoc ζαλόν a "masc. ζαλόεις, Procellosus, Fluctuosus. Ζαλόωσα "autem Ion. ac poet. est pro ζαλώσα, a th. ζαλάω, "Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, κυμαίνω." [* Πο- "λύζαλος, Procellosus, Cæsarii Dial. 1, 1. * "Ζαλώ- "δης, i. q. Ζαλόεις, Chrys. Hom. 113. T. 5. p. 729."]

PARS XIII.

Seager. Mss. * Ζαψ, ἡ, i. q. ζάλη, Euphorion Clem. Alex. Str. 5. p. 673.]

ZAN, ζῶ, ζήσομαι, ET Ζῶω poet., quo utitur et Herod., Vivo, Il. A. (88.) Οὐτίς, ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sed multo frequentius ap. illum ceterosque poëtas est ζῶω: Od. Ε. (44.) Εἰ που ἐτι ζῶει, καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίου. Sic autem et aliquot aliis Il. A. loco ζῶντος jungit cum ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Idem vero verbo ζῶουσι opp. τεθνᾶσιν, item κατα- τεθνήκασιν: Od. Α. (302.) Ἄλλοτε μὲν ζῶονσ' ἐτερή- μεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθναῖσιν: Il. O. (664.) Ἥμην ὅτεφ ζῶουσι, καὶ δ' κατατεθνήκασιν. Sic ζῶοντος et θανόντος opp. Ψ. (70.) Observandus est autem ap. eund. poet. usus hujus verbi, s. potius partic. ejus, similis ei, qui et in lingua nostra habetur in partic. idem significante: Od. K. 72. Ἐρρ' ἐκ νήσον θάσσον, ἐλέγχιστε ζῶόντων. Ita enim Gallice diceremus, Le plus méchant de tous les vivans, pro eo, quod Lat. Pessime omnium mortalium; nam participii Viven- tium ita positi non recordor. Sic autem cum Hom. locutos alicubi esse prosæ etiam scriptt. observavi, et inter hos Athen. (385.) Ὁψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζῶντων λεγόμενον οἶδα. Proprie tamen loquendo sub illa ζῶόντων appellatione non homines duntaxat, sed Dii quoque comprehendendi essent: quorum et ρεῖα ζῶντες est frequens epith. ap. Hom., sed ne ita restringi miremur, facit ideū verbi illius Gallici usus. || At in soluta oratione solum ζῶω s. potius ex eo factum ζῶ, locum habet; et in ea quidem variis modis. Interdum enim, et quidem sæpe, dicitur ζῶ sine adjectione: interdum vero additur adverbium. Nonnunquam etiam cum dat. rei solo, vel dat. cum præp., aut etiam gen. cum præp. ponitur; dicitur enim ζῶ τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ, ἐκ τούτου. Sed et accusativo rei, necnon dat. pers. junctum reperio: quos omnes usus exemplis confirmabo: in iis autem ead. opera observanda erit et quorundam hujus verbi temporum conjugatio. Aristoph. N. (1074.) τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῆς; Sic Isocr. Archid. (8.) Εἰ δὲ μηδεὶς ἀν' ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος: ubi animadvertite obiter τὸν στερούμε- νον, ἀποστερούμενον, Eum, qui privatur (re, quæ illi est carissima,) dici οὐκ ἀξιῶν ζῆν, et ab Aristoph. οὐκ ἄξιον εἶναι αὐτῷ ζῆν, pro eo, quod sæpe legitur ἀβίωτον εἶναι αὐτῷ, et ap. Lucian. (1, 139.) eod. sensu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. At ζῶ s. ζῆν, juncti adverbii, exempla hæc fuerint: ἐν ζῶντες, Plato Pol. 1.: sicut ζῆν καλῶς alibi: cui opponi potest quod ap. Isocr. legitur Panegyr. ζῆν αἰσχροῦς. Ibid. vero (6.) et θηριωδῶς ζῆν habetur. Apud Xen. autem K. Π. 7, (5, 24.) ἐπιπονώτατα ζῆν legimus: quod opponere possumus ei, quod de diis dicitur ρεῖα ζῶειν: cum istud ρεῖα exp. ἀπόνως. Ζῶ cum dat. rei: Dem. (1390.) Τοὺς καρποὺς, οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι: ut Lat. Fruges, quibus vivunt homines, pro Quibus vita hominum sustentatur. Cum dat. habente præ- fixam præp. ἐπὶ, ap. Isocr. Hel. Enc. (10.) Ζῆν ἐπὶ τοῖς παρούσιν ἀγαθοῖς: sed hic præp. ἐπὶ sic poni existimo ut Lat. In, Vivere in summa paupertate. Ζῆν ap. Theogn. (1151.) cum ἀπὸ habente suum gen. ἀλλά μοι εἶη Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν, quo Lat. modo Vivere parvo, exiguo, dixerunt. At quod Isocr. habet Symm. (41.) Ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, ut si dicas Lat. Vivere e foro judiciali pro Victum comparare. Interdum certe et Lat. præp. addunt, veluti cum dicunt Vivere e raptō. Herod. non solum cum ἀπὸ junxit, verum etiam cum ἐξ, Ζῶοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης. || Ζῆν cum acc. rei: et sæpe quidem cum ζῶν, βίον: ut Lucian.

11 Z

(1, 146.) Ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων: et in Prov. Λαγὼ βίον ζῶν, (ibid. 13.) sed interdum etiam cum alio: ut si dicam, Τὰ ἄλλα, δ' ἐζης, pro ὁ ἄλλος βίος: nam horum utrumque pro eod. dixit Dem. 232(=558.) Δῆλον ὅτι ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἐζης, ἕξις αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν: non dubium est enim, quin ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἐζης, positum sit pro ἐκ τῶν ἄλλων, δ' ἐζης, sicut χρῶμαι, οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, δ' ἔχω. Fuerit igitur δ' ἐζης i. q. τὰ βεβιωμένα, de quo alibi. Ζῆν denique cum dat. pers. ap. Dem. reperio (157.) Οἱ τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς οἶκαδε λαμβάνειν νομίζοντες, οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic (80.) Οἱ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἐαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem, quin Vivere Philippo, patriæ, eod. dicatur sensu, quo a Plat. γεγονέναι ἐαυτῷ, τῇ πατρίδι, quod Cic. interpr. Natum esse sibi, patriæ. Jam vero et Plautum vel ead. vel persimili signif. dixisse puto Vivit tibi, in Bacchid. qua Dem. Φιλίππῳ ζῶντες. Ovid. quidem certe Vive tibi alio sensu dixit. || Ζῆν, pro Victum quærere s. comparare, Habere unde vivas: ut interpretor ap. Antiphanem, in hisce duobus elegantissimis senariis, quibus miseram sortem militum ita describit, Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισοφόρος, ὃ φιλάτῃ, Ὅς ἐνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανοῦμενος; hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis est stipendiarius, Qui morte quærit unde possit vivere? Sed malo et τὶ δ' οὐχὶ legere. ITEM Ζωῶσαι pro Vivificare, Animare: unde ἐζῶσαι, pro Vivificatum est, Animatum est, ut ἐψύχωνται, Dionys. Areop. Item ἐζωωμένους, Animatus, Vivificatus. "Ζῶει, Hesychio ζῆ, Vive: a th. ζῶω, quod et "ζῶω. Ζήτω, Vivat, Dor. s. Ion. pro ζαίτω. "Εζη, "Ion. pro ἐζα, Soph. Οὗτος δ' ἂν ἐζη, Hic si vive-ret. Demosth. Οὐδ' ἂν ἐζην, Ne viverem quidem. "Ζῶεσκον, Vivebant: Ion. pro ἐζῶον, a ζῶω. Hesiod. "Ε. (1, 90.) Πρὶν μὲν γὰρ Ζῶεσκον ἐπὶ χθονὶ "φῶλ' ἀνθρώπων. Ζῶην, Vivam, pro ζάοιμι. Ζήσεις "με, Bud. e Ps. 137. affert pro Vivificabis me: [cf. 118, 50. "Ζῶω, Fisch. Ind. Palæph. v. Διαζῶω, Zeun. ad Xen. K. Π. 653. Musgr. Alc. 296. 654. ad Diod. S. 1, 305. Musgr. Bacch. 506. Abresch. Lectt. Arist. 246. Toup. Opusc. 1, 154. 2, 218. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Thom. M. 153. Wakef. S. Cr. 3, 12. Trach. 1169. Alc. 509. Brunck. CEd. T. 44. ad Phalar. 281. Jacobs. Anth. 9, 17. 11, 70. Markl. Suppl. p. 250. Musgr. 221. ad Charit. 504. Boiss. Philostr. 287. 369. Spiro, de vento, Heringa Obs. 217. De vita jucunda, Jacobs. Anth. 11, 328. 12, 13. Pro εἶναι, Anim. in Eur. 7. An dicatur eis τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι, Toup. Emendd. 4, 449. Neque istius familiæ quidquam ap. scriptt. Gr. Valedicendi notionem sortitur, Dawes. M. Cr. Præf. p. ii. Fut., ad Xen. Eph. 270. Aristoph. Fr. 288. Cum accus., ad Dem. de Cor. p. 361. Harl. Ed. alt. "Εζων, ἐζην, ad Mær. 148. ubi et de ἐζαν, Herodian. 460. Piers., Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 266. Wakef. Alc. 662. Phil. 535. Wakef. S. Cr. 5, 75. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 125. 127. "Εζη, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. "Εζήτε, ἐζῶτε, Schneid. ad Xen. K. Π. 512. Ed. alt. Ζήσας, ad Mær. 171. Ζῆ, Toup. Opusc. 1, 154. Heyn. Hom. 6, 571. Ζῆθι, Valck. Diatr. 233. Markl. Iph. p. 301. Brunck. Soph. 3, 513. Ζῶην, Markl. Suppl. 454. Barnes. ad Eur. Herc. F. 676. Ζῶμεν, Brunck. Sopb. 3, 518. "Εζήκει, Crus. ad Sueton. 555. Ζῶν, Brunck. Soph. 3, 513. ad Lucian. 2, 142. Ζῶσα ἐκόν, Toup. Emendd. 1, 102. Ζῆν γάλακτι, Dawes. M. Cr. 270. τινι, Bergl. Alciph. 173. ἐν τινι, ad Mær. 112. ἐαυτῷ, Wakef. Ion. 658. Εἰ ζῆν, Heind. ad Plat. Charm. 105. Κίνδυνος τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι, Plato Apol. 156. Heind. *Ζῆμι, Vivo, ad Mær. 149. Ζῶω, Pierson. ad Herodian. 460. Jacobs. Anth. 8, 318. Heyn. Hom. 8, 336. *Ζῶω, ad Mær. 171. Kæn. ad Greg. Cor. 119. Jacobs. Anth. 8, 126." Schæf. Mss. *Ζῶντες, Gl. Vivide.] "Ἀειζῶων, οντος, ὁ, "Semper vivens, Eternus, ut *ἀειβρύων, Semper "acuturiens. Potest et ἀεὶ ζῶων scribi, dissoluta "compos. ["Ceanth. H. in J. 10." Boiss. Mss. * "Ζῆσις, Vita, Porpb. Stob. Ecl. Phys. 262." Wakef. Mss.] Ζῶσις, Vivificatio, Animatio, Bud.

[* "Αὐτοζῶσις, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss.] Ἐκζωοῦσθαι itidem pro Animari, Bud. ■ At Ἀναζῶσαι pro Refocillare, Recreare. [Schol. Lycophr. 45. * "Ἀναζῶσις, Theophyl. ad Luc. 15, 32." Kall. Mss. * Ἀνάζωσις, Lobeck. Phryn. 352.] Ἀναζωτικός, Dionys. Areop. Refocillativus, Bud. At J. Poll. eadem vult esse, ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν, et ἀνεζῶσεν, et ἀνέσφηλε. [* "Ευζῶω, Ilgen. Hymn. 487." Schæf. Mss. * "Παλινζῶω, Nonn. D. 20, 141." Wakef. Mss.] Ζῶσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Qui vivere potest, Alex. Aphr. τέρατα οὐ ζῶσιμοι. [Cod. Vat. Theophr. H. Pl. 9, 12, 1. pro βιώσιμοι.] Ζωτικός, Vivificus: ἄσπος, Ζύμη, Greg. Naz. δύναμις, Gal. ad Gl. Vitalis facultas, i. e. Vitæ conservatrix, A Bud. redditur Vivificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, ap. Theophr. appellantem ver ὄραν ζωτικωτάτην, C. Pl. 1, (13, 4.) Eid. (1, 12, 9.) ζ. ἀρχὴν esse dicit Vitæ principium, ubi scribit κλάδους ἐκ ἀκρέμονας in se habere aliquas ἀρχὰς ζ. Et ζ. ψυχὴ, quæ et θυμοειδής dicitur, Gal. Sedem habens in corde, ut idem Bud. annot. Geop. Οὐδὲ γὰρ χορὴ πρὸς δοκιμασίαν σείλει τὰ ὠὰ, ἵνα μὴ διαφθάρῃ τὸ ἐν αὐτοῖς ζ., pro eo, quod ap. Varr. est, Qui ova concutiant, errare, quod in eis vitales venas confundant. Ζωτικός pro Vivax citat e Plat. de Rep. 10. p. 136. Xen. de pictura spirante et viventi simili, (Α. 3, 10, 7.) Ζωτικωτέρους φαίνεσθαι τοὺς ἀνδράντας. Ζωτικός, Animalis. Bud. e Greg. de Hom. Τοῦ ζ. σώματος, τὸ μὲν αἰσθῆσει συζῆ, τὸ δὲ ἀμοιρεῖ αἰσθήσεως: et paulo post ζ. δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eod. ponitur, et φυσική. Bud. ["Ζωτικός, Vivificus, Pseudo-Chrys. Serm. 78. T. 7. p. 481." Seager. Mss. Leg. Ζωτικός.] Ζωτικῶς adv., ζωτικῶς ἔχων, Vivere volens, i. e. Nolens sibi mortem consciscere, Bud. e Plut. [Cat. Min. 70. Xen. Mem. 3, 10, 6.]

Ζῶος, Vivus, Od. A. (197.) Ἄλλ' ἐτι πον Ζῶος κατερύκεται εἰρεῖ πόνητῳ: Ζῶον καὶ ἀρεμέα, Il. E. (515.) Itidem Ζῶη, Viva, Od. A. (86.) Τὴν Ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἰρήν. Sic δέλεαζέ Ζῶη, Herod. (2, 70.) Utitur et Xen. masc. Ζῶος, "Ε. 1, (2, 3.) Ζῶα μὲν ζῶον ἐλαβεν, ἐπὶ δὲ ἀπέκτεινε. [* "Αὐτοζῶος, Aristot. Top. 5, 4. 6, 3. Procl. in Plat. Theol. 18. 38. 145. 146. etc. Dionys. Areop. 232." Kall. Mss. * "Υπερζῶος, Theoph. Nicæn. Orat. p. 80." Boiss. Mss.] Ζῶς pro eod., Il. E. (887.) Ἥ κεν Ζῶς ἀμνηστὴς εἰα χαλκοῖο τυκῆσι. [* "Αζῶς, Vita carens, Georg. Lapitha Poëma Mor. 239." Boiss. Mss.] Αὐτοζῶος ET Ὑπερζῶος Bud. e Dionys. Areop. pro Per se vivens; Supra vitam existens.

Ζωογόνος, ὁ, ἡ, Vitalis, Vivum et animale generans: σπέρμα, Aret., Genitale semen: cui opp. ἄγονον, Quod ad generandum inutile est, In quo vis procreandi fœtus non est. Ζωογόνος vocatur etiam Numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati vivant facilius quam qui sequenti: qua de re Alex. Aphr. Prob. ["Eust. 114, 44." Seager. Mss.] Ζωογονία, Animantis procreatio, Vermiculatio, Bud. e Theophr. p. 199. [C. Pl. 5, 9, 3.] Ζωογονικός, Animantis procreandi vim habens, Philo V. M. 3. Καὶ τὴν τεσσαρακοντάδα τὴν ζωογονικωτάτην, Et quadraginta, numerum ad animantium procreationem fecundissimum. [* "Ζωογονικός, Proclus in Plat. Alcib. p. 52. Creuz." Boiss. Mss.] Ζωογονέω, Animal procreo, Animale et vivum gigno s. produco, Animo, Fœtifico, Theophr. C. Pl. 3, (22, 3.) Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζ. μεζαμένη πως τῇ ὑγρότητι τὸ θερμόν, Quippe natura ubique animal gignit, modo calor cum humiditate ratione debita coeat, Gaza. Et in pass. ap. Athen. (298.) de anguillis, Ὅχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κατ' ἀφίαισι γλοιώδες ἐξ αὐτῶν, δ γενόμενον ἐν τῇ ἰλνὶ ζωογονεῖται, Animantur, Bud. At quidam Viviscit e Plin. interpr. scribente 9, 51. Anguillæ atterunt se scopulis: ea strigmenta viviscunt, nec alia est earum procreatio. Philostr. Epist. 30. Δριμντέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονοῦμένα ἐν τῇ σῇ γαστρὶ περιπνίγουσα, Viviscentem fœtum, Basil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς τέττιγας, et multa insecta, καὶ τὰς μὲν ἀρουραίας. Idem, Ζωογονοῦμενοι σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάτοις, quod generantur s. procreantur. Peculiariter vero ζ. dicuntur arbores, plantæque et fruges,

cum vermes procreant s. vermiculantur, Theophr. (H. Pl. 8, 11, 2.) de vitis frugum, Μόνος γὰρ (ἐρέβινθος) οὐ ζ., Vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονοῦμαι act. etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, Bud. Theophr. (C. Pl. 3, 24, 3.) Σφακελίζει τε καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθλείται· ζωογονεῖται γὰρ, ὥσπερ εἴρηται. Quæ signif. tam ad ζωὸς, quam ζῶον pertinet. [Dicitur et *Ζωογονέω, Sext. Emp. 272. * Ζωογόνησις, Theophr. ad Autol. 2, 18.] Kall. Mss. * Ζωογενητικός, Theol. Arithm. 49. * Ζωογενητικῶς, Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Creuz. in var. lect.] Boiss. Mss. * * Ἀναζωογονέω, Epiph. Ancor. §. 81.] Kall. Mss. * Ἐνζωογονέω, Theophr. 4, 145.] Ζωοποιός, Vivificus. A Bud. exp. Vitalis, e Cic. scribeute, Calorem habere vim vitalem. Item pro ζωοχόος. ["Valck. Phœn. p. 125." Schæf. Mss.] Ζωοποιία, pro ζωογονία, [Jambl. Schol. Plat. Ruhn. 54.] Ζωοποιέω, Vivifico; pro ζωογονῶ, i. e. Vermes genero. Bud. e Theophr. C. Pl. 3. Ἀνυγραινομένης τῆς ρίζης, καὶ τοῦ ἀέρος ὄντος θερμῶν, ζωοποιεῖ πως. [Lucian. 2, 87. * Ζωοποιήσις, Animatio, Vivificatio, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 39. T. 3. p. 505.] Seager. Mss.] Ζωοποιητικός, q. d. Vivificatus. [Just. M. Resp. 42. ad Quæst. Gr. * Ἀναζωοποιέω, ibid. 28.] * Σνζωοποιέω, q. d. Convivifico, ad verbum: Simul vivifico, Una in vitam revoco. Utitur Paul. ad E. pbes. 2, [5. "Greg. Naz. Cod. 573. Paris. p. 28." Boiss. Mss.] Ζωοτόκος, vide post Ζῶον.] * Ζωότης, e Cic. interpr. Animabilis spirabilisque facultas. Utitur autem Plut. (10, 165.) de mundo loquens, "Ζωότητος καὶ θεϊότητος. Possidet etiam reddere Animalis natura: ad verbum Animalitas." [Galen. 5, 336.] Ζωή, Vita: Plato Phædro, Παῦλαν ἔχειν ζωῆς, quod Cic. interpr. Vivendi finem habere, Plut. (6, 423.) Ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν. || Homero Ζωή signif. et Facultates, quibus sc. vita nostra opus habet: Od. E. (96.) ἄσπερος: et 208. Ζωὴν ἐδάσαντο. Ζωή, inquit Bud., Facultates et sensus, Hom. ["Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 664. Jacobs. Anth. 8, 341. Toup. Add. in Theocr. 408. et Ind., Ammon. 30. Eran. Philo 164. Thom. M. 153. Ope, Od. E. 96. 208. Νεκροῦ ζωῆ, Wakef. Alc. 372." Schæf. Mss.] * Ζωά, Dor. pro ζωῆ, Vita: unde ζωᾶς ap. Hes. "Apud Hes. paroxytonus scriptum ζωῆ, quod ei "est non solum ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία, sive χρόνος τοῦ εἶναι, sed etiam τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῇ γάλακτι, alio nom. dictum γραῦς. Sic vero et ζῶν "esse dixerat τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, Quod melli innata." [at.] Ζόη Herod. pro ζωῆ, [1, 32. 2, 105. * Ζωία, pro ζωῆ, Theocr. 29, 5. al. * Ζωία.] * Αἰτοζωῆ, "Ipsa vita. Ita Deus nominatur a Dion. Areop., "quoniam ipse per se vivit, et aliis vivendi auctor "est. Vide Αἰτοεῖναι." [* Εὐζωά, Dor., Pind. Π. 4, 233.] Ζωηφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Vitam afferens, Salutaris: ψηφος, Themist. cui opp. θανατηφόρον, Mortiferum. [Ety. M. Lobeck. Phryn. 635. * Ζωηφόριος, Synes. Hymn. 3, 601.] Boiss. Mss.] Ζωόδωρος, Vitam donans. Item τὸ ζ. Areth. Facultas donandæ vitæ: Τὸ φερέσβιον καὶ ζ. ἐμφαίνει τοῦ Χριστοῦ, sed scribitur ibi ζωοδῶρον. Ζωοδότειρα, Vitæ largitrix, Hom. ["Ruhn. H. in Cer. 122." Schæf. Mss. * Ζαοδότειρα, * Ζαδωστis, Anon. H. in Virgin. 7.] Ζωοδότης, i. q. ζωόδωρος, Vitæ largitor, Dei epithet. [Phav. 343. * Ζωοπάροχος, Vitæ præbitor, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499. * Ζωοπύρσευτος, ibid.] Seager. Mss. * Ζωόσοφος, Anthol. Vat. 1, 24.] Ζωοφόρος, Vitam afferens, Vitalis, Vivificus: ἀνέμων, Epigr. ["Paul. Sil. 67. Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. * Ζωοφορέω, Geop. 5, 13.] * Ζωθάμιον, Hes. affert pro ζώσιμον, βιώσιμον. [Pind. O. 7, 20. "Ruhn. Ep. Cr. 57." Schæf. Mss. Cf. Βιοθάμιος. * Ζωθαλπις, Nonn. D. 1, 452. * Ζωαρχικός, Vitæ principium habens, "Vita S. Sylvestri 282. Combef., Phot. Epist. p. 6." Boiss. Mss.]

* Αείζωος, ὁ, ἡ, Qui est sempiternæ vitæ, Cui sempiterna est vita, Semper vivens, et q. d. Sempervivus: unde et componi e ζωὸς quispiam fortasse malit. De divina natura ab Areopagita dicitur. Πλάτῳ αείζωος τιμῇ, Gloria immortalis, Epist. 8. || Ἀείζωον, q. d. Sempervivum, Sedum. Sed αείζωον

tria genera facit Diosc., quem lege. Sunt autem qui αείζωον dictum velint peculiariter Sedum majus, quod ejus folia perpetuo vivant, i. e. vireant. Unde ET Ἀειθαλὲς appellatur. Plin. 25, 13. ["Ἀείζωος, * Ἀείζωος, Soph. ap. Bekk. Anecd. 341." Kall. Mss.] Ἀειζωία, Vitæ sempiternitas, Æterna vita, Ἡ τῆς ἀ. πηγῆ, Greg. Naz. ["Or. 45. p. 720." Strong. Mss. * Ἀειζωότης, Isid. Pelus. Epist. 3, 149." Boiss. Mss. * Ἀζωος, Vita carens, et * Ἀζωος, unde neutr. Ἀζών, Herodian. Epimer. Mss. p. 200. * Ἀζωία, Vitæ privatio, Hierocles 302. Porphyr. Stob. Ecl. Phys. 52, 18. p. 820." Kall. Mss. * Ἀντίζωος, Nonn. D. 17. p. 474.] Ἀπρίζωος, ὁ, ἡ, Qui est brevis vitæ; nam Hes. ἀπρίζωα exp. ὀλιγοχρόνια, itidemque Gal. ap. Hippocr. [261.] Ἀύσζωος, Cujus misera est vita: βίωτος, Epigr. q. d. Vita, quæ misere vivitur, [Anal. 3, 290. * Ἀυσζωία, Pallad. de Brachm. p. 10.] * Ἐπρίζωος, Vivax: unde ἐπρίζωσις, "Hesychio πάνν ζῶσι." [Greg. Naz. 6, 18.] Εὐζωος, Cujus beata est vita, Vivax, Theophr. C. Pl. 5, (4, 3.) Φύσει τε γὰρ εὐζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit esse εὐζωον, Vivacem, interpr. Plin. Εὐζωία, ex Aristot. (Eth. 1, 8.) Beata vita, Beatus vitæ status, Vivacitas, ["Valck. Anim. ad Ammon. 58." Schæf. Mss. * Εὐζωέω, Achmet. Onir. c. 151. p. 122. Apud Hes. legitur * Εὐζωίον, pro quo Suid. et Phot. * Εὐζωίτον. * Πολνευζωία, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. 120. Combef." Boiss. Mss.] * Ἡμίζωον, Gl. Semivivus, et * Ἡμίζωος, unde neutr. "Ἡμίζωον, Herodian. Epimer. 239." Boiss. Mss. Cf. Ἀζών. * Κακόζωος, unde] "Κακοζωία, Malus "nisque victus, vel Misera vita," [Anal. 1, 55. * Κακοζωία, Sappho. * Κακοζωέω, Achmet. l. c. * Μακροζωία, Cæsarius Interrog. 177.] "Μινύζηον, "Hes. affert pro ὀλιγόβιον, ut sit pro μινυνθα ζῶν, "Brevi temporis spatio vivens." [* Μονόζωος, Solitarie vivens, LXX. Ps. 67, 6. al. Μονόζωον, al. * Μονότροπος. * Νεκρόζωος, Nicet. Eugen. 3, 355." Boiss. Mss.] Παλίνζωος, ὁ, ἡ, Redivivus, Nonn. Potest autem et e ζωὸς compositum existimari. ["Opp. A. 1, 319." Wakef. Mss. * Παλινζωία, Euthym. Z. i. p. 9." Boiss. Mss. * Πολύζωος, Gl. Vivax, Manetho 4, 516. * Σύζωος, Theod. Prodr. Ep. p. 68. * Ἀσύζωος, Dionys. Areop. 104." Kall. Mss.] Φερέζωος, Vitam ferens, Salutaris, Nonn. [J. 5, 99. D. 12, 6.] Est autem frequentius φερέσβιος in hac signif. Φιλόζωος, Amans, Cupidus vitæ: qui et Lucis cupidus, Quintil. i. e. Qui mortem exhorret. Apud Theophr. δένδρον, Arbor vivaci quodam vigore prædita. Sed serpyllum φ. Nicandro, quod perpetuis foliis vireat, Schol. || Φιλόζωος autem e ζῶον compos. Animantis s. Animantium amans, studiosus. Xen. Ἀπ. 1, (4, 7.) de providentia Dei in hominis opificio loquens, "Εἴκοι ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζῶον τεχνήματι. Φιλοζωία, Amor vitæ, Diog. L. de Antisthene, "Ἐδόκει γὰρ μαλακῶτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ τῆς φ. ["Ad Charit. 441." Schæf. Mss.] Φιλοζωέω, Vitæ cupidus sum, parco, ob mortis metum, Diod. S. (2, 169.) Οἱ δὲ Θηβαῖοι τοσοῦτον ἀπέιχον τοῦ φιλοζωεῖν.

Ζωηρός, Vivax. [Suid.]

* Ἀναζάω, Revivisco, Ad vitam redeo, Nonn. ὁπότε νεκροὶ Αἰθῆς ἀναζήσωσι. [Schleusn. Lex. in N. T. "Active, T. H. ad Plutum p. 204." Schæf. Mss.] Ἀποζάω, Vitam quoquomodo ago, et per inopiam traduco et prorogo, Parce ac tenuiter vivo, Famem quoquomodo propulso, Vix vel Ægre me tolero, Thuc. 1, (2.) Νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, i. e. ἐστενωμένως ζῆν, s. μετρίως, Lucian. (2, 563.) Καὶ πονήρης τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες: (3, 374.) Ἀποζῶντας ἐκ τῆς—μισθορίας. Pro eod. citatur διαζῆν e Plat. At ἐπιζῆν contr. est: unde exp. ἐκτεταμένως ζῆν. Sed de his comp. et infra. Ceterum male annotatum fuit a quibusdam Latinis pro ἀποζῆν dicere Tolerare; eo modo, quo dixit Cæsar equos Tolerari, pro Quoquomodo sustentari. Nam Tolerare est μεταβατικόν: unde dicitur Tolerare milites, equos, se: at ἀποζῆν neutrum est: unde explicandum fuit Tolerare vitam; quo utuntur cum alii, tum Cæsar et Virg. "Ἀποζῆν, Dor. [Ion. 7] pro ἀποζῆν: usitatum tamen ap. Atticos quoque et

"ceteros Græcos." Διαζάω, Ad extremum vivo, ut διαβύω, Xen. (Ap. 3, 12, 2.) Τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζώσι. Ut tamen hic dicit de vita misera, sic alibi ab Eod. et pro Vitam traducere hilariter et copiose accipi tradit Bud. A Plut. autem pro simpl. poni videtur, (Cæs. 23.) Καὶ γὰρ τὸ βρέφος εὐθὺς, οὐ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζῆσαν, ἐτελεύτησε: affertur autem ex Eod. ἐπέζησε in re simili. Sed interdatum etiam accusativo βίον jungitur, et dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transigere vitam: διαζῆν τὸ βίον ὁρθῶς, Enr. (Iph. A. 923.) Nonnunquam et dativo jungitur, pro Vitam tolerare. Plato, Νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον. Latini autem Vitam tolerare cum ablat. dicunt. Sed et διαζῶ sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, Πλ. (906.) Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μὴδὲν ποιῶν; ["Διαζῆσαι ἡμέρας ἱκανὰς, Athen. 46. Per complures dies vixisse, Vitam produxisse. Πομφαγέοντες διέζων, Victitabant, Vitam sustentabant, Herod. 3, 25." Schw. Mss.] ET Διαζάω, pro διαζῶ, ex Herod.: ap. quem et Victito redditur. Ex Apoll. Rh. (1, 1074.) διέζωσκον simpl. pro Vivebant. [* Διάζησις, Stob. Ecl. Eth. 2, 202. * "Συνδιαζάω, Una vitam ago, traduco, Chrys. in Ep. ad Tit. Serm. 6. T. 4. p. 409." Seager. Mss.] Ἐπιζάω, Supervivo, i. e. Ultra vivo, Superstes sum, Plut. (Pomp. 53.) Καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. Non multos dies matri supervixit. Apud Eund. Numa (22.) ἐπιζώντος φθόνον, redditur, Superstite invidia. || Quidam pro ἐπιτεταμένως ζῶ poni tradiderunt, Bud. Vide Καταζάω. ["Ἐπιζάω, Ion., Herod. 1, 120." Schw. Mss. * Ἀντεπιζάω, Theod. Prodr. p. 49.] Καταζάω, Longum vitæ tempus traduco, transigo; nam καταζάω, sicut et ἐπιζάω, quidam voluerunt esse ἐπιτεταμένως ζῶ. In VV. LL. annotatur e Bud. ἐπιζῆν et καταζῆν esse Large et opulenter vivere: ἀποζῆν vero, Arcte. At ego meam illam interpr. frequentibus exemplis confirmari existimo, non istam, in quibus καταζῆν commodè verti etiam posse arbitror, Totum vitæ tempus consumere: quod loquendi genus hyperbole non carere constat. Plato Symp. Ἄλλ' ἔλαρκε μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Et Aristot. Eth. 8. dicit beatos καταζῆν ἐν ταῖς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείαις. Lucian. (3, 516.) Τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διωνυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζώντες καὶ χοροῖς; A Plut. tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: (6, 732.) Πρῶτα καπηλείον, ἐν ᾧ καταζήσεις, — eis τῶν πλουσίων γεγυγώς καὶ μακαρίων: [Cicerone 4.] Συγκαταζάω, Una longum vitæ tempus traduco, sequendo interpr., quam dedi primam verbo καταζάω, ut συγκαταζῆν de viro et uxore dicit Plut. Erot. (9, 4.) p. 910. Παραζάω, Vivo secus quam decet, Anaxandrides ap. Athen. (642.): sed versus, in quo h. v. legitur, mendosus est: [vide Animadv. ad Athen.] In quodam Philemonis versu [ap. Stob. Tit. 96.] memini me παραζῆν legere, dictum de eo, qui non rectam vitæ viam tenet et innoxiam. At in VV. LL. παραζῆν est Victitare. ["In Philemonis versu, παραζῆν perperam a Gesnero editum esse pro παρ' ὃ ζῆν monuit Bentl. Emendd. in Menandr. et Philem. p. 125. Igitur v. παραζῆν certa auctoritate omnino destitutum est." Schw. Mss. Non omnino: legimus enim ap. Plut. 6, 43. Reisk. Ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει. * "Περιζάω, Acta S. Philoromi 166. Combef." Boiss. Mss.] Συζάω, Convivo, Una vivo: Aristot. Eth. 8, (5.) Οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες δὲ, εὖνοις εὐκασίμαλλον, ἢ φίλοις, ubi subaudiri potest dat. ἀλλήλοις. Idem Rhet. 1. de adolescentibus loquens, Καὶ φίλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικίων, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν: hoc idem συνημερεύειν vocat, cum dicit, Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ. Sed notandus est elegans huius verbi usus cum dativis rem inanimam signif. quibus junctus non uno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν περὶ pro In paupertate vitam degere, quāsi sc. Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργία Basil., Qui vitam in otio degit, otiosam traducit. Et, Συνημερεύειν ἀρετῇ ἐκ παιδός, pro Qui jam inde a pueritia virtutem coluit. Apud Dem. (13.) συζῆν φιλοπράγμοσύνη

sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, Vivere additum illi: ut Chrys. Ταῖς προσευχαῖς θυζῆν, Precationibus addictum vivere. ["Ἐνυζάω, pro συζάω, in Lapidibus, cf. Hagenbuch. Diatr. 40." Boiss. Mss. * Συζῆσις, Athanas. 2, 2. * "Υποζάω, Nicet. Paphlag. Laud. Enst. 203." Boiss. Mss.]

¶ Ζῶον, Animal, Plato Timæo, Τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἐμψυχον ἐννοῦν τε: quod Cic. interpr. Hunc mundum, animal esse, idque intelligens. Alicubi vero ζῶα vertit Bestias, ut cum Stoicum dogma, Μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil juris esse cum bestiis. Ita enim ap. Plut. legitur illud dogma, sed invenitur et alia lectio, sc. πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, et ita dicitur Cic. pro Cum ceteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem; adeo ut cum excipimus homines, ζῶα venire possimus Bestias. Sed quamvis bestię s. bruta animantia sæpe vocentur ἀλόγα ζῶα ad differentiam, non raro tamen et sine hac adjectione vocantur ζῶα Bruta animalia: estque hic usus cum ap. alios, tum ap. Plut. frequentissimus; atque ita accipit et in libri cujusdam titulo, Πότερα τῶν ζῶων φρονιμώτερα; ["Ad Charit. 430. 770. Markl. Suppl. p. 253., Fæa ad Paus. 2, 44. De Signis Zodiacis, Dorv. ad Charit. 293. De hominibus, 296. Quot genera τῶν ζῶων secundum Platonem, Boeckh. in Min. 117. Ζῶα θεῖα, 118. Ζῶον θνητὸν, 51. ἀθάνατον, Fisch. Ind. Æschin. v. Ζῶον. Ζῶον, ad Lucian. 2, 357." Schæf. Mss. "In pictura et sculptura ζῶα non modo Animalia intelliguntur, sed Cujuscunque generis figura. Vide Schw. Anim. in Athen. 196. e. et Herod. 1, 70. 203. 2, 124. 3, 47. Quare promiscue ζῶα ἐγγεγλυμμένα et τίποι ἐγγεγλυμμένοι dicuntur, Herod. 2, 149. Hinc ζῶα γράφειν, quod dein in unam vocem ζωγράφειν contractum est, non modo Animalia pingere, sed generatim Pingere intelligitur. Herod. 4, 88. Ζῶα γραφάμενος πᾶσαν τὴν δεξιὰν τοῦ Βοσπόρου." Schw. Mss. * Ζῶιον, Simonides Etym. M. * Ζωοειδής, Geop. 10, 9, 4. * Ζωοθετέω, Archelaus Antig. Caryst. c. 23. * "Ζωοθηρία, Plato Soph. s. 17. Heind. p. 223. * Ζωοθηρικός, s. 10. p. 220., 19. 221., 15. 222. * Ζωοθρέμμων, Const. Manass. Chron. p. 2, 9. Ζωοθρέπτειρα, 8. γῆ." Boiss. Mss.] Ζωοθετέω, Animal sacrifico. [Porphyr. Theodoret. Serm. 7. p. 108, 36.; 10. p. 138, 14. ad Græcos. * Ζωοθυσία, Theophyl. in Matth. 21, 12. * Ζωοκτόνος, Philostr. Apoll. 2, 66. * Ζωοκτονία, Basil. Seleuc. Lobeck, Phryn. 623. * Ζωολύτης, Theophyl. 3, 657.] Ζωομορφος, Animalis formam habens, [Plut. Numa 8. * Ζωοπλάστης, Procl. Paraphr. 251. * Ζωοπλαστής, Lycophr. 844.] Ζωοπάλης, Qui sacra animalia vendit: et Locus, ubi id fit, Ζωοπωλεῖς, Hes. Ζωοστασία, Animalium statio, Animantium septa et tecta. [* Ζωοστάσιον, Eust. 531, 17=402, 31. * "Ζωοστάσιον, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 49." Boiss. Mss. * Ζωοσταμὼν, Orph. Arg. 313. (317.) Lobeck, Phryn. 617.] Ζωοτόκος, Qui animal parit, Animal gignens, i. q. ζωογόνος, Aristot. Τοῖς 2. τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα eis τὸ πρόσθεν; τὰ δὲ ὀπίσθια eis τὸνπίσθεν, Quæ animal generant, genua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum, Plin. [Opp. "Ζωοτόκος, Method. Conv. 138." Routh. Mss.] Ζωοτοκία, Animalis generatio, Animalis procreatio s. partus. Ζωοτοκέω, Animal genero, procreo, pario, seu, ut Cam. exp., Animantes partu edo, quod dicitur ad differentiam τῶν ζωοτάκων, Quæ ova partu suo edunt, Aristot. Ζωοτοκεῖ ἐν ἐάντῳ πρῶτον ζωοτοκήσας ὁ ὄχις: τὸ δὲ ὄν δισπερὶ τῷ ἰγθύων, μονόχρουν ἐστὶ καὶ μαλακόδερμον. Pro quibus Plin. Terrestrium vipera sola intra se parit ova unius coloris et mollia ut pisces. || Animale et vivum procreo, gigno: unde ζωοτοκεῖσθαι, Ad animalem formam pervenire. ["Porson. Or. 473." Schæf. Mss.] Ζωοτρόφος, Animal nutriens, i. q. ζωοποιῶν s. ζωοποιούσα, Hes. [Enst. Il. A. p. 27, 44. Clem. Alex. Præd. 1, 6.] Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præsto. [* Ζωοτροφία, Plato Polit. 2, 261, * Ζωοτροφικὸς, 263. 267. * Ζωοτροφεῖον, Gl. Vivarium. * Ζωοτύπος, Noun. D. 5, 527. * Ζωοτύπη, Manetho 4, 343. Ζωοτύπους μακάρων * ἀποπλάστορας, ex emend. Spinnéri de Versu Gr. Her. 398. In Wakef. Mss. af-

fertur *Ζωοντης, e Maneth. l. c. * "Ζωοντιέ, ap. A. Max. Planud. Ed. Herm. p. 396. Cod. Par. ζωοποιώ. In Maneth. reperitur similiter ζωόντος." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Vide Ep. Cr. 82.] Ζωοφάγος, Qui animantes devorat, animalibus s. animalium carne vescitur ac victitat, Aristot. Polit. Διὰ τὸ τὰ μὲν 2., τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶναι. Ζωοφάγος, Animalibus victito, Bud. ex Aristot. H. A. 8. "Ὅσα δὲ κινητικά, τὰ μὲν ζωοφαγούντα, τρέφεται ὑποκείμενους μικροῖς, ὅσον ἡ πορφύρα· σαρκόφαγον γὰρ ἐστὶ. [Ζωοφαγία, Aristot. H. A. 9; 41. Ζωοφθόρος, Basil. Caesar. Episc. in Zonar. Expos. 60. Anecd. Bekkeri p. 261. Ζωοφθόρον ἢ σαλαμάνδρα, cf. Ζωοφόρος. * "Ζωοφθόρια, Chrys. Homi. 118. T. 5. p. 762." Seager. Mss.] Ζωοφόρος, dicitur Circulus zodiacus, quem Lat. Signiferum appellant, a duodecim animalium effigiebus, quas gestat, de quo Aristot. de Mundo, et inter astronomos Proclus in Sphæra. Vitruvius dicitur etiam Pars illa in columnis inter epistylum et eoronicem, quæ pulvinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diversis instructa, vulgo la Frize, VV. LL. Hesychio καὶ σαλαμάνδρα καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ, Salamandra, Feretrum, VV. LL. ["Zodiacus, Husehk. Anal. 299. Jacobs. Anth. 10. 294. Bos. Ellips. 173. Schwebel." Schæf. Mss.] Ζωόφυτα dicuntur Quæ nec animalium, nec fruticum, sed tertiam ex utroque naturam habent, ut urtica et sponsia, de quibus Plin. 9, 45. h. e., ut Aristot. habet, ἐπαμφοτερίζοντα φυτόν καὶ ζῷον, Bud. interpr. Ambigentia et plantæ et animal, i. e. medium quiddam inter animal et plantam, cujusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia et vegetabilia habent, quæ fortasse Plantanimantes dicere possumus, Plantanimalia, Bud. in Annot. [* Ζωοφυτιέ, Athen. 682.] Ζωάρχος, Qui animanti præest, h. e. Qui uni præest elephantis, [Ælian. Tact. c. 22. * "Ζωάρχος, Amphil. 140." Kall. Mss. * Ζωθήκη, pro Cubiculo, e Plu. Jun. a Schneidero affertur. "Zotheca, Locus, in quo asservabantur animalia ad immolandum, Grut. p. 4. "Zothecula, A Screen, Curtain, or Partition of a chamber, pro Bibliotheca leg. ap. Sid. Ep. 8, 18." Ainsworth. Thes. L. L. * "Ζώθαπτος, Const. Marnass. Chron. p. 100." Boiss. Mss.] "Ζώμορφος, Animal pictum, si VV. LL. credimus." [* "Ζώνεκρος, Tzetz. Educ. Fil. 265." Elberling. Mss. * Ζώνυχον, Diosc. Notha 471.] Ζωόφθαλμον, Herba, quæ et βοοφθαλμον, Plin. [Diosc. Notha 468. * Ζωονέω, Philipp. 49. * Ζωτελιστής, Apollinis cognomen, Phav. 344. * Ζωφορίη, Zodiacus, Manetho 4, 510.] "Ζώοι φύτες, pro Fertilis plantarum affertur e Plut. Ro. mulo" [20. * Ζωοννμία, Phav. 121.] "Αζωος, v. ἡ, Animal s. Animans non procreans, Theophr. C. Pl. 4, (15, 3.) Καὶ γὰρ καὶ ταῦτα αἰ., i. e. οὐ ζῶσιν, Animalia ex aliis non generantur, h. e. Vermes, quos peculiariter rei rusticæ scriptt. ita

Animalis : ἰστορία, Aristot. το ζῷον, Athen. (328.) Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ζῷκῳ. Item 2. φύσις, ap. eund. Aristot. Ζῷδιος κύκλος, Signifer orbis, ut Cic. ap. Arat. (544.) interpr. p. 96. Lex. Cic. Idem Ζωοφόρος et Ζωδιακός appellatur. Ζωόθη, Animalis, Synes. de Insomn. Ζωοδεσπότην μὲν οὖν ἡ διὰ τῶν προβεβλημένων ὀργάνων αἰσθησις, Sensus maxime animalis, Greg. Naz. de Hom. Ζωόθη ἡ τῶν ἀνδρῶν γένεσις, ubi Talis qualis brutorum. [Plut. de Liberis Educ. c. 10." Seager. Mss. * "Ζωωδία, Animalitas, Jambl. Protr. 146(=344.)" Wakef. Mss.] Ζῷον, Ζωοῦσθαι, dicuntur quæ animalia h. e. vermiculos procreant, i. q. σκωληκοῦσθαι, Bud. Theophr. C. Pl. 4, (15, 3.) Ὅθεν καὶ διαφθειρόμενα μόνα τῶν χερσίων οὐ ζῶσιν, quo sensu Ζωογονεῖν et Ζωοποιεῖν quoque accipiuntur : quo malo quæ plantæ aut fruges non infestantur, αἰζῶα dicuntur. Athen. (55. e Theophr.) Θέρμος καὶ οροβός καὶ ἐρέβινθος μόνα ζῶσιν τῶν χερσίων. [* Ἀποζῶω, Basil. Hexam. 7. p. 62. Ἐμπίδες καὶ κώνωπες ἐξ ὑδάτων ἀπεζῶννται, var. lect. ἀπεζωοῦντο.] Ἐκζωοῦσθαι pro eod. ap. Theophr. C. Pl. (4, 8, 4.) ἀπόλλυται καὶ ἐκζῶσθαι. Perit atque vermiculatur. At Ζωωτός,

Beluatus, Plaut. i. e. Animalibus [et aliis figuris] pictis distinctus, Bud. ex Athen. 58(=194.) Πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρυσούς καὶ 2. : (197.) Ζ. ἐνδεδυκῖαι χιτῶνας. Quo modo capitur et Ζωδιωτός. J. Poll. 7. Ὁ δὲ κατὰστικτος χιτῶν ἐστὶν ὁ ἐχὼν τὰ ζῷα ἢ ἀνθη ἐνυφασμένα· καὶ Ζωωτός δὲ χιτῶν ἐκαλεῖτο καὶ Ζωδιωτός.

Ζωηδόν, Animantium ritu s. more, Polyb. [6, 5, 9.]

Ζῷδιον, Animalculum. ["In pictura dicitur Imaguncula, Figura quælibet, Herod. 1, 70." Schw. Mss.] Peculiariter vero Ζῷδια dicuntur Duodecim signa cælestia, quæ in zodiaco circulo visuntur. Athen. (535.) Χρυσούς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα 2. Aristot. de Mundo, Διηρημένους εἰς δώδεκα Ζῷδιον χάρας, de zodiaco loquens. NAM Ζωδιακὸς κύκλος vocatur hinc Circulus ille in cælo, qui duodecim illorum animalium signa gerit, quem et Ζωοφόρον et Ζῷδιον appellari ostensum est. Lat. Signiferum appellant; Græci alio nomine λοζόν, Oblivum; quo vocab. et Virg. eum appellat. [Ζωδιακή, sc. ὁδός, Manetho 4, 168. * Ζωδιοποιός, Gl. Signarius : * Ζωδιοφόρος Signifer.] AT Ζωδιωτός, i. q. Ζωωτός, [J. Poll. 7, 55.]

Ζωδάριον, Animalculum, i. q. Ζῷδιον, Aristot. de Part. Anim. 3. ita vocat Insecta et bestiolas, quibus aviculæ victitant. [Athen. 210. * Ζωάριον, Schol. Apoll. Rh. 1, 1265. 3, 276.] Ζωυφίον, idem, [non modo Animalculum, sed Quælibet figura picta,] Athen. 210. Ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα Ζωδάρια, καὶ ἄλλα τινὰ 2. καὶ * φυτάρια. [* "Ζωυλλιον, Tzetz. Chil. 9, 958. 962. 12, 723." Elberling. Mss.]

ΖΕΥΓΝΥΝ, VEL Ζεύγνυμι, Ζεύξω, tanquam a Ζεύγω, Jungo, Copulo, Il. Γ. (260.) Ἰππους Ζευγνύμεναι : Od. O. (46.) Ἰππους Ζεύξον ὑπ' ἄρματα, Junge equos rhedæ, s. ad rhedam. Sic Ζευγνύει ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herod. quod Tibullus Adjungere tauros aratro. At Ζεύξαι ἄρμα, sicut et συζεύξασθαι ἄρμα, Xen. (K. H. 2, 2, 15.) simile est illi, quod Lat. dicunt, Currum jungere, Rhedam jungere, Jungere rhedam equis. || Jungo ponte, quod et Jungo sine adjectione, ut Xerxes ab Isocr. et aliis dicitur Ζεύξαι τὸν Ἑλλησπόντον, qui a Cic. Junxisse Hellespontum. Sic Ζεύγνυμι ποταμὸν, Herod. et Arrian. (4, 28, 9.) Sed ille dicit etiam pro eod. Ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. || Ζεύγνυμι, Jungo matrimonio, s. conubio; Appian. de Cæsare, Πομπηίῳ μὲν ἐΖεύγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐΖύγης, Eur. (Iph. A. 907.) Nuptiis junctus es, pro Nuptias contraxisti, Duxisti uxorem. ["Ruhnke. Ep. Cr. 110. Mær. 168. Jacobs. Exerc. 1, 16. 98. Anth. 11, 125. ad Herod. 364. 630. ad Charit. 141. 682. Wakef. Phil. 1025. Markl. Suppl. 220. Thom. M. 229. 406. Heyn. Hom. 7, 692. De nuptiis, Eur. Phæn. 1375. Quid in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 319. Jungo ponte, ad Herod. 266. 320. Jacobs. Anth. 12, 101. Schneid. Anab. 10. ορκῶ, Markl. Suppl. 1229. Ζευγνύσι, Ζευγνύσας, ad Mær. 25. 127. 171. * Ζεύγω, Thom. M. 406." Schæf. Mss.] Ζεύγμα, Junctura, Conjunctio, qualis rerum, quæ conjugatæ sunt. Item pro Conjunctione navium pontis instar præbente, Bud. ap. Arrian. 6. [cf. 5, 7, 1.] Idem Ζευγνύει τὸν ποταμὸν ap. Eund. exp. Ζεύγματα cousternere. Quidam et Ζεύγμα ποταμὸν pro Fluvii ponte dixerunt. Thucydidi autem Ζεύγμα τοῦ λιμένος sunt Fauces portus obseptæ, Bud. || Figura est Grammaticis, Lat. Colligatio, Connexio, seu, ut alii, Annexio, cum sc. plura uno connectuntur verbo. Lege Jul. Firm. et ceteros. || Urbs Syriæ, de qua Steph. B. "Ζεύγμα, Pons, VV. LL. perperam pro "2." Μεσάζευγμα ap. eosd. Gramm. cum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit. Ζεύξω, Junctio, Colligatio, Connexio. ["Actio τοῦ Ζευγνύειν quocumque significato. Sic ἡ 2. τοῦ Ἑλλησπόντου, Herod. 7, 35. Alibi Ratio jungendi jumenta, Vectura, 3, 104." Schw. Mss. * Ἐξεύξω, Gl. Sexjugæ.] "Ζευξίλως, Suidæ ὁ ἔπρε- "Ζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί : itidemque Hesychio, affe- "renti ipsum e Sophoclis Andromeda. Eust. quoque "annotat ex Homericis hoc, Ἥ ῥά νύ τοι πολλοὶ δε-

“*δημῶτο κοῦροι Ἀχαιῶν*,” ab Homeri posteris factum
 “esse *Ζευξίλεις*, et de rege dictum *Ἰ. υπέΖευκται*
 “*λαός* : sed Hes. exp. etiam *Ζευκτός λαός*. [* *Ζευξίπ-
 πος*, Gl. Desultor, “Jacobs. Anth. 11, 198.” Schæf.
 Mss.] *Ζευκτός*, Conjugatus, Junctus, q. d. Jungi-
 bilis, Qui jungi potest. [Dionys. H. 1, 97.] “*ἈΖευ-
 κτος*, Non jugatus nec conjunctus, i. q. *ἄζυξ*.” [Dio-
 nys. H. l. c. Schol. Aristoph. A. 217. * *ΛινόΖευκτος*,
 Opp. ‘A. 4, 79. * “*ΝεόΖευκτος*, Jacobs. Anth. 13,
 661.” Boiss. Mss. * *ὈμόΖευκτος*, Nonn. D. 22. p.
 596. * *ΠρωτόΖευκτος*, Etym. M. 17, 52. * *Τερά-
 Ζευκτος*, Philem. Lex. s. 318. p. 220. Osann. * *Ζευ-
 κτής*, Gl. Juncior: * *Ζευκτῆρες* Conjugulæ, “Hes.
 v. *Ζεύγλας*.” Wakef. Mss. * *Ζεύκρεα*, Orph. H.
 54, 3. * *Ζευκτῆριος*, unde] *Ζευκτηρία*, Id, quo ad
 jungendum, colligandum, connectendum utimur,
 Ligamen, Vinculum : ut exp. Act. 27, 40. “*Ἄμα
 ἀνέντες τὰς ἑ. τῶν πηδαλίων*. Exp. et Junctura.
 [* *Ζευκτηρίον*, Æsch. Ag. 540.]

Ζεύγος, Jugum ; eo sensu, quo dixit Cic. Qui in
 singulis jugis arant. Il. Σ. (542.) πολλοὶ δ’ ἀροτῆρες
 ἐν αὐτῇ *Ζεύγεα* δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Interdum vero additur adjectivum βοεικόν. Theo-
 phyl. Epist. Τὸν ἱεροτῆρα βοὴν κεχάρηκα τῷ Τυκάντῳ
 οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ *Ζεύγου* τὸ ἕτερον, ubi κεχάρηκα
 mendosum est pro Commodato dedi, quod potius
 esset κέχρηκα, ut Thnc. (4, 128.) p. 162. “Ὅσοι ἐνέ-
 τυχον κατὰ τὴν ὁδὸν *Ζεύγου*σιν αὐτῶν βοεικοῖς. Sic
 Luc. 14, (19.) *Ζεύγη* βοῶν ἡγόρασα πέντε. Alicubi
Ζεύγος et pro Ipsi bobus, ac generalius etiam pro
 Jumentis. || Biga, Bigæ, proprie ; sed generalius et
 pro Trigis ac Quadrigis, adeoque Quovis vehiculo,
 s. Rheda ; qua de re lege J. Poll. Plato Ap. Socr.
 (26.) Ἴππῳ, ἢ *Ξυνοῖδι*, ἢ *Ζεύγει* νενίκηκεν Ὀλυμπίασι.
 Xen. (An. 1, 1, 9.) Ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ *Ζεύγος*
λαβεῖν κρείττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item *Ζεύγη* μί-
 σθια, Vehicula meritoria, Bud. e Plut. || Par, et
 quod Gallice Une couple, ad verbum repondens
 Græco : *Ζεύγος τριγόνων*, Luc. 2, (24.) *Ζεύγεα* ἱρήκων
 ἑπτὰ, Herod. Item, Αἱ κατὰ *Ζεύγος* φίλαι τρεῖς, pro
 eo, quod dixerat Cic. Tria amicorum paria. Sic
 Μονομάχων *Ζεύγη* διακόσια, Athen. 5. Dicitur et de
 inanimatis : *Ζεύγος ἐμβάδων*, Aristoph. (Ἰππ. 872.)
 Par calceorum. Cic. Jugum itidem dixit pro Par,
 Bud. 1038. [“Bentl. Opusc. 10. Valck. Phœn. p.
 370. Wessel. Obs. 116. Toup. Opusc. 2, 161. ad
 Charit. 302. (649.) Jacobs. Exerc. 2, 201. Anim.
 159, Wytt. ad Plut. 1, 364. Thom. M. 406. Eur.
 Herc. F. 453. Wakef. 445. Heind. ad Plat. Phædr.
 248. Ind. Xen. Mem. Par, ad Phalar. 305. Jacobs.
 Anth. 10, 120. 374. 380. De tribus, Brnck. Soph.
 3, 512. Aristoph. Fr. 276. Vehiculum, 229. ad
 Lucian. 1, 654. De usu propr. et metaph., Valck.
 Phœn. p. 116. Z. ἐμβάδων, Aristoph. Ἰππ. 871. Z.
Λευκόν, Lucian. 1, 90. 376. Ἐπὶ *Ζεύγου*σιν ὄνων ὀχέ-
 σθαι, Toup. Opusc. 1, 363.” Schæf. Mss. * *Ζευγο-
 λόγος*, Theophyl. 3, 726.] *Ζευγοποιία*, Copulatio
 parium, Bud. e Theophr. (H. Pl. 4, 11, 6.) *Ζευγο-
 ποιία τῶν καλῶν*, Conjugatio, Calamorum parium
 constructio, VV. LL. *Ζευγοτρόφος*, Qui jugum ju-
 mentorum s. par jumentorum alit. Sed peculiari
 signif. Qui alit par s. paria equorum ad certamen.
 Plut. tamen Pericle (12.) *Ζευγοτρόφος* annumerat
 ἀμαξοπηγούς, et ἡνιόχους ac καλωστρόφους. *Ζευγοτρο-
 φεῖν* dicebantur Qui equos illos alebant : Κατα-
Ζευγοτροφεῖν, In alendis equis consumere, Bud. 821.
 [“Abresch. Æsch. 2, 103.” Schæf. Mss.] *Ζευγελάρης*,
 seu *Ζευγηλάρης*, Qui agit jugum boum, aut
 generalius jumentorum, Qui boves agit, Jugarius,
 Colum. Sed Hes. *Ζευγελάρης* exp. γηπόνος, at *Ζευ-
 γηλάρης* ait esse μεταβάτης, ἡνίοχος. [Ζευγηλάρης,
 Xen. K. A. 6, 1, 4.] *Ζευγηλατέω*, Jugum boum
 ago &c. [Xen. l. c. * *Ζευγίππης*, Diod. S. 19, 106.
Ζευγεῖον, i. q. *Ζεύγος*, Joseph. Ant. 12, 4, 16. Schnei-
 dero dubium videtur.] *Ζευγίτης*, Jugalis. In VV. LL.
 exp. et Jugo astrictus. || Item *Ζευγίται*, Secundi census
 cives, de qua signif. lege Bud. 821. Idem e Plut.
 Pelop. (23.) p. 92. annotat, *Ζευγίτης* in prælio, ut
 ἐπιστάτης. || *Ζευγίτης* calamus, aptus ad *Ζευγο-
 ποιῆν*, de qua supra. Zeugitæ calami dicuntur et a

Plin., quem adi. post Theophr. [Lucian. 2, 653.
 * *Ζευγίτης*, Hesych. 1, 1582. * *Ζευγίτης*, Callim. H.
 in Apoll. 47.] *Ζευγάριον*, q. d. Parvum jugum. Apud
 Philostr. *Ζευγάρια* redditur Jugalea. [Aristoph. Q.
 583.] “*Ζευγάρηρας ἱμάντας*, Joseph. Ant. (12, 4, 16.)
 “dixisse fertur Lora jugalia, Virgilii : Subjugia lora,
 “Catonis. Sed valde suspecta ea vox : et forsitan pro
 “ea reponendum *Ζευκτῆρας*, vel *Ζευγωτῆρας*. *Ζευγί-
 σιον*, dicebatur τίμημα quoddam in Athen. Rep. ;
 “nam in quatuor τίμηματα erat distincta, inquit
 “Hes. Vide *Ζευγίται*. Sic Suidæ *Ζευγίσιον* est τὸ
 “τοῦ *Ζευγίτρον* τέλος. Apud Etymol. *Ζευγίσιον*
 “scriptum, utrobique per i : qui itidem esse dicit
 “δ’ ἐρέλει ὁ *Ζευγίτης*.” [Phot., Schol. Plat. Rubnk.
 184. * *Ζευγίζω*, Gl. Combino : *Ζευγίζω* κατὰ τέ-
 σαρα. Conquaterno. Jugo, Aqu. Theod. Num. 25,
 3. ἐ*Ζευγίσθη*, 1 Macc. 1, 15. ἐ*Ζευγίσθησαν*. Cod.
 Alex. al. ἐ*Ζεύχθησαν*.]

Ζεύγη, Lignum propendens ab jugo, hinc inde
 boum colla amplexans, Pars jugi, in quam juncta
 collum immittunt, VV. LL. : Il. T. (405.) πᾶσα δὲ
 χάλη *Ζεύγης* ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἱκάνει,
 ubi Eust. annotat λ in h. v. esse pleonasticum. La-
 cian. (1, 303.) Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ἑ., καὶ τὸ ἄρμα
 ἐπισκευάζειν. [Herod. 1, 31. * *Ζεύγησεν*, Apoll. Rh.
 3, 1318. *Ζεύγηφι*, Callim. H. in Dian. 162.]
Ζευγλόδεσμον, Lorum jugi, ὁ ἱμᾶς τοῦ ζυγοῦ, Hes.
 [* “*Ζεύγη*, Archias 24.” Schæf. Mss.]

|| *Ζυγός*, Jugum : Od. Γ. (383.) Ἀδμήτην, ἣν οὐκ
 ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ. Hesiod. (H. 51.) καὶ ἐπὶ
 ζυγὸν αὐχένα θείναι Βοῦσι καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις
 ὠκυπόδεσσι. Et δουλειον ζυγὸν metaph., ut Lat. Ju-
 gum servile, servitutis. Plato Epist. 8. Φεύγειν τὴν
 δουλειον ζυγὸν ὡς ὃν κακόν, nbi annotandum etiam
 est ζυγὸν neutr., nisi mendosa sint exemplaria. Usus
 est quidem et Soph. neutr. ead. in re, sed in plur.
 Aj. (944.) πρὸς οἷα δουλέας *Ζυγὰ* Χωροῦμεν. Item
 αἱ ὑπὸ ζυγόν, Quæ puerperunt, Greg. : de quo loquendi
 genere vide in Ἀζυξ. In aliis etiam metaph. popi-
 tur, ut cum dicit Christus, Matth. 11, (30.) Ὁ γὰρ
 ζυγός μου χρηστός. || Accipitur ab LXX. in ea Jugi
 signif., quam habet *Ζεύγος*. || Jugum citharæ, quod
 manu sinistra tenent citharædi, Aristot. in Mechan.
 Sic et Hom. (Il. I. 187.) φόρμιγγι δατ ἀργύρεον ζυγόν,
 Bud. 471. || Jugum in acie, Series perfecta τῶν παρα-
 στατῶν, Bud. ex J. Poll. p. 157. et Æliano. Polyb.
 (18, 12, 5.) Τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σαρίστας. Et
 metaph. κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Jugatim incedere, Bud.
 471. Ab Eod. 632. annotatur esse ζυγὰ Æliano,
 ab uno cornu ad alterum instructos ordines : ET
 dici *Ζυγεῖν*, qui hæc juga efficiunt : UT *Στραχεῖν*
 dicuntur, οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι. Idem alibi scri-
 bit, *Ζυγεῖν*, Æliano, q. d. Jugare, In jugum porrigi :
 ut astites in acie, [Polyb. 113, 3, 8.] et *Στραχεῖν*. In
 versum porrigi, ut præstites et subastites. || *Ζυγά*,
 Juga, Transtra, Sedes remigum, Od. N. 21. Ἀγέ-
 λων διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, Epigr. Ἡδὴ γὰρ μιν ἀπασαν
 ἐπὶ ζυγὰ γομφωθείσαν. || *Ζυγός*, Statera, Trutina,
 Plut. Pericle, Ὡς περ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπήν ἐποίησε. Am-
 mon. in hac signif. fem. duntaxat esse putat, Exp.
 et Libella. In plur. *Ζυγά*. Dem. (784.) Ζυγὰ καὶ
 σταθμὰ ἔχων. Bud. 471. || Jugum, i. e. Libra, Si-
 gnum cæleste. Ab ea autem signif., qua pro Tru-
 tina ponitur, EST [* *Ζυγόσταθμος*, Plut. 9, 664.
 * *Ζυγοσταθμῶν*, Schol. Lycophr. 275. * “*Ζυγοστά-
 θμους*, Eudocia 85. * *Ζυγοσταθμῆτης*, Tzetz. ad
 Lyc. 270. 275. n.” Boiss. Mss.] *Ζυγοστάτης*, Li-
 bripens : *Ζυγοστάται*, inquit Bud., Libripendes per
 urbes constituti, qui regis ponderibus præfecti ap-
 pellantur. Hinc *Zygostatica* fides, ut ex Eod. anno-
 tatur, plena et examinata æquitas : quia *zygostatica*
 libra est publice temperata et constituta. [“Codex
 Theod. T. 4. p. 599. * *Ζυγοστάσιον*, (Gl. Librarium.)
 T. 5. p. 298. Ritt. * *Ζυγοστασία*, Boiss. Philostr.
 523.” Schæf. Mss. Tzetz. Antehom. 267.] *Ζυγο-
 στατέω*, In trutina appendo. Item metaph. : ut Polyb.
 (6, 10, 7.) Ἴνα μηδαμῶν νείη, μηδ’ ἐπὶ πολὺ κατα-
 ῥέπη, μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ’ ἰσορροποῦν καὶ *Ζυγοστα-
 μενον* ἐπὶ πολὺ διαμένη κατὰ τὸν τῆς ἀντιπολί-
 ἀς τοῦ πολίτευμα, Ut reipublicæ status æquo examine

libatus perstet æternum: (1, 20, 5.) *Ἐξυγοσταρέω* A. *ἔξυγος* δὲ πόλεμος, Bellum utrimque æquato Marte ababatur, neutro inclinante victoria. Apud Alciphr. [86.] *Ἐξυγοστατῶ τόνδε πρὸς ἐκείνον*, est quasi ἀνταλλάττομαι, Bud. [* *Ἐξυγοστάτημα*, Tzetz. ad Lyc. 220. n.] Boiss. Mss. Philem. Lex. s. 254. p. 177. Osann. * *Ἐξυγοστατῆν*, i. q. *Ἐξυγοστάτης*, Phot. et Suid. v. *Ἐξυγός*. * *Ἐξυγοφορέω*, i. q. *Ἐξυγοστατέω*, Hes. Suid.] *Ἐξυγός*, Calceamenti corrigia, Hes. Citatur autem ex Aristoph. hac in signif. [A. 417. ubi est *Ἐξυγόν* neutr. * *Ἐξυγός*, Heyn. Hom. 7, 356. 786. 8, 505. Wessel. Lex. Herod. 173. Gierig. ad Ovid. 1, 75. Valck. Distr. 288. ad Herod. 628. Ruhnck. H. in Cer. 217. Fisch. Palæph. 24. Toup. Opusc. 1, 362. Ammon. 65. Jacobs. Exerc. 1, 98. Anim. 159. Anth. 6, 408. 9, 546. 11, 107. Thom. M. 410. Musgr. Rhes. 766. Coray Theophr. 214. In testudine, Valck. Hipp. p. 286. ad Lucian. 1, 222. T. H. ad Dial. 68. Calceamenti corrigia, Wakef. S. Cr. 5, 50. Trutina, Schol. Aristoph. Il. p. 28. ad Lucian. 2, 325. De imperio, Eur. Phœn. 74. ubi v. Valck. et Musgr., ad Il. A. 166. Quid ap. Pythagor., Valck. Phœn. p. 200. Quid in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 319. Heyn. Hom. 8, 62. Brunck. Aj. 248. Z. *ἔξυγος*, i. q. *μοχλός*, Valck. Adonias. p. 335. Ὑπὸ ἔξυγόν ἄγειν, Ammon. 140. Ἐπὶ γὰρ ἔξυγός αὐχένι κείται, H. in Cer. 217. et Mitsch. Ἴσω ἔξυγῷ, Toup. Opusc. 1, 185. Jacobs. Anth. 10, 177. *Ἐξυγόν ὑπερβαίνειν*, Plut. Mor. 1, 44. ἔλκειν, Wakef. S. Cr. 4, 162. Georg. 122. Monum. Byz. 20. *Ἐξυγὰ*, Bast Lettre 80. *Ἐξυγὰ ἢ ἄξυγα*, Schol. Aristoph. Il. 817. *Ἐξυγὰ γαστρός*, ad Charit. 237. * *Ἐξυγόν*, τὸ, Brunck. ad Æsch. Pers. 593. ad Mœr. 232. Valck. ad Ammon. 65. Zeun. Ind. Xen. K. II. Musgr. Andr. 746. Heyn. Hom. 7, 222. 8, 646. 687. Jugum, Poet. Gnom. 221. Trutina, Aristoph. A. 417. et Kuster. *Ἐξυγόν*, *Ἐξυγός*, ad Il. Ω. 269. Brunck. Andr. 302. Jacobs. Anth. 12, 65. Heyn. Hom. 5, 569. 6, 492. *Ἐξυγὰ*, 6, 214. Thom. M. 410. Bianor 9. Jacobs. Anth. 11, 107. Lobeck. Aj. p. 258. Τὰ ἔξυγὰ, Valck. Anim. ad Ammon. 191. * *Ἐξυγόφι*, Heyn. Hom. 7, 698. Schæf. Mss.] *Ἐξυγόδεσμος*, et in plur. *Ἐξυγόδεσμα*, Lorum, quo temo alligatur jugo. Collare etiam quidam interpr. *Ἐξυγόδεσμον*, inquit Bud., in temone currus συνέχεται τῷ ἔσσορι, Clavo, Paxillo: e Plut. Alex. (18.) p. 221. [Il. Ω. 270.] *Ἐξυγόδετης* pro eod. Hes. [Heyn. Hom. 8, 648.] Schæf. Mss.] “*Ἐξυγοει-*” δη. Jugi speciem gerens, Jugi formam s. figuram referens, Jugo similis: *Ἐξυγοειδῆ ὄσα* dicuntur “*Ὅσα duo quæ super foramina per quæ facultas audiendi est, emergunt, ut in Ὀστεολογίᾳ tradit Gal.*” Eadem *Ἐξυγώματα* appellat. *Ἐξυγώδες*, et *Ἐξυγώμα*, “*Os esse dicitur in corpore humano medulla carens.*” Gal. *Ἐξυγοειδὲς* appellat.” [* *Ἐξυγοίτης*, Heyn. Hom. 8, 648.] Schæf. Mss. * *Ἐξυγοκέφαλον*, Gl. Jugum. * *Ἐξυγοκρούστης*, Qui fallaciter trutina ducit, Const. Apost. 294.] Wakef. Mss. Artem. 4, 57. *Ἐξυγομαχέω*, Schol. Æsch. Pers. 188.] *Ἐξυγομαχέω*, Jurgor, Rixor, Dissentio; sed proprie, Jurgor cum domesticis et familiaribus. Plut. Catone, Πρὸς οἰκίτην Ἐξυγομαχεῖν. Translatio a bobus. Bud. 840. [Demosth. 996.] * *Ἐξυγομαχία*, Aristæn. Ep. 2, 2. * *Ἐξυγομαχίτης*, Codin. de Orig. Const. p. 22. Ἐξυγοποιός, Athen. 296. * *Ἐξυγοποιός*, Brunck. Arist. 1, 257. 268.] Schæf. Mss. * *Ἐξυγοστροφόν*, Apollon. de Pronom. 383 (= 430. Reitz.) e Sophrone innot. signif. non satis dilucida.” Spitzn. de Versu Gr. Her. 193. Leg. *Ἐξυγοστρ.*] *Ἐξυγοφόρος*, Jugifer, ex Eur. [Ἐξυγοφόρος, Hipp. 1183. Rhes. 303.] * *Ἐξυγοφορέω*, (Jugum fero,) ad Diod. S. 2, 454. *Ἐξυγοφορεύμαι*, Joseph. Hypomn. 327. Fabr.] Schæf. Mss. * *Ἐξυγοποιός*, Moschio Stobæi Phys. 244. Heer. βούς.] * *Ἐξυγός*, Qui non est sub jugo, q. d. Injugis. Sed metaph. sæpe ponitur: ut cum Theocr. (27, 7.) *Ἐξυγὰ κίρα* vocat Puellam nondum nuptiale jugum expertam: quemadmodum αἱ ὑπὸ ἔξυγόν dicuntur Nuptæ. Ab Eur. autem non solum appellantur ἄξυγες γυναῖκες, vel etiammetiam ἄξυγες γάμοι, (Iph. A. 805.) et ἄξυγες εὐνῆς γαμήλιον, (Med. 673.) ubi signif. simpl. Libertes, Liberæ. Nisi forte quisolvere malit in

Liberæ ab jugo: ut ἄξυγες γάμων sit Liberæ ab jugo connubiali. Ἀξυγής pro eod.: unde ἄξυγες. Greg. autem Ἀξυγῇ ET Σύνυγῇ inter se opposuit, q. d. Conjugata et Non conjugata, i. e. Quæ conjugio juncta sunt, et quæ eo libera sunt. [“Injugatus, Clem. Alex. 106.” Wakef. Mss.] “*Ἀξυγος* pro eod. quod et Cælebs exp. [Σανδάλια ἄξυγα, Strabo 6. p. 233. Gl. Impar, Dispar.] Ἀξυγία, Cælibatus. “*Ἀξυγίη*, Ion.” [* *Ἀρτισυγία*, Recens conjugium, Æsch. Pers. 540. al. * *Ἀρτισυγία*, ut et Schol. a quo exp. etiam * *Υγιοζυγία*. Δίξυξ, ut ἴπποι, H. E. (195.) Bijuges. Item δίξυξ, pro Duplex: ut δίξυξ εὐπλήη, Greg. Duplex eloquium. Δίξυγος pro eod.: unde καὶ μετὰ δίξυγον ἡμαρ, Greg. pro Post biduum. [“Jacobs. Anth. Proleg 56.” Schæf. Mss. * *Δίξυγία*, Geop. 2, 23, 14. * *Ἐρερόξυξ*, Plut. Cim. 16. πόλις. * *Εὐξυξ*, Anal. 1, 504.] Ἰσόξυξ, q. d. Æqui jugis, pro Par, Æqualis, Æquabilis: θεσμός, Nonn. Pari lege. Et AB Ἰσοζυγής, ἰσοζυγέων κυπαρίσσω, Epigr. Cupressorum æqualium inter se, æquales ramos habentium, ut quidam interpr. [“Jacobs. Anth. 10, 404.” Schæf. Mss. * *Καλλιζυγής*, Eur. Andr. 277. * *Μελανόξυξ*, Æsch. Suppl. 546. ναῦς.] Μονόξυξ, [Æsch. Pers. 139.] VEL Μονοζυγής, q. d. Unijugis, pro Unicus: μονοζυγὲς σάνδαλον, Epigr. [“Jacobs. Anth. 7, 96. 10, 299.” Schæf. Mss.] Νεοξυξ, Recens nupta, Apoll. Rh. [4, 1191. * *Νεοζυγής*, Schol. Æsch. Pr. 1008.] Ὀμόξυξ, q. d. Parijugis, Alter equus in jugo. Item Ὀμόξυγες ἀμφιφορῆς Nonn. Amphoræ binæ, q. d. Amphoræ copulatæ: [Λίθοι, Protarchus Aristot. Phys. 2, 6.] Ὀξυγες pro Ὀμόξυγες, ap. poetas, metri causa. [“Toup. Opusc. 2, 73.” Schæf. Mss.] “*Ὀμοζυγής*, Conjux, Qui sub. eod. jugo est.” [“Nonn. J. 7, 51.” Wakef. Mss.] Πρωτόξυξ, Primis nuptiis junctus, ex Epigr., Qui tunc primum matrimonio junctus est, [Anal. 2, 206.] AT Τετράξυξ, q. d. Quadrijugis, pro Quadruplex: δεσμός, e Nonno, Quadruplici, κόσμος, Orbi, qui est quadruplex, propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem, et septentrionem: vides, Quatuor filii. [“Ruhnck. Ep. Cr. 146. Valck. Phœn. p. 397.” Schæf. Mss.] Τρίξυξ, Trijugis: Μοῦσαι, Musæ trijuges, q. d. Quarum tria sunt juga, s. paria, i. e. quæ sunt novem. At σύναιμοι, Epigr. pro Tres fratres. [“Jacobs. Anth. 8, 42. * *Τριζυγής*, Macedon. 33. Toup. Emendd. 1, 306.” Schæf. Mss.] “*Ἀξυγος*, primum inter alterius formæ composita, de quo antea dixi. EST vero et Ἀντιζυγος ejusd. formæ, i. e. Oppositus, Adversus, Gaza. Sed proprie sonat Ex adverso respondens, ut lanx lanci respondet. Et sic a Bud. exp. in Aristot. de Part. Anim. 3. Ἐχει δὲ τὸ ἥπαρ ὥσπερ ἀντιζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀπηκριβωμένοις τὸν σπλήνα. Hes. ἀντιζυγα exp. ἰσόξυγα, i. e. ἰσόρροπα, ἰσόσταθμα: Ἐξυγός enim i. est q. σταθμός, Lanx, Statera, ut antea dictum fuit. [Plut. 8, 885. * *Ἀντιζυγός*, Eust. 60, 29.] Seager. Mss.] EST Ἐρερόξυγος ejusd. formæ: σταθμός ἐρερόξυγος, Phocyl. (13.) q. d. Alterijugis trutina, i. e. In alteram partem propendens. AT Ἐρεροξυγεῖν, Eod. jugo alligatum esse cum altero, et quasi concopulari, In altera jugi parte esse. Utitur h. v. per metaph. Paul. (2 Cor. 6, 14.) Bud. 633. EST ET Ἐξυγος ejusd. formæ: dicitur autem Ἐξυγος νηὺς, ἔξυγος, Navis bona transtra habens. Et Navis bene compacta; intelligendo e parte totum. [Od. N. 116. P. 288.] “*Ἰσόξυγος*, Æqualis, Par. Nonn. “*Υἷα τμήσωσιν ἰσόξυγον ὃ γενεῆται*: ubi ἰσόξυγον “adverbialiter etiam accipi potest pro Æqualiter, “*Ἐque ac.* Hes. affert ET Ἰσοξυγιον pro ἴσον ζυγῷ, “*ἀντίσηκον.*” [* *Ἰσοξυγέω*, Nicander Θ. 908.] “*Δίξυγος*, Qui societatis jugum deseruit, ut Hes. “quoque λεπτοζυγὼν exp. μοναζόντων.” “*Νεόξυγος*, “Recens conjugatus s. copulatus. De Recens nupta, “s. Nova nupta, ep. Eur.” [Med. 804. * *Νεοξυγιος*, Nonn. D. 48. p. 1260.] “*Ὀμόξυγος*, i. q. Ὀμόξυγής,” [Schol. Lycophr. 1114. * *Φιλομόξυγος*, Theod. Prodr. Ep. 25.] “*Ὀμοζυγεῖν*, Sub eod. jugo esse,” [Heliod. 2, 64.] “*Ὀμοζυγία*, Unum idemque jugum,” [Dionys. H. 2, 52. * *Συνομοζυγέω*, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2, p. 49.] Boiss. Mss.] Πολύξυγος,

de navi itidem, Il. B. (293.) Habens multa transtra. Et Ἐκατόνζυγος, Quæ est centum transtrorum, et e consequenti, q. d. Centireniis, [Y. 247. * Τετράζυγος, Eur. Hel. 1045. * Τετράζυγον, Gl. Quadrigum. * Τριακοντάζυγος, Theocr. 13, 74. * Τρίζυγος, Eur. Hel. 362.] At Ὑψίζυγος, Jupiter ap. Hom. [Il. Δ. 166.] et Hesiod. [E. 1, 18.] vel. Qui in sublimi sedili sedet, ut sit metaph. a remigibus sedentibus ἐπὶ τῶν ζυγῶν, In transtris, Qui in alto facta hominum librat et ponderat, atque æstimat: ut sc. sit a ζυγός, Trutina. [* Φερέζυγος, Schol. Plat. 40. Ruhnck.]

Ζυγῶ, Jugo submitto, Jungo, q. d. Jugo, Committo, συναμύζω, Bud. e Luciano, ap. quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exp. etiam Juga citharæ aptare et conjungere, [cf. 1, 223.] Ζυγοῦν, ut quidam annot., est Jugare, Columellæ, et Jugumentare, Vitruvii cum substratis singulis hinc atque hinc trabibus directis, supra transversariæ aliæ hinc inde singulæ in angulis rudius, sc. ut intervallum quidem sit, sed non alta incisura, sive creña, committuntur ita ut quasi binæ per diversum contignationem angulis quatuor fiant: quod vulgo dicitur Enclaven. Item Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Hes. Ἐπιζυγῶσαι pro eod. Bud. ex Artemid. 1. Ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος ap. Ezech. (41, 26.) pro Ἄequi ponderis, ut vult Hieron. [“ Ζυγῶ, Boiss. Philostr. 450. Lucian. Dial. 66.” Schæf. Mss.] Ζύγωμα, Jugumentum redditur e Varr. in Polyb. (7, 16, 5.) Διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. || Ζυγώματα, Juga in vitibus, quæ pedamentis, quibus recta stat vinea, transversa jugantur: unde et jugatæ vineæ, Colum. || Ζύγωμα ap. Medicos, Os jugale, Jugumentum, Os e duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysis inter oculum et aurem coeuntibus conglutinatum. Nec vero interest apophysesne an ecphyses dicantur: harum quidem posterior a capitis osse, quod juxta aurem est, anterior vero ab osse, quod ad parvum oculi angulum est, procedit. Junguntur autem in media sutura obliqua: unde Ζύγωμα sive Συζυγῶδες, quasi conjugiale et e duobus conjugatum, vocatur. Gorr. [Gal. 4, 31. * Ζύγωσις, Athen. 204.] Ζυγῶτος, Junctus, e Soph. [El. 702.] Ζύγωθρον, Vectis, quæ valvas s. ambas fores jungit, ἡ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust. Ζυγωθρίσω, Claudio, quasi obdendo vectem, J. Poll. Examino, Libro, Perpendo, in VV. LL. ex Aristoph. N. (745.) Κίνησον αὐτὸς ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον, v. Schol. “ Ἀναζυγός, Jugo exolvero: opp. τῷ ἐπιζυγός. Apud Comicos vero ἀναζυγοῦν i. signif. q. ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπτεννύνειν: ut vicissim ἐπιζυγῶσαι iidem usurpant ἐπὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit J. Poll. 10, c. 4. ut Schol. quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse τὸ ἀνοίγειν τὴν θύραν, sed addens, ἐξωθεν, Forinsecus aperire portam. Similiter ap. Hes. ἀναζυγοῦν est ἀνοίγειν κιβωτὸν, Arcam aperire, Cistam reserare et pandere: metaph. a portis sumta, quarum Obex et pessulus, ζύγωθρον nominatur: et ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur, cum remoto illo vecte panduntur. Idem rursum Hes. ζύγαστρον ἀναζυγοῦντες exp. etiam ἀνάγορτες eis τὸ ἀνω φῶς: malim tamen ego et hic interpr. Aperientes s. Reserantes arcem.” [“ Brunck. Aristoph. 2, 98. Fr. 286.” Schæf. Mss. * Ἀντιζυγῶ, Eust. Il. A. p. 45, 34. * Ἀποζυγῶ, Gl. Dejugo. Ἐπιζυγῶ, vide supra, Nicandri Fr. 2, 22.] Καταζυγῶ, A quo Καταζύγωσις, quod Bayf. vertit Libramentum. [* Ὑποζυγῶ, Lucian. 2, 429.] Ζυγεῖν, vide Ζυγός. “ Ζύγη, Hesychio ἡ κλεῖς, “ Clavis.”

Ζύγιος, ὁ, ἡ, Jugalis, Jugatorius: ut sc. Ἰππος, Aristoph. (N. 122.) βούς, Jugatorius, Varr. Et Ζύγιμος pro eod. ex Athen. (331.) Item Ζύγιος Jupiter, Hesychio Ζυγία Juno, intelligenti, ut opinor, quam Lat. vocant Pronubam. Præterea Ζυγία illi est quædam εἰσπή, Quidam reurus, s. potius Quoddam remi genus. Eid. Ζύγιος est ὁ τρίτος ἑρέτης, Tertius remex. [* Ζύγιον, Gl. Statera, Jugulum, Libella, Schleusn. Lex. in V. T.] At Ζυγία neutr. plur., si mendo careat, exempl., pro Ζυγὰ, Juga, Transtra, ap. Athen. Bayf. interpr. Juga. [* Ζυγίη, Conjugium, Musæus

275.” Seager. Mss. * Ἱπποζύγιον, Strabo 15, p. 1032. * “ Μεσοζύγιος, Etym. M.” Wakef. Mss.] “ Ζεύγιοι “ Remiges, Qui collocantur in medio navis: Aristot. teli eam ob rem μεσόνεας dicti. Ita VV. LL. ex J. Poll. 1, c. 9. sed perperam: ap. eum enim Ζεύγιοι scriptum: τὰ δὲ μέσα τῆς νεφὸς, Ζυγὰ, οὗ οἱ Ζεύγιοι κάθηνται.” [“ Ζεύγιος, ad Dionys. H. 3, 1498.” Schæf. Mss. * Ζυγικός, Nicomach. Geras. Harmon.] “ Ζυγίς, Zygis: Serpyllum sylvestre, Diosc.” [“ Notha 454.” Boiss. Mss. Athen. 681.]

Ζυγίτης, Qui est remex in medio navis supra arborē, Bayf. Schol. Aristoph. Item Ζυγίται, qui et Ζευγίται, de quibus supra. [“ Kuster. Aristoph. 72.” Schæf. Mss. * Ζυγιατής, Gl. Jumentarius.] Ζυγιανός, Natus sub libra signo cœlesti, ab uia e signif. vocis Ζυγός, quæ supra annotata fuit, [Basil. Opp. 1, 55. ubi et * Κριανός, * Σκορπιανός, * Ταυριανός. * Ζυγιανός, Cattier. Gazophyl. p. 49.] Ζυγιστή, q. d. Jugatim, Conjugatim, Junctim, Conjunctim, συνεζευγμένως, Suid. [Phot. * Ζυγηδόν, Heliod. 426. Cor. * “ Ζυγίς, ἡ, Par, Theod. Prodr. 249.” Elberling. Mss. * Ζυγάτιον, Gl. Ingeratio.] Ζυγιαστή, Arca, Capsa, κιβώτιον, Hes. [Soph. Trach. 692. Lebeck. Phryg. 90.] Ζύγαστρος Eid. κιβωτός, Xen. (K. II. 7, 3, 1.) Τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχόμενον, ἐν ζυγίστροις στήσαντας ἐφ’ ἀμαξῶν ἐπισκευάσαι, pro Arca et capsula thesauraria, Bud. Ζυγάστριον, Polluci Arca vestiaria. [Apud Delphos i. q. γραμματοφύλακιον, Etym. M. Phot.] Ζύγαινα, Libella pinguis, ex Aristot. H. A. 2. [Opp. “ Wakef. S. Cr. 3, 191.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιζεύγνυμι, unde * Ἀμφιζευκτός, Esch. Pers. 130.]

Ἀναζευγνύνω, vel Ἀναζεύγνυμι, Revertor: ἀναζεύξας, inquit Hes., ὑποστρέψας, metaph. sumta a curribus: intelligens, ut opinor, esse proprie Equos iterum jungere curru, ad reditum sc.: et hoc certe ipsa vox sonat, si ἀνὰ velimus iterationem s. reintegrationem significare. Xen. K. II. 8, (5, 13.) Γήμας δὲ (ὁ Κύρος) εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυνεν. Intelligendum est autem, ἀναζευγνύνειν ad bellum pertinere, et ἀναζευγνύνειν dici Qui revertitur reducens secum copias, redit cum exercitu, exercitum reducit, vel domum, vel ex uno loco in alium. Unde, exp. et per Moveo, Castra moveo, Solvo. Plut. (6, 691.) Πρὸς δὲ τὸν υἱὸν — πυθόμενον πλείονων παρόντων — Πότε μολομεν ἀναζευγνύναι; Τί δέδοικας; εἶπε μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσης; Ad filium autem, qui coram multis interrogarat eum, quando castra moturus esset, Quid vereris? inquit: an ne tu solus tubam non audias? Idem Antonio (85.) Ἀναζεύγνυμι περὶ διὰ Συρίας: Demetrio, Ἀναζευγνύνων εἰς τὰς Ἀρμενίας. Aristot. Cœc. 2. Καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ’ αὐτοῦ: Motis castris se contulit ad eum, ubi poterat pro ἀναζεύξας ἐβάδιζεν dicere, breviori sermone utens, ἀνεζεύγνυνεν ἐπ’ αὐτόν. Tunc tamen usus est itidem partic. ἀναζεύξας cum alio verbo, 8, (108.) Ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοῖς Ἴωνας. Appian. Ὁ δὲ μετὰ πολλὰς λείας ἀνεζεύγνυ. Dicitur etiam ἀναζευγνύνω sequente ἐκ cum gen. nominis locum significantis. Paus. Lac. Οὕτω μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυν ἀκῶν. Plut. Pompeio (42.) Πομπηῖος δὲ — εὐθὺς ἀνεζεύξεν ἐκ τῆς Ἀραβίας. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ’ οἴκον, ἐπ’ οἶκον, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum. || Ἀναζευγνύνω non absolute positum, sed cum acc. ap. Herod. (8, 60.) Ἀναζεύξας πρὸς τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας, Classem ad Isthmum reducas. [* Ἀναζεύγω, Hes.] Ἀναζεύξις, Castrorum metatio, Reditio domum cum exercitu, Greg. de imperatore loquens, qui Juliano in Perside successore, τῷ δὲ τὴν ἀναζεύξιν, καὶ ὅπως ἂν τὴν ταύτην ἐσκόπει. In VV. LL. exp. Castrorum metatio, quæ plane contraria est signif., quam sc. habet alterum nomen verbiale καταζεύξις. Ἀναζεύξις, i. q. ἀναζεύξιν. Ἀναζεύγη, inquit Bud., ἀνασκευή, Cum castra moventur et vasa colliguntur, cui opp. κατασκευή, Castrorum metatio. Idem alibi, Est Vasorum collectio tentoriumque metatio. Exempla autem non addit, sed passim sunt obvia. Plut. (Ages. 13.) Ἀ. σὺ θορυβώδεστερας γενομένης. Polyb. (5, 110, 5.) Ὁ

Φλιππος.— οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀ. καὶ τὸν ἀνέπλουν, δευτεραίος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρε. Ubi ἀ. κηρύσσει i. q. ἀναζευγνύειν. Dicitur et ἀ. σημαίνειν, ad verbum Castrorum motionem signif.: pro quo Lat. dicunt, Vasa conclamare. Cæsar, Vasis militari more conclamatis, progressus etc. Hujusmodi autem conclamationem vocabant ἀναζευγνύων ἐπιφθεγμα. Dicitur autem ἀνάζευξις et ἀναζυγή pro eod., ut κατάφευξις et καταφυγή, et alia a φύγω derivata. “Ἐπαναζεῦξαι, Hesychio ἔπανελθεῖν, Reverti,” [“Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 11. Notit. Mss. 6, 548. Ἐπανέζευξε, Planudes Ovid. Met. 4, 510.” Boiss. Mss. * Συναναζεῦγνυμι, Una eum alio recedo, Plut. Eumene 3. fine. * Ἀναζεῦγνυμι, Dionys. H. de iis, quæ Thuc. propria, c. 11. Method. 390.” Kall. Mss.]

Ἀποζεῦγνύω, vel Ἀποζεῦγνυμι, Abjungo, Disjungo; nam ζεύγνυμι est Jungo. Ita videmus ἀπό præp. in verbo Gr. eam vim habere, quam Ab et Dis in Latino. || Passiva vox est Ἀποζεῦγνυμαι, unde 2 aor. irregul. ἀπεζύγην: ut Eur. (Suppl. 791.) ἀπεζύγην γάμων. Citatur et ἀποζυγέντες partic. absolute positum pro ἀποζυγέντες γάμων. [* Ἀποζεῦγνέω, Hippocr. Loc. in Hom. c. 6. * Ἀπόζευξις, Gl. Segregatio.]

Διαζεῦγνύω vel Διαζεῦγνυμι, Disjungo, Philo V. M. 1. Καὶ τοὶ πολλὸν χρόνον διαζεῦγθεῖσα, Quamquam amdiu disjuncta: de Mundo, Ἡ δ' ἠνωμένη γῆ τῷ μεθ' ἡμῶν πορθμῷ διεζεύχθη, Terra ante unita confini fieri diducta est. Æschin. (52.) Ἀδελφοὶ δὲ οἱ διαζυγέστες ἐμοῦ, ἔην οὐκ ἂν προέλοιτο, A me disjuncti. Et διεζεῦγμένον ἀζῶμα ap. Gell. 16, 8. Disjunctum proloquium, quod quale sit, ibi explicatur: cui opp. συνημμένον et συμπεπλεγμένον. Plut. (10, 38.) Χαίρειν λέγουσα διεζεῦγμένους ἀζώμασι καὶ συμπεπλεγμένους: (ibid.) Οἱ δὲ διαλεκτικοὶ φασὶ, τὸν εἶνα τῷ διὰ πλείων διεζεῦγμένῳ χρόμνον ἐν ταῖς πολυσυγείσειν ἀτραποῖς, συλλογίζεσθαι πρὸς αὐτόν. [* Διεζεῦγμένως, Schol. Aristoph. Θ. 36.] Διαζεῦγμα, Septum transversum, quo duæ res disjunguntur a se invicem. Peculiariter vero dici a quibusdam docet Eust. τὸν ἐπὶ πλουν διαροθῖτα τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος, et quosdam ea signif. intellexisse τραπίδας ap. Hom., alios autem διάφραγμα. [“Cray Theophr. 293. Kuhn. ad Paus. 114.” Schæf. Mss. * Διαζεῦγμός, Polyb. 10, 7, 1.] Διάζευξις, Disjunctio. Apud Greg. sæpe ponitur pro Morte, i. e. Disjunctione corporis et animi. [Hes. Διάζευξις γάμων, Gl. Divortium, Repudium, Discidium. * Διάζευκτος, Phurnut. de N. D. 14. p. 158. falsa lect. pro * Ἀδιάζευκτος, “German. Dormit. B. Mar. 92. Pseudo-Athan. c. Arium s. 26.” Boiss. Mss.] Διαζεῦκτικός, Disjunctivus: σύνδεσμος, Gramm. Conjunctio disjunctiva. [Schol. Æsch. Eum. 792.] Διαζυγία, Disjunctio, Separatio, Epigr. AT Διαζύγιον, Divortium, Disjunctio jugi matrimonialis s. conjugii, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐνωτικοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ δύασμός, Eust. [“Valck. ad Herod. 273. 391.” Schæf. Mss.] Πα-

ραδιαζεῦγνύω, Vitiose et perperam disjungo. Unde παραδιζεῦγμένον πρόβλημα. Gell. 16, 8. cum διεζεῦγμένον πρόβλημα dixisset constare e pugnantis inter se et oppositis, addit, Quod si aut nihil omnium verum, aut omnia plurave quam unum vera erant, aut quæ disjuncta sunt, non pugnabunt, aut quæ opposita eorum sunt, contraria inter se non erunt; tunc id disjunctum mendacium est, et appellatur παραδιζεῦγμένον. Cujus exempla ibi ponuntur. [* Παραδιάζευξις, Prava et vitiosa disjunctio, ap. Lexx. auctoritate caret.] Παραδιαζεῦκτικός σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἐν δεχόμενος, quod διαζεῦκτικὸν proprium est; qualem esse vult præp. Ἡ φησὶν in Il. A. (117.) Βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμὸν αἰ, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι. [“Bekk. Anecd. 2, 485. 486. Fisch. ad Plat. Tim. 4. p. 5.” Schæf. Mss. * Προδιαζεῦγνυμι, unde “Προδιζεῦγμένον, Schol. Od. K. 513.” Wakef. Mss.]

Ενιζεῦγνύω s. Ενιζεῦγνυμι, Injungo, Adjungo. Unde ἐνιζεῦγθεῖς, Junctus, V. LL. ex Apoll. Rh. [1, 686.] “Ἐνζεῦγνύω, Injungo, Innecto,” [Soph.

(Ed. T. 718.)

Ἐπιζεῦγνύω s. Ἐπιζεῦγνυμι, Conjungo, Desuper innecto, VV. LL. Aristot. de Mundo, Καλαῶνται δὲ οἱ τοὶ πόλοι δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζεῦγμένην εὐθεΐαν, ἦν τινες ἀξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, Lineam continuatam, protentam, duo extrema jungentem, Bud. Philo de Mundo, “Ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαναστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπεζεῦγμένη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἐκάτερα, Cum lineæ quidem obliquæ et parallelæ subjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utramque protenta et-pertinens, in transversum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit et copularit, Bud. [Plut. Pericle 13. “Ad Diod. S. 2, 48. Voss. Myth. Br. 1, 161. “Cingo, Theocr. 22, 3.” Schæf. Mss.] Ἐπίζευξις, Conjunctio. Apud Greg. Naz. ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, Interpres verit, Iteratio nominum. Apud Gramm. dicitur Figura, qua dictio in versu non interjectis aliis geminatur: Me, me, adsum, qui feci, Virg. AT Προεπίζευξις dicitur Quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat. [Eust. Il. E, p. 462.] Ἐπιζεῦκτηρ, ap. Hes. σπειρὰ καὶ σπειρά: Sæpes, Catena, VV. LL. [* Ἐπιζεῦκτικός, Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 1349.] “Ἐπίζευγξις, Loculamentum macinæ, velut catapul- tæ, aut balistæ, in quod inditur ἐπιτοξίς: quæ sagittæ crenam, id est γλυφίδα, concipit. Vide “Ἐπιτοξίς. Ἐπιζύγιον, Pars navis, Hes.” [* Ἀντεπιζεῦγνυμι, Epiphan. 1, 249. * Προεπιζεῦγνύω, Gl. Adjungo. * Συνεπιζεῦγνυμι, Athen. 533. al. Συνυποζ.]

Καταζεῦγνύω, vel Καταζεῦγνυμι, Conjungo, Copulo; Castrametor: Ἀναπανοτικὸν τῶν καταζεῦγνύων ἐπιφθεγμα, Bud. ex incerto loco. SED Κατάζευξις verbalis, pro Castrametatione s. Castrorum metatione, e Plut. (Sylla 28.) exemplum affert, Πρόσταγμα καταζεῦξεως ἔδωκεν, Imperavit ut castrametarentur. Et ex Eod. Antonio, “Ἀμα δὲ καὶ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κ. ἐσήμαινεν, ὡς σκιάς γονυ μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται. Sequitur enim πηγνυμένων οὖν τῶν σκηνῶν. Huic opp. ἀνάζευξις. Sed et pass. καταζεῦγνυμένας πόλεσι in VV. LL. e Plat. de LL. pro Civitatibus locum ad morandum capientibus. [“Herod. 8, 23. “Υπ' ἀναγκαίης κατέζευχθε, Necessitate astricti estis.” Schw. Mss.] Ἐγκαταζεῦγνυμι, Adjungo, Adapto, Accommodo, Soph. (Aj. 735.) νέας Βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις. Συγκαταζεῦγνυμι, Conjungo, Soph. (Aj. 123.) metaph. ἀτὴ ἐγκατέζευκται κακῇ, q. d. Junctus est et alligatus gravi incommodo, pro Conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. autem (Camillo 2.) Συγκαταζεύξαι ταῖς χηρευούσαις γυναῖξι (τοὺς ἀγάμους,) pro Connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus.

Μεταζεῦγνύω, vel Μεταζεῦγνυμι, Transjungo: μεταζεῦξαι, inquit Bud., dici potest quod Lat. Transjungere. [Xen. K. Π. 6, 3, 21.]

Παραζεῦγνύω, vel Παραζεῦγνυμι, q. d. Juxta innngo, Budæo Adjungo, Conjungo, in Plut. (6, 885.) Ὁ γὰρ Ἀνκούργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομονοσίαν. Idem affert hæc adespta, Ἀδίκων ἔφασκε δέιν παρεζεῦχθαι τοῖς παῖσι τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. Παράζευγες ap. Aristot. Polit. 2, (3, 6.) exp. Adjuncti, Qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac velut Supernumerarii. Redduntur et Adjuncti.

[* “Περιζεῦγνύω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. 124. Combef.” Boiss. Mss.] “Περίζευξ, Hesychio ὁμόζυγος, σόζυγος, Eidem subditus “jugo.” [Phrynichus Bekkeri p. 58. Bast. Ep. Cr. 155.] “Περιζυγά, τὰ, dicuntur Lora quæ περιελίσσονται τῷ ζυγῷ, Catoni Lora subjugalia: aliis Lora jugalia. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἐχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας τὰ γὰρ πλείστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἡρηνται ὡς κατὰ τριβομένων καὶ κατὰ βρῆ- γυνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν, ἦν μὴ τίς ἐχρ' ἐπιζυγά. “Citatur is locus a Suidæ quoque, sed non exp.” [Vide Lex. Xen. Schneid. leg. videtur Παράζυγας, sc. ἱμάντας, a Παράζυξ, i. q. περιτόξ.]

[* Προσζευγνύω, Gl. Adjungo. Προσεζύγης, falsa lect. Eur. Hipp. 1389. pro συνεζύγης. * "Προσζευκτέον, Schol. Eur. Alc. 891." Boiss. Mss.]

Συζευγνύω, vel Συζεύγνυμι, Conjungo, Copulo. Συζεύξασθαι ἄρμα, Jungere currum, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Συνεζευγμένοι στοχασμοί ap. Hermog. Con-junctæ conjecturæ. Et συνεζευγμένον ap. Quintil. 9, 3. dicitur Figura, in qua unum ad verbum plures sententiæ referuntur; quarum unaquæque desideraret illud, si sola poneretur. Cujus ibi habes exemplum. Et Conjungo, Connubio jungo, unde συζυγέτης ap. Xen. (A. 2, 13.) Sic, τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Bas. Item συνεζύγην ex Eur. (Hel. 263.) pro Implicitus sum. [* Συνεζευγμένως, Schol. Aristoph. "O. 305. Gl. Junctionim.] Σύζευξις, Con-junctio, Copulatio, i. q. συνδυασμός, Bud. de Gen. et Corr. 2. p. 154. ut θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν. Et συζυγία pro eod. p. 156. Σύζευξις dicitur etiam Conjugium, itidem ut συνδυασμός, Plato de LL. Σ. ποιείσθαι, Con-jugium inire. [* Σύζευκτος, unde * Ἀσύζευκτος, Suid. 1, 362. * "Ἀσύζευκτος, Bekk. Anecd. 456." Kall. Mss. * Συζευκτικός, Pisid. Op. 425. Συνζευκτικός, Gl. Con-junctivus, Sub-junctivus, Copulativus.] Σύζυξ, ὁ, (ἡ,) i. q. ὁμόζυξ, Conjunctus, Conjugatus. Sic dicitur a Plat. Phædro alter equus in jugo. ["Nemes. ap. Bast. Ep. Cr. 155." Boiss. Mss. * "Ὁμοσύζυξ, et in plur. neutr. ὁμοσύζυγα, Philoxenus ap. Athen. 147." Schw. Mss.] Σύζυγος, Conjunctus, Copula-tus, Greg. Naz. Or. de Baptisin. Φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ ἡ τοῦτο σ. εὐφροσύνη. Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆς, Sum compar patri et æqualis. At Aristoph. Πλ. (945.) εἰάν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, Si socium quempiam sumsero. Et σύζυγα dicitur Conjugata ap. Dialecticos, quæ et συζυγοῦντα, VV. LL. "Ἐύζυγοι, "Att. pro σύζυγοι, Qui ejusd. sunt jugi: quod "ap. τοὺς τακτικούς ἐν τῷ βάθει dicitur, J. Poll." [Æsch. Choeph. 597. * Συζύγως, Apollon. Dysc. de Pronom. 387. * "Ἀσύζυγος, Iren. p. 10." Kall. Mss.] Συζυγία, Con-junctio, σύζευξις, Arist. de H. τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμέ-νων σ. καὶ συμφωνία. Peculiariter vero dicitur Con-junctio et Copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur, i. q. σύζευξις et συνδυασμός. Greg. Διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ σ. ἐκ διαστήματος, Bini et bini, Bud. Philo de Mundo, Τῶν ἐν ταῖς σ. ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχὺ, καὶ περιττοῦ, ἄρτιον, Eorum, quæ conjugatim contraria sunt. Colum. 2, 2. Qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos Discordantium comparationes tole-rabiliter dixerimus. Unde ponitur et pro Par: συ-ζυγίη πτερύγων, Par alarum, Epigr. Item et pro Con-junctione matrimoniali s. Conjugio, ut συνδυασμός, σύζευξις. Greg. Κατὰ σ. τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocab. dialecticum. Cic. Topic. Ejusdem autem generis verba sunt, quæ orta ab uno varie commu-tantur: ut Sapiens, Sapienter, Sapientia: hæc ver-borum conjugatio, σ. dicitur. Sed et ap. Gramm. συζυγίαι verborum dicuntur ut Lat. Conjugationes. At συζυγία τροχαϊκή, i. est q. trochæus, et συζυγίαι iamβικαί, i. q. διάμβοι, VV. LL. ex Aristoph. Schol. ["Grammat. vox, Schol. Epict. c. 48." Boiss. Mss.] Συζυγίης, Copulatus et conjunctus, Qui copulari et comparari cum alio potest: σ. ζῶα καὶ ἀζυγῇ, Greg. Naz. Dionys. Areop. Quæ conjugii copula compa-rantur et quasi copulantur: τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Conjuges, 3 Macc. [4, 8. * Συζύγιος, Eur. Hipp. 1158. Stob. Ecl. 2. p. 54. Gl. Compar. * Συ-ζυγίτης, Nicet. Annal. 17, 7.] Συζυγεῖν et συστοιχεῖν verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam, Polyb. (10, 21, 7.) Ἐφ' ὅσον σ. καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Bud. I. e., ut VV. LL. exp., Ordines suos servarent; nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab uno cornu aciei ad alterum ordines instructi. Συζυγοῦντα et σύζυγα dicuntur et ap. dialecticos conjugata, sicut συζυγία, conjugatio, ut ante dictum est. [* Ἐπισυ-ζεύννυμι, Gal. 12, 456. * "Παρασυζεύννυμι, Para-phr. ad Eur. Or. 1016. ubi leg. παρασυνεζευγμένους."

Boiss. Mss. * Προσυζεύννυμι, Eust. Il. A. p. 46, 20.] Ὑποζεύννυμι, vel Ὑποζεύννυμι, q. d. Subjugo, Od. O. (81.) ὑποζεύξω δέ, τοι ἵππους, Jungam tibi equos ad currum, Jugo submittam, Plut. Cam. (7.) Τεθαι-πον ὑποζευξάμενος λευκόπυλον ἐπέβη, Equis subju-gibus candidis copulatiæ quadrigam consensu, simpl. Candidis equis junctis. Ponitur et pro Subjugo, i. e. Subjicio, Bud. e Greg. Οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύννυμεν, τὸν χεῖρον λέγω τῷ κρείττονι. Aristot. de Part. Anim. 1. Ὑπέδουκται ἐνὶ γένει, Uni generi subjeeta sunt. At ap. Soph. Aj. (24.) τῷδ' ὑποζεύγην πόνη, commodius redditur, Hunc laborem sub-veluti jumenta jugum. Ὑπόζευξις, in VV. LL. Sub-junctio, Subinsertio, Subnexio: Genus figura. Juk Firm. [* Ὑπόζυγος, Subjugus, Subjugalis, Sirach. 51, 34. forsan divisim leg. ὑπὸ ζυγόν.] Ὑποζύγισ, Subjugis. At ὑποζυγίαι ἡμίονοι ap. Eust. ex Ari-stoph. Gramm. οἱ ὑφ' ἀμάξαις ζευγνύμενοι, Muli sub-juges, ut Plin. Subjuges equas dicit. Et neutr. ὑπο-ζύγην, Jumentum subjuge: qualia plerumque sunt, quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. 2, (3.) Ἀμάξας τε ἀνευ τῶν ὕ. ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν. Plato de Rep. Πρὸς τὰς ἀγῶνας χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Ad vecturas s. onera subvectanda uti jumentis. Herod. Πρόβατα καὶ ὕ. Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) Ὑ. καὶ ὀχήματα. Philo V. M. 1. Ὑ. συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Et metaph. ap. Plut. (7, 750.) Οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὕ. τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντας ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος. Ὑποζυγίωδης, Instaur-jumenti (alii) subditus: ἀνθρωπος, ap. Etym. Qui con-silio et voluntate sua non facit id, quod facit, sed aliorum jussu, more jumentorum. Potest dici etiam ὑποζυγίωδες πρᾶγμα, Idem ex Aristoph. [Phryni-chus Bekkeri p. 67. * "Καθυποζεύννυμι, Subjugo, Im-perii jugo subjicio, Chrys. Hom. 81. T. 5. p. 564." Seager. Mss. * Συνηποζεύννυμι, Athen. 533. al. Συνη-επιζ.]

" ZEPHYROS, ὁ, Zephyrus, Favonius. Aristot. de C " Mundo, Ζεφύρους vocari αἰτ τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέον-
" τας ἀνέμους: e quibus ἀργέστην dici τὸν ἀπὸ τῆς
" θερμῆς δύσεως πνέοντα, nonnullis dictum ἀνέμους.
" aliis ἰάπυγα: Ζέφυρον vero, τὸν ἀπὸ τῆς ἰσημεριῆς.
" λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppositus
" igitur euro est hic zephyrus. Unde et Gell. 2, 30.
" Tres venti orientales, Aquilo, Vulturus, Eurus:
" quorum medius eurus est. His oppositi et con-
" trarii sunt alii tres occidui, Caurus, quem solent
" Græci ἀργέστην vocare: is adversus aquilonem
" flat: item alter Favonius, qui Gr. vocatur Ζέφυρος
" is adversus eurus flat. Tertius Africus, qui Gr.
" vocatur λίψ: is adversus vulturnum flat. Et Plin.
" 18, 34. Subsolanus leniter pluvius, tamen est sic-
" cior favonius, ex adverso ejus ab æquinoctiali
" occasu, Ζέφυρος Græcis nominatus. Et 2, 47. Ab
" occasu æquinoctiali favonius, ab occasu solstitiali
" corus: zephyron et argesten vocant. Etym. porro
" Ζέφυρον dictum existimat quasi Ζηφύρον, utpote
" τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam sc. τῷ θερμῷ πνέοντι
" αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὐξοῦνται: ut et Plin. 18, 34. de
" hoc vento loquens ait, Hic ver inchoat, aperiturque
" terras, tenui frigore saluber: hic vites putanda,
" frugesque curandi, arbores serendi, poma inse-
" rendi, oleas tractandi jus dabit, afflatuque nutri-
" cium exercebit. Et Od. H. (119.) Ζεφυρία πνεύματα
" τὰ μὲν φέει, ἄλλα δὲ πέσσει, Zephyriæ auræ flatus
" alia producit, alia maturat. Ubi nota, vocem Ze-
" φυρία, substantive usurpatam pro ζεφυρία αὐρά. s.
" πνοή: a MASC. Ζεφύριος: a quo et Ζεφύρια πνεύ-
" ματα, Zephyrii flatus: et τὰ Ζεφύρια, sub. πνεύ-
" ματα, pro eod. Dicuntur vero et κνήματα quædam
" ac ὡς Ζεφύρια, quæ sc. feminæ concipiunt e favo-
" afflatu absque maris congressu. Aristot. de Gener.
" Anim. 3. Συνίσταται μὲν οὖν Ζεφύρια τοῖς ὀρνίθων
" αὐτόματά, ἃ καλοῦσιν ὑπνέμα καὶ Ζεφύρια τινεῖ.
" Et H. A. 6, 2. Ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπνέμα ὑπὸ
" τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐσπέρην ὥραν, qua maxime spi-
" rant Favonii, φαίνονται δεχόμενα τὰ πνεύματα αἱ
" ὀρνίθες. Unde Plin. 10, 60. Irrita ova, quæ hyeme
" nemia diximus, quidam et vento putant generari:

"qua de causa etiam zephyria appellantur: hæc autem vere tantum. AT Ζεφύριον, τὸ, Loci nom. propr. in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζεφύριον est a quo Locri Ἐπιζεφύριοι: item et Promontorium Ægypti, a quo Venus et Arsinoë Ζεφυρίτις ap. Callim. (Epigr. 5.) per sync. forsan pro Ζεφυριώτις, e masc. Ζεφυριώτης, inquit Steph. Apud Athen. quoque (318.) extat Posidippi Epigr. εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην, hujusmodi, Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ, καὶ ἐπὶ χθονὶ, τῆς Φιλαδέλφου Κύνου πρὸς Ἰλίσκειο ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἦν ἀνακοιρανέυσαν ἐπὶ Ζεφυρηίδος ἀκτῆς. Πρῶτος δὲ ναύαρχος θῆκατο Καλλικράτης. Ἡ δὲ καὶ εὐπλοῖην δώσει, καὶ χεῖματι μέσσω τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπαεὶ πέλαγος. Ubi nota Ζεφυρηίδα ἀκτὴν nominari hoc Ζεφύριον: forsan quod in zephyrum spectaret. Præterea a ζέφυρος est et aliud nom. possess. Ζεφυρίς, i. q. Ζεφύριος: ut enim Ζεφύρια, ita et Ζεφυρικά πνεύματα legimus ap. Theophr. (H. Pl. 8, 7, 7.) pro Zephyrii flatus, Favonii venti." [Ζέφυρος, ad Horat. p. 12. Zeun. Valck. Phœn. p. 79. Abresch. Add. ad Arist. 119. Toup. Opusc. 2, 293. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 370. 377. 9, 10. 24. 391. Heyn. Hom. 8, 395. 397. Ζεφύριος, Toup. Emendd. 2, 314. Ζεφύριον, ad Diod. S. 2, 303. Ζεφυρίτις, Jacobs. Anth. 7, 282. 334. Benti. ad Callim. 278. 585. Valck. 165. Ζεφυρήτις, Musgr. Phœn. p. 189. Ἐπιζεφύριος, Callim. 1, 576. Wessel. Obs. 7." Schæf. Mss. Eust. Dionys. P. p. 12.] "Φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyri amatrix serenitas, Epigr." [Anal. 2, 52. Ζεφυρήτις, Nonn. D. 48. p. 1278. Ζεφυρίς, Hes. v. Naïdes." Wakef. Mss.]

ZEN, εἶω, ET Ζεῶ, poet. Ferreo, Bullio, II. Φ. 362. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, 365. Ὡς τοῦ καλὰ ρέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέει δ' ὕδωρ. Eust. annotat per onomatopœiam esse factum a sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item Ζελεῖν dici ἀφρόν a poetis, sicut μορμύρειν ὕδωρ. Apud Gal. τὸ ζέον τῶν τριταίων, Fervor. Apud Diosc. pass. etiam ζεσθεῖς, Fervefactus, Fervescens. Item metaph. sæpe, sicut Lat. Fervere ira. Greg. in Basil. Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι: alibi, Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ. Alibi, Δήμους ζέοντας ἐπαπέστησαν ἡμῖν, Excandescens et furibundos. Bud. || Scateo, in VV. LL. e Luciano (2, 263.) Σκωλήκων ζέους, Vermibus scatens. ["Phryn. Ecl. 94. Thom. M. 781. Dawes. M. Cr. 495. Wakef. Trach. 976. S. Cr. 2, 23. Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 203. Brunck. Apoll. Rh. 38. T. H. ad Plutum p. 478. Heind. ad Plat. Phædr. 266. Ruhnk. Ep. Cr. 224. ad Charit. 233. ad Herod. 371. Porson. ad Hec. 1046. ad Herod. 593. Active, Steinbr. Mus. Tur. 1, 198. T. H. ad Lucian. Dial. 119. Musgr. Cycl. 390. Brunck. Apoll. Rh. 107. De vermibus, Wakef. ad Lucet. T. 1. p. 346., 2 Maccab. 9, 9. Matth. ad Chrysa. Hom. 1, 62. Conf. c. ρέω, Brunck. Apoll. Rh. 54. 174. Ζέει, Tzetz. ad Lyc. p. 741. Λέβης ζεῖ, Heyn. Hom. 5, 549. Ζεσθῇ, Schneid. S. R. R. 3, 2. p. 63. Ζεῶ, Arabius 1." Schæf. Mss.] Ζέμα, Decoctum, Decoctio: ζέμα ἀλυνθιον, e Diosc. Vide Ἀπόδεμα. ["Diosc. 405. Geop. 873." Wakef. Mss. Ζέμα s. Ζέμμα, Scelus, Facinus, Symm. Lev. 18, 17. Theod. Jud. 20, 6. Vide Schleusn. Lex. in V. T. "Ζαματοποσία, Hierophil. de Alim. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 237. * Ζηρόδεμα, p. 193." Boiss. Mss.] Ζέμον, Calidum, τὸ θερμὸν, Etym. nisi mendum subest. * Ζέσις, Fervor. Et metaph. Ζέσις τοῦ πνεύματος, Greg. Naz. [Athen. 423.] Ζεστός, Fervefactus, Fervidus, Fervens: ζεστόν ὕδωρ, Diosc. [Diog. L. 327. Elixus, Appian. 1, 205." Wakef. Mss. * Ζεστότης, Paus. 10, 11.] Ζεστολογία, Lotio, quæ fit aqua fervente. [Gal. 6, 108.] "Ἀνόζεστα, ψυχιο τὰ μὴ ἐζεσμένα, Quæ fervefacta non sunt: pro quo ser. potius ἀζεστα vel ἀνάζεστα: accipiendo ἀνάζεστα pro ἄγαν ἀζεστα, ut ἀνάπνευστος pro ἄγαν ἀπνευστος ponitur." Ἀκρόζεστος, Leviter fervefactus, et quasi in superficie duntaxat. item πρὸ Leviter coctus, ut Bud. vertit ap. Diosc. Ἀκρόζεστος κράμβη, ἐκκόλιος.

[* Ἀμφιζέω, Quint. Sm. 6, 104.] Ἀναζέω, Referveo, Efferveo, Effervesco, Ebullio, Diosc. 7. Ὄταν δὲ ἀναζέσῃ τις, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. Invenitur et in act. signif., sicut et ἀποζέω, pro Fervefacio. Gal. Γλοιὸν ἀναζένας, διήθησον πρῶτον, ὡς γενέσθαι καθάρων. Hinc Ἀναζέομαι, pass. Ferveo: unde ἀναζεσθεῖς, partic. ap. Diosc. Fervefactus. Idem συναναζέσον a συναναζέω, active posuit, in 7. Εἴτα ἄλλο ἐπιδόνς ὕδωρ, συναναζέσον αὐτὸ, Conservefacito, ἀνάβρασον. || Exp. et Scaturio. Annotatur et Effundo signif. in Epigr. sumtum itidem active. || Ἀναζέω, etiam reperitur, inserto i metri causa. ["Ἀναζέω, ad Diod. S. 1, 11. ad Herod. 593. Brunck. Apoll. Rh. 152. Wakef. Trach. 702. De vermibus, ad Lucet. 1, 346. Ἀναζέω, Jacobs. Anth. 9, 203. Marianus 4. Ruhnk. Ep. Cr. 224." Schæf. Mss. * Ἀνάζεμα, Schol. Aristoph. O. 1243. * Ἀνάζεσις, Aristot. de Mirab. 40.] Συναναζέω, pro Conservefacio, Fervere facio, vide paulo ante e Diosc. "Συναναζέσον, Conservefacito, e Diosc. 1, 33. Pro eod. vero affertur et ὀζέσον, ex 2, 94." Ἀποζέω, Fervefacio. [Hippocr. 407.] Unde ET Ἐναποζέω, Gal. 14. Ἀφινθιον ἐναποζέσας, ἐλαίῳ κατὴν γλῆσιν ποτε τῷ γόνυ. Pass. Ἀποζέομαι, Ferveo: unde partic. ἀποζεσθεῖς, Fervefactus. Ἀπόδεμα, Decoctum vulgo, Diosc. Καὶ τὸ δ. δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικεῖους πυλῆας εὐθετον. Apud Eund. Ἀ. ὀριγάνον, Origani decoctum, cocti s. fervefacti succus, jus. Alibi κόμης ἀπόδεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi pro ἀπόδεμα usurpare: cum tamen illud proprie Coctionem, s. Fervefactionem denotet. [* Διαζέω, unde * Διάζεσις, Porphy. ap. Stob. Ecl. Eth. 378." Kall. Mss.] Ἐκζέω, Efferveo, Effervesco, pro Scateo, sicut ζέω supra, ex Herod. (4, 205.) affertur, Ἐξεζεσε εὐλέων. Ἐκζεμα, Quod cum fervore erupit. Ἐκζέματα ap. Diosc. Pustulæ ardentes et fervidæ, dolorem cientes citra saniam; ingens enim fervor omnem materiam absumit. Gorr. ["Geop. 1, 12, 19." Boiss. Mss.] "Ἐκζεμα, alicubi reperitur pro ἔκζεμα, ut ap. Diosc. 2. et Gal. τῶν κ. Τότ. 1, 8. "Sunt autem ἐκζέματα, s. ἐκζέσματα, Fervidæ eruptiones, s. Papulæ fervidæ in cute erumpentes: quæ et ἐκβράσματα dicuntur a Gal. Aetio ac Paulo." Ἐκζεσις, Fervida eruptio: ut ἐκζεσις ἑλκῶν. ["Clem. Alex. 178." Wakef. Mss. * Ἐκζεστός, Diphilus Athenæi 371. * Ἐνζέομαι, Aretæus 79.] Ἐπζέω, q. d. Infervesco; pro Attollor, Augeor, VV. LL. ex Etym. [Aristoph. O. 468. Ingruo, Eur. Hec. 583. "Iph. T. 987. Transitive, Cycl. 391." Seager. Mss. Ἐπιζέω, Orph. Arg. 456.] "Ἐπζέμα, q. d. Infervefactio, VV. LL. Sed si termini nationis ratio habeatur, et alia hujusmodi verbalia "in ejus signif. sequamur, de Re infervefacta dici "potius existimabimus." Περιζέω, Circumferveo. Item Περιζέω pro eod. in Epigr. [adesp. 472.] sicut ζέω poet. pro ζέω poni dictum est. "Συζέω, unde Συζεσον, Conservefacito, e Diosc." [2, 94.] Υπερζέω, Supramodum ferreo, Vehementer ferreo. Lucian. usus est de sole vehementer ardente, [cf. 3, 234.] Et metaph. ap. Paus. de ira, Ἀρε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. || Interdum autem Circumfervesco, Circumfundor fervendo, Circumfluo, Bud. e Plin. et Curtio: in Aristot. Probl. Διὰ τί οὐκ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ. [Aristoph. I. 920.] Ὑπερζεσις, Vehemens effervescencia etc. ["Eust. II. 614, 6." Wakef. Mss.] Ὑπερζεστός, Vehementer effervefactus etc. [* Ἐνυπερζέω, Tzetz. Chil. 3, 267. * Ὑποζέω, Geop. 6, 12, 2.]

Ζέννυμι et Ζεννώ, i. q. ζέω, e quo et derivata "sunt, ut κεραννώ e κεράω, κρεμάννυμι "et κρεμαννώ e κρεμάω, et similia, Fervefacio, et "Ferventi aquæ incoquo, In fervente aqua bullire "sino. Pass. voce et signif. Alex. Aphr. Probl. 1. 1. "Διὰ τί τὸ ὥν δαπνόμενον ῥήγγνται, οὐκ ἐστὶ δὲ καὶ ζεννόμενον. Sic Diosc. Ἀποζεννόμενον ἐν οἶνῳ." Ἀποζεννύμι, Fervefacio, s. Decoquo ita ut ferveat. Diosc. 1, 125. Ἀποζεννόμενον ἐν οἶνῳ καὶ πινόμενον, Fervefactum in vino et potum." [Cf. Ἀποζώω. * Ἐναποζεννώ, Gal. 13, 560.]

ZHAOS, ὁ, Emulatio, ἀνὰ τοὺς Στωικοὺς, λῦπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρῆναι ὥν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει:

quæ Cic. reddit, Æmulatio, Ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiat, ipse careat, p. 60. Cic. Lex. Ζῆλον certe ἀπὸ τοῦ φθόνου, Ab invidia, distinguatur constat, quæ tamen alioqui copulavit Plut. Coriolano, Οἷς φθόνον τι καὶ Ζῆλον πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic e Plat. de LL. Ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Hesiod. "E. (194.) aperte Ζῆλον appellavit τὸν φθόνον, Invidiam, appellans στυγερώπη, Cujus tristis est vultus: quo Seneca modo invidiam Tristem vocavit; quippe quæ maceret illum, ut Lucr. loquitur, qui ea laborat: sicut et invidus dicitur ab Horat. Macrescere rebus opimis alterius. Ut autem Ζῆλος pro φθόνος Hesiod., sic Ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom., ut infra docebo. Sed et in N. T. Ζῆλοι pro φθόνος accipitur: Act. 5, (17.) Ἐπλήσθησαν Ζῆλον, poni constat pro Repleti fuerunt invidia. Sic et plerisque aliis ll. Non dubium est tamen quin sit potius Æmulatio; et quidem non solum mala, verumetiam interdum bona. Ζῆλος, inquit Bud., Æmulationis stimulus, Affectatio, Imitatio. Addit, Ζῆλον esse Stimulum, quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus cum iustitia suscipiendum, qualis est zelus pius: item esse Studium ac desiderium: et subjungit e Plut. Alex. (8.) p. 219. Ὁ μὲν τοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συνεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ Ζ. καὶ πόθος οὐκ ἐξερρύη τῆς ψυχῆς. Idem ap. Lucian. (1, 662.) Ζ. τῶν πολυτελειῶν interpr. Cupido visæ opulentia. Hæc Bud. At ego non puto esse simpl. Affectationem, aut Studium, s. Desiderium, vel Cupidinem; sed primum quidem pro Æmulatione accipi, deinde vero generalius pro Æmulatorio quodam studio s. desiderio rei alicujus, aut etiam Æmulatoria quadam cupidine: i. e. ita stimulante nos, ut stimulat illa æmulatio, cujus definitionem e Stoicis protuli. Denique est etiam Ejus, qui quodam velut æmulationis studio impulsus aliquem imitatur, aliquid affectat, summo ejus assequendi desiderio tenetur. Lucian. (3, 114=333.) Ζ. τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων. Plut. Ἡ δὲ γυνὸν τῶν παρθένων, Ζῆλον ἐβέλεις ἐνεργάζετο. Idem Cor. (4.) Αὐτὸς αὐτῷ Ζ. ἀνδραγαθίας προέθηκε: Per. (2.) Πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται Ζ.: eadem autem constr. in l. supra c. 2. πρὸς φιλοσοφίαν, utque hic μιμητικὸν Ζ., sic ibid. (1.) dicit Ζ. τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμῃσιν. Sic vero Herodian. (2, 4, 3.) μιμήσει et Ζ. copulat. Nec vero dicitur tantum Ζ. τοῦτον s. πρὸς τοῦτο, verumetiam πρὸς τοῦτον, cum acc. pers. ac tum potissimum Æmulationis signif. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro Quadam velut æmulatoria contentione, s. qualis est inter æmulos. Lucian. (2, 393.) Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων, κατὰ Ζ. τὸν πρὸς Κορινθίους, καταστήσασθαι θεὸν μονομάχων. Plut. Artax. (4.) Ὡς δὲ πρὸς ἐκείνους αὐτῷ Ζ. καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. (3, 2, 13.) Ζ. καὶ ἐριδι τῇ πρὸς Ἀλλήλους. || Ζ. Ἀσιανὸς in VV. LL. affertur e Plut. pro Asiatico dicendi genere (Anton. 2.) quasi vero Ζ. sit Dicendi genus. Bud. autem putat hic quoque Imitationem signif. posse: quam certe interpr. non convenire manifestum est. Ego igitur dico, sed ἐπέχων, Ζ. Ἀσιανὸν esse Dicendi genus, quo aliquis Asiaticum æmulatur. || Zelotypia, ex Eur. Sic et ap. Opp. Itidem 2 ad Cor. 11, 2. Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ Ζήλω, exp. Zelotypia. || Impetus mentis ad cultum divinum, et religionis amplectendæ vegeta cupidus, Bud. afferens e Greg. Εἰ καὶ τινες ἄττειν ὁ Ζ. πείθει καὶ ὑπὲρ δόναμιν. Ego hunc vocis istius usum, qualis est in h. Greg. l., peculiarem esse Eccl. Scriptt. puto, ac poni Ζ. pro Ardente colendi Dei studio, in quo ceteros non solum æmulamur, sed et præstare illis conamur: quam signif. lingua nostra retinuit. Dicitur alioqui peculiariter de Eo, cujus animus æstuat indignatione concepta ex iis, quæ cultui divino ac reverentiæ, quæ ei debetur, repugnare videt. Sed de usu h. v. in N. T. tractant fusius Bezae in illud Annotationes, ad quas te remitto. || Felicitas, ut exp. in Soph. Aj. (503.) Οἷας λατρεῖας ἀνθ' ὅσου Ζῆλον τρέφει. Sunt et qui Potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro Affectatione gloriæ, et pro Ipsa gloria ex aliqua re, quam egimus, s. Honorificentia et hone-

stamento: (267.) Ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει Ζ. ὁ στέφανος, ὅση ἂν ἀναρρήθῃ, i. e., inquit, Eandem honorificentiam et gloriam affert; Perinde illum beat. Idem (317.) conjungit Ζ. et τιμῶν. Hanc autem signif. hinc v. datam existimo, quod felicitatem et gloriam consequatur æmulatio. Ceterum quod ad etymon ejus attinet, a v. Ζεῖν derivari, potius quam aliunde, verisimile mihi videtur. ["Wakef. Phil. 477. Coray Theophr. 261. Leon. Alex. 31. Jacob. Anth. 6, 60. 10, 409. Dionys. H. 1, 111. 436. ad Plin. Epist. 1, 2, 1. Thom. M. 407. Markl. Iph. p. 371. Ammon. 64. Eran. Philo 168. Athen. 1, 4. Musgr. Or. 971. ad Mær. 168. Valck. Phœn. p. 599. Unde? Wytt. Select. 340." Schæf. Mss.]

Ζηλοδοτήρ, epith. Bacchi in Epigr., quod quidam interpr. Zelotypiam immittens. [Anal. 2, 517.] Ζηλομανής, δ, η, Invidus, Invidia furens. ["Agathias 4. Huschk. Anal. 171. 185. Toup. Opusc. 2, 28, ad Charit. 283." Schæf. Mss.]

Ζηλότυπος, Zelotypus, q. d. Ζήλω τυπεῖς, Invidia percussus, Qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis invidet ejusd. amoris societatem. Aristoph. (Πλ. 1016.) Ζ. ὁ νεανίσκος ἦν. Lucian. (3, 144.) Ἦν μὲν γὰρ Ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διόενσε, φησὶ, τῇ γυναικὶ σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν ἀπεστέναι. [* Ζηλοτύπος, Strabo 14, p. 948.] Ζηλοτυπία, Zelotypia. Proprie quidem illa invidentia, qua fit ut rivalem in amore mulieris pati non possimus; sed latius extendi hujus nominis signif. seqq. docebunt exempla. A Stoicis definitur λυπή ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρῆναι, ὃν αὐτὸς ἐπεθύμει, καὶ ἔχει. Cic., Obtrectatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo: ægritudo ex eo, quod alter quoque potiat, eo, quod ille ipse concupierit. Plut. Pericle (10.) Ἐφιάλτην—φίλον—δολοφονήσαντα διὰ Ζ. καὶ φθόνον τῆς δόξης. Lucian. (3, 128.) Ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην Ζ., loquens de Antiphilo, quodam τῶν ἀντιτέχων. Plut. Ὅτε γὰρ ἔρωσι σώματος ἐνεργὸς εἰ μὴ μετὰ Ζ. ἐνεστιν: (7, 116.) Διὰ τὴν μυθολογουμένην πρὸς Ἀρην Ζ. τοῦ Ἥφαίστου δι' Ἀφροδίτην: Idem, Πρὸς ἐταίραν ἢ μοιχευτρίαν ἐρωμένην κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ Ζ. A Bud. exp. Invidia, Invidia malefica. Æschin. (65.) Ἡδὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο, μετὰ δειλίας, καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας Ζ., Ob invidiam Philocratis, cui licebat itidem sicut Demostheni, quæstum facere in dinundatione reip. ἡμὰ γὰρ ἐδεδωροδόκεισαν. Bud. ["Tbom. M. 407. Ammon. 64. Eran. Philo 168. Cicero vertit Obtrectatio, Casaub. ad Dion. Chrys. 451." Schæf. Mss.] Ζηλοτυπέω, Zelotypia affectus sum, Zelotypus sum, Præ fervore amoris rivalem pati nequeo, sed invidia et odio eum rei amatæ causa prosequor. Plut. (7, 84.) de Ino, Ζηλοτυπήσασα δοῦλὴν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. Athen. (532.) de rege quodam (Coty,) Ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὸν ὄμφακα: (542.) Ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θεογνιν. Themist. 111. Ζηλοτυπῶ τὸν ἀντερῶντα. Et generaliter Zelo ducor, Greg. Τίς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ Θεοῦ ὑβρεῖς ἐζηλοτύπησεν; Zelo ductus est ad vindicandas impias contumelias, Bud. || Æmulor, Zelo bono prosequor, i. q. ἀλλὰ et ἐδάμω. Bud. e Greg. de Maccabæis, Ὅχι ἦττον τὰς ψυχὰς ἢ τὰ σώματα ζηλοτυποῦντες. Ἀλλήλους τῆς τελευταῖς, ubi quidam vertunt, Invidentes alii aliis excessum e vita; sed in bonam partem Invidendi vocabulum accipientes. Idem in suum Fratrem, Ζηλοτυπων τὸ ἐκείνους μεγαλοφύει, Zelus me stimulabat ob etc. Idem, Ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν, καὶ γίνεται σύμμαχος ἐθελογῆς, Solicitus est ob fidem orthodoxam periclitantem, Æmuli affectu prosequitur, Æmulationis stimulo excitatur. Et zelus hic est fervor animi, quo mens accensa abjicit timorem, et veritatem tuetur. In qua signif. dativo jungitur a Demetrio Phal. Καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαῖνον ὀρέγεται καὶ οὗτος, Æmulatur Gelonem. || Invideo, Animo maligno invideo, Æschin. (84.) Ἄ δὲ σὺ λέξεις, εἰποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετῆς. Cic. ad Att., Tu autem ad me pervelim quid intellexeris de Varrone: illud uti-

que scire cupio, quem intellexeris ab eo *ζηλοντα* *σθαι*, Cujus eum invidia morderi tangive; Cujus rei gratia commoveatur invidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. (1, 124.) dicit divites avaros *αὐτοὺς ζηλοντα*, Sibiipsis invidere divitiarum usum et fructum, cum non audeant, ubi opus est, erogare. ["Thom. M. 407. ad Charit. 109. Jacobs. Anth. 6, 306. Diod. S. 2, 386. Mær. 168. et n., Abresch. Lectt. Arist. 139. Valck. ad Ammon. 64. ipseque Ammon., Alciph. 418. De constr., Jacobs. Anth. 10, 65." Schæf. Mss. * "*Ζηλοντός*, Hes. Phot." Wakef. Mss.] '*Ἀζηλότυπος*, ὁ, ἡ, *Zelotypia* et invidia vacuus, Cic. ad Att. (13, 19.) librorum de Fin. inentionem faciens, Confeci libros *περὶ Τελῶν*, ita ut Epicurea Torquato, Stoica Antonio, — *ἀζηλότυπον* [al. *ἀζηλοτύπητον*] id fore putaram, quod omnes illi decesserant. '*Ἀζηλοτύπητος*, Quem *æmulari*, Cui invidere nemo solet, Plut. (9, 147.) Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνον *πρωτεῖον*, ὃ καλεῖται *κύριος* *πρεσβεῖον*, ἂ. ἐστὶ καὶ *παραχωρούμενον*. ["*Ἀντιζηλοντία*, uude * "*Ἀντιζηλοντία*, Eunap. Legat. 217=475." Boiss. Mss.] *Διαζηλοντεύομαι*, *Æmulo*, *Invideo*: *φθονεῖς* *διάκειμαι*. Athen. (588.) *Διαζηλοντυμένη* δέ ποτε ἡ Λαῖς *Φρύνη*, πολλὴν ἐρασῶν *ἐσχέκεν* *δμίλον*. *Ἐπιζηλοντέω*, *Zelotypia* laboro. [Lucian. 2, 53. falsa lect. pro *ἐπιζηλ*.] '*Ἀγάζηλος*, ὁ, ἡ, Qui valde *æmulatur*, *Invidus*: *ἀγάζηλοι*, * *μεγαλόζηλοι*: οἱ δὲ, *φθονεῖς*. Etym. '*Ἀζηλος*, ὁ, ἡ, Plut. (Lyc. 24.) '*Ἀ. πλουτον* (ἐν *Σπάρτῃ*) καὶ *ἄτιμον*, *Neglectus*, Cujus nulla est gratia, Non expetitus, *μη* *ζηλωτός*. Alibi, *Πλεονεξία* καὶ *πλοῦτον* *ζῆλος*, *Admiratio* cum amore et affectione. Hæc Bud. De ead. re idem Plut. Lycurgo (10.) *Μεῖζον* δὲ τὸ τὸν πλοῦτον *ἄστυλον*, μᾶλλον δὲ ἂ., ὡς φησι *Θεόφραστος*, καὶ *ἄπλουτον* *ἀπεργάσασθαι* *τῇ κοινότητι* *τῶν δάκνων*: (6, 119.) *οἰκτρὸν* καὶ ἂ. *copulat*. || Active etiam capitur pro *Εο*, qui zelo s. *zelotypia* non ducitur, ὃ *μη* *ζηλοντων*. Athen. (594.) *Πλαγῶν* *τε* τὸ *ἀπεννιδύσα* *τῆς Βακχίδος* τὸν μὲν (*ὄρμον*) *ἀπέπεμψεν* *ἐκείνη*, τῷ δὲ *ὠμίλησε*, Cum cognovisset *Bacchidem* non admodum magno rivalitatis affectu duci, vel non magnopere deperire adolescentem illum. [* "*Ἀζηλία*, Clem. Alex. 474." Wakef. Mss. * "*Ἀζήλιον*, I. Poll. 1, 143." Kall. Mss.] "*Ἀζατα*, ap. Hes. legitur, expos. *φθονερά*, *Invida*. Sed series alphabetica innuit scr. *ἀζήτα*: ["forsan *ἀζήλα*, ἂ i. q. *ἀγαν* *σφισκάντε*."] '*Ἀντιζηλος*, *Æmulus*, *Zelotypus*, VV. LL. ["Villois. Anecd. Gr. 1, 118. Schol. Il. Y. 74." Wakef. Mss. * "*Ἀντιζήλια*, Gl. Rivalitas.] '*Ἀξιώζηλος*, Dignus quem *æmulemur*. [Ælian. V. H. 12, 64.] '*Ἀξιοζήλως*, Ita ut *æmulari* dignum sit, *Laudabiliter*. [Suid. 1, 237.] '*Ἀρίζηλος*, Quem valde *æmulamur*, Valde *æmulandus*, i. q. *ἀριζήλωτος*. Sunt tamen qui malint pro *ἀρίδηλος* accipere, verso sc. δ in ζ: ut sit *Clarus*, *Præclarus*, *Illustris*: ut Il. B. (318.) Τὸν μὲν *ἀρίζηλον* *θῆκεν* *θεός*, X. (27.) *ἀρίζηλοι* δὲ οἱ *ἀγαλ* *φαίνονται* *πολλοῖσι* *μετ'* *ἄστρασι* *νυκτὸς* *ἀμολγῶ*. *Ἐτ* *ἀριζήλη* *φωνή*, Σ. (219.) *Vox clara*. '*Ἀριζήλως*, Magna cum *æmulatione*, *Clare*. Od. M. (452.) *ἐχθρόν* *οἱ* *μοί* *ἐστίν* *Ἀλτίς* *ἀριζήλως* *εἰρημένα* *μυθολογεῖν*. '*Ἄριζηλος*, *Æmulus*, *Invidus*, *Invidiosus*. [Lycophr. 57.] '*Δύσζηλος*, *Æmulus*, *Invidus*, In malam partem *æmulator*, Od. (H. 307.) *Δύσζηλοι* γάρ τ' *εἰμὲν* *ἐπὶ* *χθονὶ* *φῦλ'* *ἀνθρώπων*, *Æmulatores* et *iuvidi*, Male *æmulamur*, Bud.: Plut. Alex. (9.) '*Ἀς* ἡ *τῆς* *Ὀλυμπιάδος* *χαλεπότης* (δ. καὶ *βαρυνθῆμον* *γυναικός*), *ἐτι* *μειζόναι* *ἐποίησε*. Apud eund. Plut. Πολὺ τὸ δ. *ἐχουσα* *φύσις*, VV. LL. e Bud. interpr. In degenerem quam affectationem depravata natura: de eo, qui aliena bona admiratur et suæ fortunæ succenset. [* "*Ἀπρὸς* *ζήλως*, Plut. Alex. 77.] '*Δυσζήλια*, i. q. *zelotypia*, ex Athen. (589.) de Laide, '*Ἀναρεθῆναι* *φάσκον* *αὐτὴν* *ὑπὸ* *τινῶν* *γυναικῶν* *ἐν* *Θερραλίᾳ*, *ἐρασθεῖσαν* *τινος* *Πανσανίου* *Θερραλοῦ*, κατὰ *φθόρον* καὶ δ. '*Ἐπίζηλος*, *Æmulandus*, *Invidendus*, VV. LL. [Qui beatus prædicatur, Æsch. Ag. 948.] '*Ἐρερόζηλος*, Qui alio zelo ducitur, Lucill. Epigr. (5.) Τὸν *φιλόπαιδα* *κράτιστον* *ἀνεύρομεν* *ἄλλο* *γένος* *τί*; Τῶν ἔ., *Εορῶν*, qui aliud genus veneris sectantur. '*Ἐρεροζήλως*, Alieno animo, Animo erga alteram partem magis affecto. Apud Hesiod. Θ. 544. Jupiter ad Prome-

theum, Ὡ *πέπον*, ὡς ἔ. *διεδάσσο* *μοίρας*. *Εὐζήλος*, Qui bono zelo ducitur, *Æmulator* in bonam partem. || Bonus et felix *æmulator* s. *imitator*, opp. τῷ *δύσζηλος* et *κακόζηλος*. [Nicander 'A. 9. ἐνζ. *Κρέονσα*, i. q. *Ζηλωτή*.] *Εὐζήλως*, Bono zelo, Feliciter, Cereal. Epigr. in Rhet. Οὐ τὸ *λέγειν* *παράσημα* καὶ *Ἀττικά* *ῥήματα* *πέντε*, *Εὐζήλως* *ἐστίν* καὶ *φρονίμως* *μελετᾶν*, Non est feliciter declamare, et ita ut id, quod *æmulabaris* atque *affectabas*, *assecutus* *videare*. *Εὐζήλια*, Bona *æmulatio*, *Æmulatio* in bonam partem. [Plut. Lycurgo 12. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις *εὐζ.* καὶ *καθαριότητος*, Corai legit *εὐτελείας*.] '*Κακόζηλος*, Malus et infelix *æmulator*, Malus *affectator*. Et *κακόζηλον* neutr. ap. Rhett. dicitur Mala *affectatio*, Quintil. 8, 3. addens, *κακόζηλον* vocari *Quicquid* est ultra virtutem, quoties ingenium *judicio* caret, et specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. Demetr. Phal. (186.) de characterē dicendi frigidō, '*Ὀνομάζει* δὲ αὐτὸν τῷ *καινῷ* *ὀνόματι* *κακόζηλον*, Mala *affectationem*. Idem, Πολλὰ *κίς* *μὲν* *τοὶ* *τὸ* *μὲν* *διανόημα* *αὐτὸ* *ψυχρόν* *τί* *ἐστίν*, καὶ, ὡς νῦν *ὀνομάζομεν*, κ. Contr. huic est *εὐζήλος*. '*Κακοζήλως*, Cum mala et infelicia *affectatione*, Vel Ita ut id, quod *æmulabaris* et *affectabas*, male *assecutus* *videare*. Contr. est *εὐζήλως*. '*Κακοζήλια*, Mala et infelix *æmulatio*, *affectatio*, i. q. τὸ *κακόζηλον* neutr. i. e., ut in VV. LL. est, Prava *æmulatio*, Mala *affectatio*: veluti si quis male affectans *Atticismum*, jejunos evadat et aridus: si quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro Quavis mala *affectatione* ponitur, qua sc. in contrarium vitium ei, quod *affectabamus* et *æmulabamur*, incurrimus. Lucian. (2, 313.) *Γίγνεται* δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κ., *ὑπερβαίνοντων* τὸ μέτρον *τῆς* *μυήσεως* καὶ *πέρα* τοῦ *δέοντος* *ἐπιτείνοντων*. [Quintil. Orat. 8, 3. "*Κακοζήλια*, Prava *æmulatio*, 10, 25, 10. ubi cum * *Κακοζήλωσις* vulgo legeretur, monuit Ernestus, pro *κακοζήλια* id esse positum, et sic rescribendum, aut * *Κακοζήλωσις*." Lex. Polyb. * *Μεγαλόζηλος*, vide '*Ἀγάζηλος*, Phav. 4.] '*Ὀμόζηλος*, Qui unius ejusdemque zeli est, unum idemque *æmulatur* et *affectat*, Nonn. *μενοινῇ*, *Concordi* et *unanimi studio*, ["J. 3, 134. Philo J. 1, 146." Wakef. Mss. * *Περίζηλος*, Theophan. Sim. 4, 13.] '*Πολυζηλος*, Quem *æmulari* et *imitari* multa animi contentione solemus: seu, ut Bud. interpr., Magno studio *expetitus*: contr. τῷ *ἀζηλος*. In VV. LL. exp. etiam *Invidiosus*, ὁ πολλὸν *φθόνον* *ἐχων*, ap. Soph. *πολύζηλος βίος*, [Ed. T. 381. * *Ταντόζηλος*, Nicet. Annal. 11, 11.]

[* *Ζηλοσύνη*, i. q. *ζῆλος*, Hom. Hymn. 1, 99.]

Ζηλώω, *Æmulo*, *Imitor*, s. potius *Imitandi studio ducor*, *Affecto*, Hesiod. 'E. (1, 23.) *Ζηλοὶ* δὲ *τε* *γελτονα* *γελτων* *Εἰς* *ἄφρονον* *σπεύδοντ'*, Vicinum vicinus *æmulatur*, Thuc. 2, (64.) Καὶ *τοὶ* *ταῦτα* ὁ μὲν *ἀπράγμων* *μέμφεται* *ἂν*, ὁ δὲ *δρῶν* *τι* *βουλόμενος*, καὶ αὐτὸς *ζηλώσει* *εἰ* *δέ* *τις* *μη* *κέκτηται*, *φθονήσει*, Qui autem res gerere cupiet, ipse *æmulabitur* et *imitabitur*: (37.) *Χρῶμεθα* γὰρ *πολιτεία* οὐ *ζηλοῦσθαι* *τοὺς* *τῶν* *πέλας* *νόμους*, *παράδειγμα* δὲ αὐτοὶ *μᾶλλον* *ὄντες* *τισὶν*, ἢ *μιμούμενοι* *ἐτέρους*, *Utimur* *Rep.* non *æmulante* *aliorum* *leges*, sed nos ipsi sumus aliis potius exemplo quam imitamur alios. Isocr. Panath. (7.) *Ζηλοῦντων* *ἐμὲ* καὶ *μιμῆσθαι* *γλιχομένων*. Idem, Ὡς *τὰς* *δόξας* *Ζηλοῖς*, *μιμοῦ* *τὰς* *πράξεις*, Quorum *gloriam* *æmularis*, *imiteris* et *facta*. Idem, *Αὐτοὺς* *ἀποδέχεσθαι* καὶ *ζηλῶν*. Plut. Οὐκ *ἐπαινῶν* *μόνον* οὐδὲ *θανμάζων*, ἀλλὰ καὶ *ζ.* καὶ *μιμούμενος*. Et in pass. ap. Eund. Τὰ *ζηλούμενα* *παρὰ* *πᾶσι*, ut τὰ *σπουδαζόμενα*, Quæ magno studio exoptantur, in pretio sunt et honore; quibus τὰ *ἀζήλα* opp. Nam exp. etiam, non diversa *modum* a priori signif., Sector: Dem. (504.) *Ζηλοῦν* *τὰς* *δωρεάς*. Philo V. M. 1. *Θεοσέβειαν* *ἐζηλωκότων*, Religionis studiosorum: 3. *Ἐζήλωσε* *βίον* *ἀπράγμονα*, Vitam a negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi potest ap. Plut. (7, 762.) loquentem de adolescentibus, qui in magistros urbanos et facetos incidunt, Ὑπὸ *χρείας* τὸ *πρῶτον* *ἐπονται* καὶ *ζηλοῦσιν*, ὕστερον δὲ καὶ *φιλοῦσιν*: Synes. de Insomn. Τοῦτο *τοῖνυν* *ἐζηλώθη* *μὲν* *ὅτι* *μάλιστα* *τῷ* *παρόντι* *συγγράμ-*

ματι, Istud igitur studio et curæ fuit quammaxime hoc libro. Jacob. (4, 2.) *Ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν*, Beza vertit, Studiose affectatis, dicens *Ζηλοῦν* declarare eo in l. aliquid amplius quam *Invidere*, nempe *Ambitosam affectationem rei expetitæ*. || *Laudo*, *Probo*, Eur. Or. (521.) οὐδέ σε *ζηλῶ κακῆς Γυναικὸς ἐλθόνθ' οὐνεκ' ἐς Τροίας πέδον*, i. e. *Laudo, ἐπαινῶ*. Soph. (El. 1027.) *Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ*, *Laudo tuum animum*. Xen. 'E. 6, (5, 38.) *Πρόσθεν μὲν ἀκούων, ἐζηλοῦν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι κ. τ. λ.* Thuc. 5, (105.) *Μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον*. Isocr. Panath. (101.) *Ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν*. || *Beatum prædico*, i. q. *μακαρίζω*, cum quo iu præced. ll. copulatur. In qua signif., præter acc. pers., interdum cum acc., interdum cum gen. et quidem frequentius, construitur: interdum cum solo infin. sine alio casu. Soph. Aj. (552.) *Καὶ τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω* "Οὐδ' οὐνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν, In hoc te possum beatum prædicare. Eur. Iph. A. (16.) *Ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὅς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνῶς, ἀκλεῆς· Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἥσσαν Ζηλῶ*. De quo intellexit Cic. Tusc. 3. Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem et fortunatum esse dicit, quod iuglorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus. Sic Isocr. Evag. (19.) *Ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς*, Te felicem imperio arbitror: Panegyr. (25.) *Ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, καὶ ζητοῦντες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου καταστήσαι*. Plut. (7, 303.) *Οὐδὲ τοῦτον — τοῦ θεάματος Ζηλῶ τοὺς ἰδόντας*, Quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. *Ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν*, Late dominari, beatum censent. || I. q. *Ζηλοτυπῶ*, *Zelotypus* sun, *Zelotypiæ* affectu depereo; qua signif. in sacris Literis crebro usurpatur. Num. 5, (14.) *Ἡ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα Ζηλώσεως, καὶ Ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*. Et metaph. ap. Paul. ad Gal. 4, (17.) *Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς*, Depereunt vos non bene: 2 Cor. 11, (2.) *Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ἐξήλω*, Ambio enim vos Dei zelotypia, Beza. Dicitur etiam *ζηλοῦν* *ζηλον*, pro *Zelo duci*: *Ζηλοῖ τὸν ἐξήλόν μου*, *Zelo meo commotus est*, Num. 25, (11.) At 3 Reg. (19, 10.) *Ἐξήλωκα τῷ Κυρίῳ*, exp. *Zelatus sum pro Domino*. Et Num. 11, (29.) *Τί Ζηλοῖς σύ μοι*, [Μὴ Ζηλοῖς ἐμέ;] *Quid æmularis pro me?* || *Invideo* alicui, et ægre fero, quod ea re potiatur, quam concupisco: Act. 7, (9.) *Οἱ πατριάρχαι Ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ*: 17, (5.) *Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι*, *Invidia commoti*. ["Toup. Opusc. 2, 111. Ammon. 64. Lennep. ad Phal. 46. ad Diod. S. 1, 355. Valck. Adonias. p. 415. Hipp. p. 177. Diatr. 261. Thom. M. 407. ad Charit. 553. Eur. Iph. A. 1407. Markl. p. 6. 367. Brunck. Soph. 3, 513. Beatum prædico, cum gen., Plut. Mor. 1, 491. Bergl. Alciph. 339. De constr., Boiss. Philostr. 544. Brunck. Soph. 3, 448. Marcell. de V. Thuc. 6. Z. σε, negantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Brunck. ad Eur. Med. 59." Schæf. Mss.] "*Ζαλεῦ*, Hesychio "*μιμοῦ*, *Imitare*. Dor. pro *Ζηλοῦ*, *Æmulare*." *Ζήλωμα*, *Æmulationis facinus*, *Contentio*, Bud. ex *Æschin.* (27, 13.) *Ἐξαφεῖτ' οὖν — τὰς τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζ. ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε*. Athen. (273.) *Τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιοῦμενοι παρὰ τῶν ἐναντίων, * συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζ.*, *Prava æmulationis studia et contentiones*. [Eur. Iph. T. 379.] *Ζήλωσις*, *Æmulatio*, Thuc. 1, (132.) (Tῇ) *ζηλώσει τῶν βαρβάρων, μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι*, *Æmulatione barbarorum*. || I. q. *Zelotypia*. Cujus exemplum e Num. 5. in *Ζηλώ* attuli. "*Ζηλωτέον*, *Æmulandum*, *Imitandum*," [Eust. II. B. p. 351.] *Ζηλωτής*, *Æmulator*, *Æmulus*, *Sectator*, Isocr. ad Dem. (3.) *Μιμητὴν δὲ καὶ ζ. τῆς πατρῴας ἀρετῆς γερόμενον*, *Imitatore* atque *æmulum paternæ virtutis*, Lucian. (1, 753.) *Ἀντισθένους Ζηλωταί*: (2, 21.) *Θουκυδίδου ζ. ἄκρος*. Herodian. 6, (8, 5.) *Ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζ. καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας*, *Non discipulos tantum, sed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis*. Act. (22, 3.) *Ζηλωτής ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ*, *Sectator Dei*, Bud. quam exp. Beza *improbans* vertit, *Zelo Dei accensus*: 21, (20.) *Ζη-*

λωταὶ τοῦ νόμον. || I. q. *Ζηλότυπος*, Qui zelo s. zelo typia ducitur. Cur autem Deus *Ζηλωτής* dicatur, docet Dionys. Areop. 168. Chrys. ad Thess. 18. *Ζηλωτικός*, q. d. *Æmulativus*. *Ζηλωτός*, *Æmulatione dignus*, *Dignus quem æmulemur*, *Quem æmulari studemus*, Isocr. *Ζηλωτότερος ἢ καὶ θαυμαστότερος τῶν ἀθλητῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναρριπύων*; ad Phil. (29.) *Οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐσεὶ ζ., ἀλλὰ καὶ σὺ σπαντὸν μακαριεῖς*. Dicitur etiam de Re, quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo V. M. 2. *Οὕτω μὲν οἱ νόμοι ζ. καὶ περιμάχῃτοι πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ ἡγεμόσιν*, *Leges nostras omnibus hominibus privatis juxta et in honore constitutis studio esse magnaue contentione certatim expeti*. Plut. (7, 162.) *Ζ. γὰρ ὁ πρῶτος γάμοις ὁ δὲ δεύτερος ἀπενκταῖος*, *Expetendæ et exoptandæ primæ nuptiæ*. || *Beatus*, *Quem beatum omnes prædicant*, Eur. Or. (542.) *Ζηλωτός ὅστις εὐτύχησεν εἰς πάντα*, *Καὶ μὴ πεισήμονας ἐνυφορὰς ἐκτήσατο*. Aristoph. Σφ. (450.) *Ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς, Ὡστέ σε Ζηλωτὸν εἶναι*, Ita ut beatus esses: N. (462.) *Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ Ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις*, *Beatissimam, Suid.* [* *Ζηλωτός*, ad Greg. Cor. 444. "Boiss. Philostr. 648." Schæf. Mss. * *Ἀζήλωτος*, Joseph. B. J. 7, 8, 1. * "*Ἀζήλωτος*, J. Poll. 5, 160." Kall. Mss.] *Ἀξιοζήλωτος*, *Dignus æmulatione*, quem omnes æmulentur, qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, quem beatum omnes prædicent. [Suid. 1, 237.] *Ἀριζήλωτος*, *Maxime æmulandus*; vel ut præcedentia. [Aristoph. Ἰππ. 1329.] *Πολυζήλωτοι*, *Multo studio æmulandus, prosequendus, expetendus*. Eur. [Hipp. 169. * "*Ἀντιζήλω*, Hes. v. *Ζηλότυπος*, Const. Manass. Chron. p. 32." Boiss. Mss. * "*Ἐπιζήλω*, Julian. 103." Wakef. Mss.] *Παραζήλω*, *Æmulatione afficio et excito*, *Ad æmulationem provoco*, *Zelo afficio*, Bud. *Invidentia quadam et zelotypia extimulo*, ut in rivalitate fit, *apposito æmulo et rivali*, ut VV. LL. exp.: 3 Reg. 14, (22.) de Hieroboam, *Καὶ παρεζήλωσε (Κύριον) ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν [ἐποίησαν] οἱ πατέρες αὐτῶν*. Ad Rom. bis legitur, (11, 11. 14.) *Εἰπὼς παραζήλωσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν*, *Judæos cognatam mihi gentem ad Christianismum adducam*. Suid. exp. *παροξύνω, Ζηλοτυπῶ, παροτρύνω*. Bud. Idem pro *παραινέω* poni ab *Œcum.* ad Rom. 335. annotat. [* *Παραζήλωσις*, Symm. Ezech. 8, 3.]

[* "*Ζήλη*, *Rivalis*. D'Orville ad Charit. 278. "*Ζήλη* est nihili vox." At vide Locellam ad Xen. Eph. 200. "Ego hoc magis retinendam mihi esse putabam Cod. Flor. lectionem *ζήλην*, quod *ζήλη* pro *ζηλήμων*, *Rivalis*, *Æmula*, quanquam merito suspectum vocab., tamen reperitur hac signif. in Aristæn. 1, 25." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Ζηλαῖος, *Invidus*, Epith. Bacchi, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 2, 517.] *Ζηλήμων*, *Invidus*. Sed a *Ζηλέω* vult esse Eust. i. significante q. *φθονέω*, *Invideo*. Cum enim Od. E. (118.) dixisset *Σχέτλιοι· ἔσπε θεοὶ, Ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων*: ad declarandum *Ζηλήμονες*, illum ait quasi *ἐρμηνευτικῶς* addidisse, *Οἱ τε θεαὶς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν ἐννάζεσθαι*, i. e. *φθονεῖτε μέμψεσθε*. Sunt tamen quædam etiam exempl., quæ scriptum habent *δηλήμονες*, ut suo loco annotatum est. || I. q. *Ζηλότυπος*, paulo ante, Opp. K. *Φύλα δ' ἀελλοπόδων Ζηλήμονα πάμπαν ὀνάγρων*, *Laborant zelotypia, Zelotypa sunt*. Quo modo et *Ζηλήμονος* "Hρης dicitur in Epigr. Necnon Rhenus fluvius in iisd. Epigr. *Ζηλήμων* appellatur, ut est in VV. LL., quia mariti zelotypi ibid. periculum faciebant de suis liberis, essentne legitimi annon. Sed et Schol. Hom. *Ζηλήμονες* paulo ante citatum exp. *Ζηλότυποι*. [Ζηλέω, Lex. Hermanni p. 339. "*Ζηλήμων*, Ruhnk. Ep. Cr. 142. ad Xen. Eph. 201. Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Exerc. 2, 170. Anth. 11, 285. 12, 36. Valck. Phœn. p. 72." Schæf. Mss. * *Ζηλημοσύνη*, Quint. Sm. 13, 388.]

Ζηλεῖν, i. q. *ζηλόω*. Et *ζήλευε*, i. q. *ζήλωσον*, Bud. ex Aretba. [Simpl. ad Epict. 212. Gl. Pellico, *Æmulor*.] *Ζηλευτής*, *Æmulator*, *Invidus*. Quæ vocab. non satis probantur. [* *Διαζήλεύω*, Hippocr. 28, 25.]

ZHMIA, Damnum, Detrimentum, Jactura: κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Eth. 5, 4. Sic autem opp. cum ab aliis, tum a Xen. et Isocr. A Xen. ut K. Π. 2, (2, 5.) Μῆτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκονόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾶ. Isocr. ad Nicocl. (12.) Μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed et ὠφελεία opp. a Xen. (Ap. 2, 3, 6.) Ἐμοὶ — καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ἔ. μᾶλλον ἢ ὠφελεία ἐστίν. Et ἔ. ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Aristoph. (Πλ. 1124.) Item ἔ. σοὶ ποήσει, pro Erit tibi detrimento, ex Eod. in VV. LL. At ἔ. πάσχειν, in iisd. e Greg. Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam signif. dixit Synes. ἔ. ποιεῖν: ut Lat. Jacturam facere. || Mulcta, Isocr. ad Dem. (4.) Ζ. μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. (727.) Καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ἔ. καταβάλλειν, Mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ἔ. οὐ μικράν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, Bud. Synes. Καὶ μέτεοις ζημίᾳ χρυσῶν πεντεκαίδεκα, Ulciscitur mulcta librarum quindecim auri. In VV. LL. εἰσενεγκεῖν ἔ., ex J. Poll. affertur pro Mulctare, cum potius sit Mulctari; nam ille εἰσενεγκεῖν ἔ., i. esse vult q. ἀποδοῦναι, διαλῦσαι, ἀποτίσαι, ἐκτίσαι, καταθέσθαι, καταθεῖναι. || Generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est, inquit J. Poll., Ζημίαν vocatam fuisse non solum τὴν εἰς χρήματα, sed etiam τὴν εἰς τὸ σῶμα. E quo l. sumta est a Bud. exp., qua dicit esse Mulctam, Pœnam corporalem. At miror cur J. Poll. hanc signif. annotandam duxerit, quæ alioqui passim ap. quoslibet scriptt. occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illam signif. Mulctæ priorem esse censuisse. Ego certe lubenter illi hac in re assentior: verum ut hanc signif., qua pro Mulcta ponitur, priorem esse arbitror altera, ita eam, qua pro Damno, s. Detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse reor, atque adeo priorem illi locum dedi: præsertim cum sequendo etym., qua dicitur esse ἡ τὸ ἔξῃ μειῶσαι, i. e. τὰ πρὸς τὸ ἔξῃ, nam tolerabilior hæc videtur quam ceteræ, generaliter Quodvis damnum signif. debeat. Sed et hoc animadversione dignum iudico, quod ad duo posteriora significata attinet, ut Gr. ἔ. prius Mulctam, deinde et Aliud quodvis pœnæ genus appellarunt, sic et Lat. suum Mulctare latius extendisse, cum etiam Mulctare exilio, item verberibus, atque adeo morte, dixerunt, ut Gr. Ζημεῖν φονῇ, θανάτῳ. Thuc. 3. Τῇ τε αὐτῇ ἔ. ἀξιώσαι ἐμύνασθαι: ibid. Θάνατον Ζημίαν προθεῖσι: 2, (24.) Θάνατον ἔ. ἐπέθεντο. Tale est ap. Xen. (Ap. 1, 2, 62.) Τοῦτοὺς θάνατός ἐστιν ἡ ἔ. Isocr. Θάνατον τῆς ἔ. ἐπικειμένης. In quibus omnibus ll. observa aliam loquendi formam quam ap. Latinos, qui non dicerent in illis Thuc. ll. Mortem pœnam proposuerunt, vel irrogarunt; sed Mortis pœnam, Captis supplicium, Plurali dativo usus est Lycurgus cum verbo κολάζειν, in Leocr. 140. Οὐ μεγάλας αὖν ἔ. ἐκόλασαν. [“Bergl. Alciph. 105. 322. Zeun. ad Xen. K. Π. 13. Reitem. ad Zosim. 450. ad Herod. 476. Ζ. λαβεῖν, Brunck. Soph. 3, 513.” Schæf. Mss.] “Ζαμία, Dor. pro ζημία, i. e. βλάβῃ, Hes.” || Ζημιόφυλος, Gl. Damnatissimus.]

Ἀζημιος, ὁ, ἡ, Indemnitas, Damni expers, Impunitus, Aristoph. Πλ. (271.) Μὴν ἀξίους φενακίστας ἡμᾶς ἐπαλλαγῆναι Ἀζημίους; Impune vis abire? Sic Isocr. A. ἀφῆσθε. Atque ita sæpe utitur Lys. Item ἀ. ὑπὸ τινος, Plato de Rep. 2. Δίκαιοι ὄντες, ἀ. ὑπὸ θεῶν ἐτόμεθα, pro Nulla pœna a diis afficiemur, nullo damno. Quidam curvulionibus innoxia. Item τὸ ἀ., substantive, Indemnitas. [“Ἀζημία, Æsch. Eum. 999. al. αἰσιμία.”] Ἀζημίως, Sine damno, Impune. [Schol. Eur. Or. 1176.] “Ἀζημιθρον, Suidæ et Lex. neo vet. i. q. ἀζήμιον.” [“Ἀντοζήμιος, Hesychio * αὐτόκαρος.”] Ἐπιζημιος, Damnosus, Noxius, Xen. (Ap. 2, 7, 9.) Ἐγούμενος αὐτὰς ἔ. εἶναι σεαντῶ. || Cui mulcta est irrogata; Mulctæ obnoxius, VV. LL. [“Dem. pro Cor. 230, 16. Reisk. ex emend. Wolfi.” Schw. Mss.] Et ἐπιζημιον in iisd. Id, propter quod mulcta, pœna infligitur. Alii, Id, quod pro mulcta penditur. J. Poll. cum τίμημα

A et προστίμημα ponit. Ἐπιζημίως, Damnose. [Dio Chrys. * Πολυζήμιος, Gl. Damnosus. * Ψωμοζήμιον, Theoph. 3, 722.]

Ζημιώδης, Damnosus: ἐπιζήμιος, [Xen. Mem. 3, 4, 11. * Ζημιωδῶς, J. Poll. 8, 147.]

[* Ζημιάζω, Gl. Damno.]

Ζημιώω, Damnum do, affero; Damno s. Detrimento afficio, Dem. Μηδὲν μηδένα ζημιῶ, Neminem ullo damno afficio, Xen. Ζημοῦν et βλάπτειν pro eod. dixit, K. Π. 3, (1, 17.) Φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλὼν, σαντὸν Ζημιώσης πλείω ἢ ὁ πατήρ ἡδυνήθη σε βλάψαι. In pass. cum acc. itidem, ut Ζημιοῦμαι πολλά, Dem. Multis damnis afficior. Et Ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, Magnam jacturam facio, Thuc. (3, 40.) Xen. (K. Π. 3, 1, 9.) Ead. coustr. dicitur a Matth. 16, (26.) Marco 8, (36.) Τὴν ψυχὴν Ζημιωθῆναι, pro Animæ jacturam facere, Animam amittere, ubi etiam illi opp. κερδῆσαι κόσμον ὅλον. Paulus quoque usus est ead. constr., itidemque (Phil. 3, 8.) κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τῷ πάντα Ζημιωθῆναι. Ut autem hic ista verba sibi adversantur, sic adversari Ζημίαν et κέρδος ap. probatissimos scriptt. antea docui. Sed dicitur etiam Ζημιοῦσθαι εἰς τι, ἐν τινι, Greg. Ζημοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον, τὰ μικρὰ παρεκλέγων. Altera autem constr. usus est et Paul. 2 ad Cor. 7, (9.) || Mulcto, Thuc. Ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν, Plut. Pericle, Βασιλέα χρήμασιν ἐζημιώσαν. Et Ζημιῶ μικροῖς, ex Aristot. Rhet. pro Parvam mulctam irrogo: εἰς τὰ χρήματα, Plato de LL. Pecuniis mulctare. [“Item cum accus. absque præp. Sic ap. Herod. 6, 136. Ed. Schæf. e Ms. Ζημιώσαντες (αὐτὸν) πενήτηκοντα τάλαντα: ubi alii quidem τάλαντοις. Sed ibid. 7, 39. libri omnes, Τοῦ ἐνὸς (υἱοῦ) τὴν ψυχὴν Ζημιώσεται.” Schw. Mss.] At cum dat. dicitur etiam Ζημιῶ φονῇ ab Aristot. et θανάτῳ, sicut et Ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herod. Dem. et aliis: ubi meminisse oportet eorum, quæ in Ζημία de Lat. Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι sine adjectione, In ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad iudicatum facerent; h. e. omnia e sententia persolverent. Bud. [“Burm. ad Phædr. 23. Mit., ad Corn. Nep. 389. Plut. Mor. 1, 3. Oxon. Valck. Hipp. p. 276. ad Herod. 529. Luzac. Exerc. 87. Brunck. Aristoph. 3, 58. Dionys. H. 1, 557. eis, 2, 890. Ζημιώσομαι, pass., ad Mær. 367.” Schæf. Mss.] “Ζημιώμα, Mulcta, Damnum. Lucian. (1, “196.) Τὸ Ζημιώμα ὁρᾷς πηλίκον. E Plat. vero de “LL. Ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω, pro, “Eadem sit ædilibus mulctandi conditio. Ζημιώσις, “Mulctatio.” [“Ζημιωτικός, Casaub. Athen. 111.” Schæf. Mss. * “Ἀζημιώτος, Secund. Sent.” Kall. Mss. * “Ἀποζημιώω, ad Hesych. 1, 467.” Dahler. Mss. * Ἐπιζημιώω, Xen. E. 5, 2, 14. * Ἐπιζημιώμα, J. Poll. 8, 149. * Προζημιώω, Lyd. ap. Stob. 7, 34. Heeren.] Προζημιώω, Insuper afficio damno, [Plato Gorg. 1, 516.]

ZHTEΩ, Quæro: εἰρήσεις ζητῶν, Aristoph. (Πλ. 104.) Invenies quærens, i. e. quærendo. Baton (ap. Athen. 163.) irridens philosophos, Τοὺς τὸν φρόνιμον Ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις, Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ludit autem ex ambiguo hic Comicus, quod et philosophi in suis disputationibus dicerentur Ζητεῖν: unde et τὸ Ζητούμενον, Id, de quo disputatur, Quod est in quæstione: ut cum dicitur τὸ Ζητούμενον αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι: aut τὸ Ζητούμενον συναρπάζειν, de quibus lege Bud. 143. Itidem vero Ζήτησις pro Disputatione, ut infra docebo. Interdum pro Quæro, i. e. Quæstionem habeo s. exerceo. Dinarch. in Dem. 81(=91.) Ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἡ τίσι προστάξας Ζητεῖν περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, εὖροι τὴν ἀλήθειαν; Sic utitur et Andocides p. 7. || Quæro, s. potius Requiro, Desiderio rei amissæ teneor: Plut. Galba, Μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα Ζητήσωσι. Bud. 1059. || Sæpe et cum infin. pro Studeo, Conor. Interdum autem et verbo Volo redditur. Plato, Τὸ τί Ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isocr. Evag. (22.) Λαθεῖν ἐζητήσε. Aristoph. Πλ. (370.) Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. Popl. Ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur et cum fut. infin. ex Aristoph. Πλ. (573.) Ζητεῖς τοῦτ' ἀναπέσειν ἡμᾶς. Sed

et cum infin. pass. Plato Epist. Ζηρεῖ τὰ χρήματα A ἀποπέμπεσθαι, si recte exp. Mitti. "Zareῦσα, Dor. "pro ζητοῦσα, Quærens. Theocr. 1, (82.) ἀ δέ τε "κῶρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα, ποσσὶ φορεῖ- "ται Zareῦσ'." ["Fisch. Palæph. p. lxxviii. ad Charit. 208. Xen. Mem. 1, 1, 15. Paus. 291. Liban. 4, 817. Bast Lettre 195. Peto, T. H. ad Plutum p. 344. 347. I. q. βούλομαι, Eldik. Susp. 4. Conf. c. ἐξεράζω, ad Diod. S. 1, 187. (sic ζήτησις et ἐξέτασις, ad Herod. 493.); cum ζηλώω, Jacobs. Anth. 9, 310.; cum ἐξαιτῶ, ad Diod. S. 1, 446. Jacobs. Anth. 9, 479. De fut., ad Thom. M. 7. 408. Cum inf., 161. Ζηρεῖ, Grammat., ad Mær. 172. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 310. Porson. Med. p. 58. Ζηρήσομαι, pass., ad Mær. 367. Kuster. V. M. 145. Ζητῶν abund., Lobeck. Aj. p. 387. Ζητούμενος, Adscititius, Wytt. ad Plut. 1, 528. Λέξεις ζητούμεναι, Valck. ad Il. 22. p. 161. cf. Dorv. ad Charit. 234. Ζητῶν ἐνρίσκω, Lobeck. Aj. p. 386. * Ζήτημι, Koen. ad Greg. Cor. 294. Ζητῶ, Valek. ad Theocr. 1, 85. * Ζητέον, Kiessl. ad Jambl. Protr. 329." Schæf. Mss.] "Ζα- "τῶσαι, Suidæ φράσαι: itidemque Hesychio: qui "exp. etiam φερῶσαι, ζημιῶσαι: item ὑπονοῆσαι: "pro quo et Ζαγῶσαι. Etymologo quoque Ζατῶσαι "est τὸ φράσαι, et Ζατῶ, τὸ φράζω. Ζαγῶσαι, He- "sychio ὑποπτεῦσαι. Idem Doricum esse ait, pro "ἐπισχεῖν, κατασχεῖν." [Apud Hes. Ζατέ: Ζηρεῖ. Ζατήσασθαι αἰσθέσθαι. Ἐζατωσάμην διενόηθην. Ἐ- "Ζατῶθην ἤσθετο. * "Ζηταρησιᾶδης, Jacobs. Anth. 11, 349. * Ζητάρης, T. H. ad Plutum p. 344." Schæf. Mss.] "Ζητητέος, Quærendus," [Aristoph. N. 658.] Ζήτημα, Quæstio, Id de quo quæritur, Quintil. 3, 11. ["Phryn. Ecl. 112. Jacobs. Anth. 9, 178. Toup. Opusc. 2, 203." Schæf. Mss.] Ζητημάτων, Quæstiuncula, [Liban. 4, 639.] Ζήτησις, Ipsa quæ- rendi actio, Quæstio, Thuc. 8, (57.) p. 281. Μὴ τῆς τροφῆς Ζητήσῃ πορθῶσι τὴν ἡπειρόν, Quærendo vi- ctum: (66.) Τῶν δρασάντων οὔτε Ζ., οὔτ', εἰ ἀποπτεῦ- οντο, δικαίως ἐγύγνετο. Sic Ζ. Ζηρεῖν, Rem quærere, ut magistratus et iudices solent, Bud. e Dinarcho: Ζ. ποιεῖν pro eod., Plut. Coriol. Θανμάσαντες οὖν οἱ B βουλευταὶ, πολλὰν ἐποίησαντο τοῦ πράγματος Ζ. Est vocab. ap. philosophos etiam usitatum, ut Lat. Quæ- stio itidem, Ζ. τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ: ut Cic. ap. Plat. p. 39. Lex. Cic. Athen. 5. Ὡς δὲ περὶ τὸν καθελευσµὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλατταν πολλὰ Ζ. ἦν, Cum de ea in mare deducenda excitata quæstio multis contentionibus esset, Bud.: ἀπολύσα- σθαι ap. Eund.: Plut. (7, 626.) Δύσκριτον πρᾶγμα, καὶ Ζ. δεόμενον πολλῆς, Magnæ conquisitionis indigen- tem, Turn.: Aristot. Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ Ζ., τῶν μετὰ Ζ. οὕτω λεγόντων, Quare rectius vul- gus de iis pronuntiat, qui disputandi nescii sunt quam qui physiologice disputaverunt. Bud. [* Ζη- τησιμοί, Xen. K. 6, 6. * Ζητητῆρ, unde] Ζητητήρια, τὰ, Quæstiones, s. potius Loca, ubi quæstiones exer- centur, de criminibus habentur, adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια, Suid. * "Ζητῶρων, "Hes. affert pro Ζητούντων: sed addens, quosdam "scribere Ζητητῶρων, quod magis probō. Id autem est "a nom. Ζητήτωρ, Quæstor: i. q. Ζητητής." Ζητη- D τῆς, Quæstor, Quæstor, Magistratus Athenis, qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζητεῖ, ut J. Poll. tradit: vel, ut Har- pocr., κατὰ καιροὺς καθιστάμενος εἰ ποτε τοὺς ἀδικούν- τας τι δημόσιον δέοι Ζητεῖν, Quæstor criminum, Bud. ap. Lys. 164(=705.) Andoc. 4(=7.) Ἦσθα Ζ., ὦ Διό- γνητε, ὅτε Πυθόνικος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ περὶ Ἀλ- κibiάδου; et sequitur statim, Οἶσθα οὖν μνηύσαντα Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πολυτίωνος γινόμενα: 7(=18.) Πέλοισι καὶ Χαρίκλῃς ὄντες μὲν τῶν Ζ., de quibus postea dicit, Χρῆναι ἔτι Ζητεῖν καὶ μὴ παύσα- σθαι. Sic vero et Ζήτησιν accipi annotatum est. Sig- nif., inquit Bud., et Quæstorem, ut de pecuniis res- iduis, Dem. 293(=703.) Ὑψίσμα εἶπεν ἐν ἡμῖν Ἀ- ριστοφῶν ἐλέσθαι Ζητητάς: εἰ δέ τις οἶδε τίνα ἢ τῶν ιε- ρῶν, ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μνηύειν πρὸς τοὺς, Aristophon tulit legem, populusque sci- vit, quæstiores residuarum pecuniarum creari: ap. quos ut quisque quæpiam noverit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. [* Φιλοζητητής, Cy-

rill. in Esai. 529. in Jo. 102.] Ζητητικός, q. d. Quæ- sitorius, Qui quærere et investigare solet. Auctor Axiochi, Ἐπειδὴ Ζ. εἰμι τῶν πραγμάτων, ἐπιστήματά του εἶλαί με, Quoniam investigator sum rerum, Quia libenter versor in investigatione veri. Et Ζ. Phi- losophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ ap. Diog. L. Qui nihil asseverabant, sed semper quærehant et investigabant rei veritatem. Ad quæstiones moven- das promptus, Qui libenter quæstiones movet, Idem de Zenone, Ἦν δὲ καὶ Ζ. καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμε- νος. A Gaza exp. Ingenio valens, quo rerum rationes inquirat. Apud Eund. Ζ. ῥήματα, Inquisitiva verba. [Gl. Sagax. * "Ζητητικός, Acta Jun. Bacchi p. 92." Boiss. Mss. * Ζητητός, Quæsitus, Soph. (Ed. C. 389.) Ἀζήτητος, δ, ἡ, De quo quæsitum non est, quæri- tur, Indiscussus, Æschin. (57.) Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἄ, καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. [* "Ἀζη- τήτως, Hierocles 80." Kall. Mss. * "Αἰτοζήτητος, Etym. M. 73." Boiss. Mss.] "Ἀντοζήτητος, Quæsitus "s. Pervestigatu difficilis," [Xen. K. 8, 1.]

B [* Ἀμφιζητέω, Gl. Anquiro.] Ἀναζητέω, Perve- stigo, Perquiro, Diligenter inquirō; videtur enim ἀνὰ hic augere signif. τοῦ Ζητῶ, ideoque expono Perquiro. || Inquiro, Indago, Bud.: Isocr. Οἱ μὲν τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτρεψαν. || Perquiro, Perpendo, Thuc. de vaticiniis et prodigiis loquens, Εἶτε τι ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι, πάντα ἀναζη- τεῖτω. ["Med., Long. Past. p. 2. Villos. Vereor, ne Villosionus p. 7. temere quærat quandam ἐμφασθὶ in adjuncta præp." Schæf. Mss. * "Ἀναζήτησις, Pseudo-Diog. Epist. 13. p. 271. in Notit. Mss. T. 10." Boiss. Mss. * Ἐπαναζήτησις, unde * Ἐπαναζήτη- σις, Schol. Ven. II. B. p. 53. * "Συναναζήτησις, He- liod. 6. p. 234." Boiss. Mss. * Ἀντιζητέω, Xen. Ec. 8, 23. * Διαζητέω, Aristoph. Θ. 445.] Ἐκζητέω, Ex- quiro, Inquiro, Greg. Naz. Ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaiā, Viventia inter mortuos inquiri, VV. LL. [Schleusn. Lex. in N. T. et V. T. * Ἐκ- ζήτησις, Gl. Exquisitio, Inquisitio. * Ἐκζητήτης, Exquisitor, Flagitator, Quæstionarius. LXX. Baruch. 3, 14. * Ἐνζητέω, unde * "Ἐνζήτησις, Origē. c. Cels. 1. p. 42." Seager. Mss.] Ἐπιζητέω, Requirō, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis; Eam posco: i. q. ἐπιποθῶ. Bud. e Diod. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν, χαλεπῶς μὲν ἤσχετο ἐπὶ τὰνδρὸς τελευτῇ, καὶ πολλάκις ἐπεζητήσας τὴν ἀρε- τὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντᾳ ἐπέπ- οθησε. Basil. ad Greg. Naz. Τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντες, Opem petentis s. postulantis. Aristot. Polit. Ἐπιζη- τῶ παρὰ τούτων. ["Abresch. Lectt. Arist. 30. ad Diod. S. 1, 438. 557. 563. I. q. ἐπιποθῶ, 2, 239. 323. De augm., ad Charit. 609." Schæf. Mss. * Ἐπιζητη- μα, Clem. Alex.] Ἐπιζητήσις, Requisitio, Deside- rium, Apollon. Epist. [Gl. Inquisitio, Requisitio, Con- sideratio.] Ἐπιζητήσιμος, δ, ἡ, Qui requiri potest, solet. [* "Ἐπιζητητικός, Suid. v. Μῶν." Boiss. Mss. * Ἐ- πιζητητέον, Aristot. Eth. Nic. 1, 3. * Ἀνεπιζητήσις, Andronicus de Passion. 745.] Προσεπιζητέω, Instæ- per requiro. [M. Anton. 5, 4. * "Συνεπιζητέω, Ari- stæen. 2, 3. tit." Boiss. Mss. * "Καραζητέω, Jambl. V. P. 144." Wakef. Mss. * Ἀκυροζήτητος, unde * Ἀ- καταζητήτως, Epiphan. 1, 765. * Παραζητέω, M. An- ton. 12, 5. * "Περιζητέω, Schol. Jo. Climac. 89." Boiss. Mss. * Προζητέω, Sext. Emp. 68. Aristot. de Memoria c. 8.] Συνζητέω, Una cum aliquo de re ali- qua quæro s. disquiro, Una rationes conféro ad rei alicujus indagationem, Disputo, Plato Cratylus, Συν- ζητεῖν μὲν τοι εἰμὶ καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ, postquam dixerat, Οἴκουν οἶδα πῇ ποτε τὸ ἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων: Hipp. Maj. Εἰ δὲ βούλῃ, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει, Una mecum disquire, disputando quære. Diog. L. de Socrate 72. Αὐτόθι δὲ μένων φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγόμενοις, ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. Act. 6, (9.) Συνζητοῦντες Στεφάνῳ, Disputantes cum Stephano. Et 9, (29.) Συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marc. 1, (27.) Κατέθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συνεζήτει πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας, Τί ἐστι τοῦτο; Ita ut mutuo quærerent inter se. Estque hic συνεζήτει hominum attonitorum, qui mutuo sese rogi- tant et interpellant. Cum autem in συνεζήτει ultra-

que pars interdum idem quærat, interdum quod alius oppugnat, alius tueatur; fit ut *συνζητεῖν* nonnunquam vertatur Altercari. Beza. *Συνζητήσεις*, Disceptatio, Disputatio, qua sc. aliqui inter se de re aliqua quærent. [Gl. Conquestio. "Nicet. Eugeh. 6, 626." Boiss. Mss.] *Συνζητητής*, pro Curioso et scrutatore naturæ, ut Bud. interpr. 1 ad Cor. 1, (20.) *Ποῦ οὐδὲ, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ σ. τοῦ αἵωνος*; Conquistori, Beza. Qui in hujus mundi arcanis perscrutandis et acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

"*Ζητεύω*, poet. pro *ζητέω*, Quæro, Conquiro, Hesiod. "E. 2, (18.) *Ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας*." [Hom. Hymn. 1, 215.]

"*Ζίω*, Etymologo τὸ *Ζητώ*, Quæro: unde *ζίεται* "Eid. τὸ *Ζητεῖται*, Quæritur: Hesychio autem τὸ *Ζητεῖ*, Quærit."

"*ΖΥΓΙΟΣ*, Hesychio ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων "ἦχος, Sonus s. Bombus quem apes et similia insecta reddunt."

ZYMH, Fermentum, Farina subacta, quæ acorem contraxit, Plut. (7, 164.) Ἡ δὲ *ζύμη* καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτῆς, καὶ φθείρει τὸ φάρμακον μιν γινυμένη. Etym. inter alia etyma a *ζέω* derivatum vult, ut *ρύμη* a *ρέω*. Quæ deductio alicui verisimilior fortassis videri possit, quod Plato eandem τῇ *ζέσει* et τῇ *ζυμώσει* tribuit definitionem. ["Thom. M. 903." Schæf. Mss.] "*Α-ζυμος*, ὁ, ἢ, Fermenti expers, Non fermentatus: ἄσπρος ἄ. Athen. (109.) Et metaph. ap. Plat. Timæo, Τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὁστού καὶ σαρκὸς ἄ. κράσεως, μὴν ἐξ ἀμφοῖν μέσῃ δυνάμει ξυνεκράσατο, Nervorum naturam ex ossis et carnis infermentata temperatura, utram ex utraque mediam coagmentavit. Et ap. Paul. 1 Cor. (5, 7.) Καθὼς ἐστε ἄζυμοι, Expertes veteris fermenti, itidem metaph. At ἄζυμα plur. dicebatur ap. Judæos Festum pascha præcedens, quo a fermentatis abstinerebant, Luc. 22, (1.) Ἡ ἑορτὴ τῶν ἁ. Act. 12, (3.) Ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἁ. Et metaph. 1 Cor. 5, (8.) (Ἐορτάζωμεν) ἐν ἁ. εἰλικρινέας καὶ ἀληθείας. ["*Α-ζυμοφαγία*, Justin. M. Dial. 164, 20. **Α-πύζυμος*, Hippocr. Prorrh. 2. p. 105. **Νεόζυμος*, Schol. Lycophr. 997. **Υπόζυμος*, Hippocr. Prorrh. 2. §. 111.] *Ζυμίτης*, Fermentatus: ut ἄσπρος, J. Poll. 6.: quo nomine ἀποκυρτάν ἄσπρον a quodam vocari scribit Athen. [111. Xen. K. A. 7, 3, 10.] Apud Etym. scribitur his ETIAM *Ζυμήτης*: et *ζυμῆται* ἄσπροι ap. sunt οἱ μεγάλοι. ["Thom. M. 903." Schæf. Mss.] "*Α-ζυμίτης* ἄσπρος, afferunt VV. LL. e Levit. 7, (4.) pro "*Πανὶς infermentatus*. Sed sciendum est, pro ἐπ' ἄσπρους ἄζυμίταις, quo respexerunt, Complut. Ed. "*habere ζυμίταις*, assentiente etiam versione textus Hebraici. Certe ἄζυμίτης dici non potest, sed potius ἄζυμος." *Ζυμίζω*, Fermentum refero: at Fermentesco aliud est. Diosc. 2, (98.) 101. *Ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν*, Fermentum referens acorem. *Ζυμώδης*, Fermentaceus, exp. etiam Non mucidus, Massalis, e Gaza. "*Ζυμῆς ἄσπρος*, Athenis ὁ *ζυμίτης*, Fermentatus, Hes. "*Ζυμός*, Fermento, 1 Cor. 5, (6.) Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φάρμακον ζυμοῖ, Paululum fermenti totam massam fermentat, Lucæ 13, (21.) Ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. (C. Pl. 3, 23, 4.) Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἡ χιὼν, ὅταν [ῥι] ζυμοῖ [ἀναζυμοῖ Schol.] καὶ μανοῖ τὴν γῆν, Cum terram fermentat et rarefacit: quemadmodum Plin. quoque 17, 2. scribit tellurem fermentescere, cum nives diutius sedent. Et οἶδα ἐζυμωμένα, Urinæ fermentatæ, Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in *Ζύμωσι*, e Gal. Comm. 2. in 1 Prorrh. ["Thom. M. 600. 903. T. H. ad Plutum p. 425. 434. 437." Schæf. Mss.] *Ζύμωμα*, Fermentum, i. q. *ζύμη*, Gorr. Ad verbum tonaret Fermentamentum: ζ. τῆς γῆς, Terræ velut fermentatæ ἐπανάστασις καὶ οἰδήμα, Extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes ap. Nicand. "A. (521.) quoniam sunt quasi *ζύμωμα* telluris, Schol. Μὴ μὲν δὴ *ζύμωμα* κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Scribitur tamen ibi *ζύμωμα* tam in textu Nicandri, quam ap. Schol. pluribus in ll., excepto hoc uno Scholiastæ l., quem adduxi. *Ζύμωσις*, Fermentatio, i. e., ut Plato et *ζύμωσις* et *ζέσις* definivit, τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις, est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur, et quodammodo ebullit. Gorr. Plut. (7, 164.) "Εοικε σῆψις ἢ ζ. εἶναι. Et ζ. ἡπατος, Jecinoris tumor œdematosus, Hippocr. [Epidem. 4, 23. Lind.] Gorr. ex Erot. *Ζυμωτός*, Fermentatus. [LXX. Exod. 13, 7. 12, 19. 20. * "*Ζυμωτικός*, Athen. 55. Κατὰ Διοκλέα, οἱ ἐρέβινθοι ζυμωτικοὶ τῆς σαρκὸς, Veluti fermento inflant corpus." Schw. Mss.] "*Αναζυμός*, Fermento. Theophr. (C. Pl. 2, 1, 3.) "*Αμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσα καὶ ἐναπολαμβάνουσα τὸ θερμόν*: (5, 9, 12.) "*Ὅταν ὕδωρ ἐπὶ πλειάδι γένηται μὴ πολὺ τότε γὰρ ἀναζυμοῦται, καὶ ἀναθερμαίνονμενον δίσκισιν ἔξω, καθάπερ τὰ ἐξανθήματα*, Refermentatur et referescens erumpit, Gaza. Sic *ζυμοῖ τὴν γῆν*, supra idem Theophr. dicit. [* "*Αναζύμωσις*, Theophil. Protosp. p. 833. * *Συζυμός*, Schol. Lycophr. 640.]

B

ZOMOS, Jus, Jus esculentum; Lignor eorum, quæ cocta sunt adjectis condimentis. Gorr. ut μέλας ζ. ap. Plut. Lyc. (12.) quod adeo commendatum fuisse scribit, ut senes eo contenti junioribus carnes concederent. Et λευκὸς ζ., Gal. ad Gl. 2. Album jus, ut in quo coquantur anguillæ. Athen. (340.) Μὴ ποτε οἱ παῖδες τὸν ζ. ἐκροφήσωσι, Jus exorbeant: (516.) "*Ἐξ ἐφθοῦ κρέως, καὶ κνηστοῦ ἄσπρου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζ. πίονος*. Et ὀνίθιος ζ., ap. Eund. (341.) Et *ιχθυρὸς*, Lucian. (2, 329.) Et *ζωμοὶ τῶν πίωνων*, Jura adipe pinguium, Gaza; *ζωμός* *ιχθύων*, Muria piscium *τεταρτεχυμένων*, vel Aqua et jus, in quo cocti pisces, J. Poll. 6. π. *Ταρίχον*, *Ἰχθύς* ἐξ ἄλμης οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν *ιχθύων* *ζωμόν*. Quibus Pollucis verbis VV. LL. declarari posse existimant illud, quod ap. Athen. est de *ζωμοτάριχος* (125.): ubi, cum Ulpianus dixisset vocabulo *φιλοτάριχος* usum esse Antiphanem in Omphale, *Ὁ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἶμ', ὡ κόρη*: subjungit, Alexidem in * *Γυναικοστρατήγῃ*, quendam vocasse etiam *ζωμοτάριχον*, his verbis, "*Ὁ δὲ Κλαῖς 'Οδ', Ἰπποκλῆς, ὁ ζωμοτάριχος, ὑποκρίτης*. || Per derisionem appellatus fuit etiam Qui pinguior esset; scribit enim Eust. Athenienses sibi mutuo illudere solitos, in quemvis qualicumque esset corporis habitudine, scommata jecisse. Citat autem e quodam Comico, *Λεπαρὸς περιπατεῖ; ζωμός* *κατωνόμασται* *χαίρει τις ἀνθρώπων ἢ ῥυπὴν*; *κοινοῖτος ἀναπέφηνεν*. || Vertitur etiam Buccella ap. Aristot. Probl. *Μελέω ζ. καταπιῶν*, Qui grandiore buccellam devoravit. ["Jacobs. Anth. 11, 345. Mær. 69. et n., Aristoph. Eip. 885. et Brunck. Z. *πεπτεργος*, Mær. 220. et n.: Z. *μέλας*, Toup. Opusc. 2, 208. et Ind., Valck. Anim. ad Ammon. 22." Schæf. Mss.] *Ζωμοποιός*, Opifex juris in culina, Bud. Condiendi juris peritus, Athen. || *Ζωμοποιὼν* vocatur item a Diosc. Quicquid gratiam juribus conciliat, Quod gratiam in juribus habet, Gorr. ["Plut. Mor. 1, 871." Schæf. Mss. * "*Ζωμοποιέω*, Jus condio, Apionicus Comicus ap. Athen. 95." Schw. Mss.] *Ζωμοτάριχος*, vide *Ζωμός*. [* "*Ζωμάλη*, Suid. *θασία*, Schol. Aristoph. "A. 671. *θασίας* *ζωμός* ἄλμης. * *Ζωμάριςτρος*, Gl. Trulla, * *Ζωμάριςτρον*, Trullaria, Cattia, Schol. Aristoph. "A. 244. * *Ζωμάριςτρον*, Gl. Trulla. * "*Ζωμάριςτρον*, Const. Manass. Chron. p. 122. * *Ζωμάριςτρον*, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * "*Ζωμάριςτρος*, Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss.] *Ζωμήρις*, Vasculum, quo jus hauritur, despumatur, quod Cochleare a quibusdam appellatur, Suid. ex Epigr. *Ζωμήρις* *τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον*. Athen. (291.) e Comœdia (Philemonis Min.) *Μάγειρός* *ἐστιν, οὐκ ἔαν ζωμήρις* *ἔχων τις ἐλθῇ καὶ μάχαιραν πρὸς τινα*. "*Ἀφαρόζωμος*, Jusculum e tem-pore factum. Eust. 1191. *Τὸ δὲ Ἀφαρ, ὁ ἐστὶ ταχὺ* "*καὶ εὐθέως, οὕτως ἐπρίβῃ πρὸς κοινότητα τὴν ἀπὸ συνηθείας, ὥστε τινὲς τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον* "*ζωμόν, ἀφαρόζωμόν* *φασιν, ὡς εἰ τις εἴποι * ταχύζωμόν, * εὐθύζωμόν*." *Εὐζωμος*, i. q. *ζωμοποιός* in posteriori signif. In jure s. condiendis obsoniis gratiam habens. || *Εὐζωμόν* vocatur etiam Eruca herba,

de qua Diosc. 2, 170. Et Plin. 20, 13, de ead. eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suavisitas, ut Gr. *εὐζωμον* appellariunt. “Apud Hippocr. (551, 32.) legimus et *ρεοσσὸν ἄλεκτοριδος διεφθον εὐζωμεν-“ μένων κρομύη καὶ κοριάννη, pro Conditum ac εὐ-“ ζωμον factum.” Ζωμεύω, Condio, Bud., exp. et Elixo, Decoquo, ap. Diosc. Ζωμευθέντες ἐν ἄλοι καὶ ἐλαίῳ, Elixæ in oleo, addito sale. [“Aristoph. Fr. 282.” Schæf. Mss. J. Poll. 7, 26. Κρέα ἐζωμευμένα, Anecd. Bekk. 1. p. 38. Grammaticus ibid. p. 98. affert formam *Ζωμήσασθαι ex Aristoph. Nub.] Ζώμευμα, Condimentum, Salgamum, ἄρτυμα, Bud. exp., Dioscoridem citans. Aristoph. Ἰπ. (278.) delulens quendam utpote coquum et peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per jocum posuit ζωμέματα pro ὑποζώματα, i. e. ξύλα τῶν νεῶν, Schol. Τουτονὶ τὸν ἄνδρ’ ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φημ’ ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννη-σίων τρήρεσι ζωμέματα: intelliguntur autem ibi ὑπόζωμα, vel ζώμευμα, τὰ τῶν νεῶν χρειώδη, Quæ ad struendas naves usui sunt, ut ligna, cera, pix: quæ Athenis asportare alio vetitum erat. Ab Hes. ζω-μεύματα dicuntur esse Funes, quibus navis per me- dium vincitur, i. e. ὑποζώματα. [* Ζωμευτής, Gl. In- scellarius. * Διαζωμεύω, Hippocr. de Intern. Affect. 1. c. 9. ubi Codd. * Ἐκδιαζωμεύω, et * Ἐκζωμεύω. * Καταζωμεύω, τὸ γάλα, Hesychio τυρεύω, ὥσπερ ζω- μὸν ἐκροφῶ.] Ζωμίδιον, Jusculum, Offella, ut qui- dam exp. Aristoph. N. (389.) Χῶσπερ βροτῇ τὸ ζ. καταγεῖ.*

ZONNYN, VEL Ζώννυμι, ITEM Ζώνυσκω, Ζῶσω, Cingo: Ζωστήρι συνέργω, συνέργω χιτῶνα, ut Hom. Od. E. (72.) exp. Il. K. (77.) Πᾶρ δὲ ζωστήρ κείτο παναιόλος, ὃ ὁ [ρ’ ὁ] γεραίος Ζώνυθ’, ὅτ’ ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο, ubi Eust. aunotat Ζώνυθαι ζωστήρι Homericum esse: ap. posteros autem Ho- meri dici etiam Ζώνυθαι ζωστήρα. Et ap. Athen. (443.) Ζώννυνται τὰς κοιλίας Ζώναις πλατείας. || Ali- cubi Ζώνυθαι ap. Hom. simpl. positum, accipitur pro Armari, ὀπλίζεσθαι, Eust.; Accingi ad bellum s. pugnam: quod ipsum et Paus. Bæot. testatur, Τὸ δὲ ἐνδύναί τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ Ζῶσασθαι, Cam. Præcingi vertit, Il. A. (15.) Ἀτρεΐδης δὲ βόησεν, ἰδὲ Ζώνυθαι ἄνωγεν Ἀργείους, Od. Ω. (88.) ἀπο- φθιμένου βασιλῆος Ζώννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, Σ. (30.) Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε Μαρναμένους, de Ulysse et Iro luctaturis, de quibus (66.) Ζῶσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μῆδεα: item de Iro (75.) δρηστήρες ἄγον Ζῶσαντες ἀνάγκη. Il. E. (857.) Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι Ζώννυσκετο μίτρη, Ilia ad infima, ubi nectuntur vincula mitræ, Cam. || Ζων- νύεσθαι interdum signif. Ad iter se comparare, Præ- cingere et Accingere se ad iter, Jo. 21, 18. “Οτε ἡ νεώτερος, ἐζώννυες σεαντὸν, καὶ περιεπάτεισιν ἔπον ἤθε- λες, qui mos sese cingendi in orientalibus partibus erat, ubi laxioribus atque longioribus vestibus ute- bantur. In seqq. autem verbis, ἄλλος σε Ζῶσει, alludit ad vincula, quibus veluti zona constringendus erat. Dupliciter autem format præt. pass.: vel ἐζῶμαι, unde ἐζώνται et περιεζώνται citat Bud. ex Athen. unde est et Ζῶμα, vel ἐζῶμαι, unde est Ζῶ- σμα et ζωστήρ: et ap. Nonn. ζωθεῖσα λίθων ὑψάν- τυγι μίτρη. Quod vero ad scripturam attinet, anno- tat Eust. unico v scribi sua natura, at duplicato κατὰ πάθος. [“Wyttenb. Select. 355. Valck. Callim. 287. (1, 59.) Valck. Phœn. p. 80. ad Il. B. 479. Heyn. Hom. 5, 158. 668. 6, 21. 117. 221. 559. 8, 385. 494. Thom. M. 413. Paus. 3, 52. Jacobs. Anth. 9, 224. “Εζῶκε, 210. “Εζωμένους, ἐζωμένους, ad Herod. 540.” Schæf. Mss.] “Ζῶσαντο, pro ἐζῶσαντο, Se “cinxerunt: a Ζώννυμι. Unde et particip. pass. “ζωθεῖς, Cinctus. Nonn. ζωθεῖσα λίθων ὑψάν- τυγι μίτρη.” Ζῶμα, Vestimentum, Indumentum, quo cingimur s. præcingimur, Vestis ad procinctum ido- nea, i. q. Lat. Cinctus, ut videtur; i. e. Tunicæ genus infra pectus aptatæ, Porphy. Quod et Cincti- culus dimin. forma a Plauto dicitur. Amiculi genus id esse tradunt, quod fere sub umbilico præcingitur et ad dimidium ejus porrigitur. Eust. (Od. E. 482.)

σάκος οἶον ἔχων καὶ Ζῶμα φαεινὸν, dicit i. esse q. χιτῶνα, χ. ζωστὸν, Tunicam, Tunicam cinctam: eo, quod (488.) sequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ’ ἡπαφε δαίμων Οἰοχίτων’ ἔμεναι. Il. Ψ. (683.) de luctatore, qui armabatur, Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρα- κάββαλεν, Δ. (187.) Ζῶμά τε, καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες, Cinctusque et vincli, fabræ labor æreus artis, Cam. J. Poll. quoque annotat Ζῶμα esse ἐπιτή- δεον ἐνδύναί, Ad induendum idoneum; idque ap- parere e Menandro, Οὐχ ὁρᾷτε τὴν τροφὸν Ζῶμ’ ἐνδε- θυμένην; habere autem πέζας, atque inde Æschyl. πεζοφόρα τὰ Ζώματα dixisse. Apud Soph. autem El. (452.) Καὶ Ζῶμα τοῦμὸν οὐ χιτῶνις ἡσκημένον, Schol. annotat esse Ζώνην, non ἐνδύμα, daretque illud Chrysothemidi ab Electra, ut eo sepulcrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Eust. quoque Ζῶμα i. esse q. ζωστήρα e quibusdam annotat. [“Thom. M. 411. ad Charit. 407. Musgr. Tro. 200. Jacobs. Anth. 7, 60. Heyn. Hom. 4, 283. 579. 593. 599. 6, 21. 8, 97. 491. Brunck. Soph. 3, 513. Longus 5. Villos. 17. Mær. 168. et n.” Schæf. Mss.] Ζῶσμα, Basil. E- pist. [“Thom. M. 411. Aristoph. Fr. 249. Villos. ad Long. 17. Mær. 168. et n.” Schæf. Mss. * Ζω- σμός, Orac. Sibyll. 3. p. 350.] Ζῶσις, Ipsa cin- gendi actio. [Gl. Cinctus. * Ζώστης Cinctior. * Κω- λοζώστης, Tzetz. Chil. 6. p. 114. * Ἀρχεζῶστης, Bryoniæ nom., Diosc. 4, 84.] Ζωστήρ, ἦρος, ὁ, Cin- gulum, Balteus, Il. K. (77.) Πᾶρ δὲ ζωστήρ κείτο παναιόλος, ὃ ὁ [ρ’ ὁ] γεραίος Ζώνυθ’, Δ. (132.) οὐ ζωστήρος ὄχιες Χρύσειοι συνέχον, Od. E. (72.) ζωστήρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, Propere tunicam zona ille revinxit, Herodian. 5, (2, 10.) Πόρπαις καὶ ζωστήρι, Fibulis ac balteo. Demetr. Phal. Τοὺς δὲ ζωστήρας οὐ λύνονται, Balteos non solvunt, de Amazonibus. Paus. Att. (31, 1.) de Latona, Λύσασθαι δὲ τὸν ζω- στήρα ὡς τεζομένην. || Ignis sacer, Herpetis species, de quo in Ζώνη. Plin. 26, 11. Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoster appellatur; et enecat, si cinxerit. || Plinio 13, 25. Fruticis genus, quem Prason alio nomine di- cunt. || Loci nomen, ubi terra Attica mari inclu- ditur, Xen. E. (5, 1, 9.) Cam. [“Thom. M. 411. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Antip. Th. 37. Heyn. Hom. 4, 579. 6, 21. 7, 213. Wyt. Select. 355. ad Callim. 1, 58. 267. Nom. propr., Thom. M. 413. Ruhn. Orat. Gr. p. 70.” Schæf. Mss. Genus algæ, Theophr. H. Pl. 4, 7.] Unde Ζωστήριος Ἀπῶλων. Est hinc et Cognomentum Minervæ Ζωστήριος, in eo loco Bæotiæ, ubi illam arma induisse, i. e. Ζῶσασθαι, ut supra ex eod. Paus. attuli, perhibuerunt, dimica- turam adversus Eubæenses, ut retulit Paus. (9, 17.) Colebatur Z. Minerva et ap. Locros, Steph. B. Hæc Cam. [* Ζωστήριον, Gl. Cingulum.] “Ζῶ- “στερα, Minervæ epith. in Bæotia, teste Hes. quam “alii Ζωστηρίαν vocant.” [* Ζωστηροκλέπτης, Ly- cophr. 1329. * “Ζῶστρος, Apollo, Etym. M.” Wakef. Mss.] Ζῶστρον, Cinctus, Vestimentum ad præci- gendum idoneum, Cinctæque ad pectora vestes, Ovid. Met., Od. Z. (38.) Ζῶστρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεια σιγαλόντα. Ζωστὸς, Cinctus, Qui cinctus est. “Ζωστὰς Hes. exp. Ζῶνας, Ζῶστειον, Suidæ loci no- “men.” Αζῶστος, ὁ, ἡ, Discinctus, Qui cinctus non est, cinctum deposuit, solvit, non gerit, ut expedi- tior sit. Hesiod. E. (1, 343.) Γεῖτονες ἀζῶστοι ἐκίον, Ζῶσαντο δὲ πηοί, Non cincti. Vel, ut Cam. interpr., Discinctus vicinus adest, cingitque propinquus. Plut. Cor. (14.) “Α. ἐβούλοντο προσιέναι καὶ ἀχίτωνα. Lu- cian. (1, 863.) Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑποζυγμένον τὸ γένειον, ἄ., ἀσίδηρον. Athen. (523.) Ὀμηροῦ τοῖς ἀ- ἁμιτροχίτωνας καλεῖ. “Ab Hes. exp. etiam ἀστολος, “ἀνοπλος. Αζῶτος, i. q. ἀζῶστος, Discinctus, Non “cinctus. Etym. et Lex. meum vet. ἀζῶτους dici “scribunt τὰς ἀνασευρμένας γυναῖκας, ἡ ἀναιοχί- “τους, Mulieres quæ vestimenta et velamina pudē- “dorum sustulerunt, ideoque impudentes et invere- “cundas: vel etiam τὰς ἀνερσίμους, Non paratas, “Non accinctas et expeditas: quoniam sc. cum rei “alicui exequendæ parabantur, accingi olim sole- “bant. Ab iisd. ἀζῶτος ναῦς exp. ἡ ἀνερσίμους: “quo vocab. videntur intelligere τὴν ἀνερμάτιστον,

Herodian. Epimer. p. 41. 84." Boiss. Mss. Gl. Cingillum.] Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut.: γυναικείον, J. Poll. 7, (67.) quod et στροφιον et στρογγύλην appellatum fuisse tradit. Παίζουσιν καὶ διαπλέκουσαν ὥσπερ ἔτεροι 2. καὶ κεκρυφάλους, Cincticulos. [Schol. Aristoph. Θ. 146. A. 72.] Ζωνιοπλόκος, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Proprie signif. Qui zonas plicat; solebant enim mulierum zonæ ap. vett. texendo contorqueri. [Thom. M. 84.] Ζωνίτης, Zonarius, adjective. Εἰς Ζωνίτις Καδμεία, Cadmia Zonitis, quæ alio nomine πλακώδης, s. Placitis, ut ap. Plin. est, appellatur. Diosc. 5, 84. Ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις, ὅθεν καὶ Ζωνίτιν ἐκάλεσαν. [* Ζωνός, Aristot. Physiogn. p. 97. 98. * Ζωνότερος, Adamant. 384. Polemo 272. cf. Schn. Lex. Suppl. * Ζωναῖος, Psell. Expos. Dogm. Chald. 110. * Ζωνιαῖος, Lobeck. Phryn. 543.]

[* Ἀμφιζώννυμι, unde * Ἀμφιζώστος, Nonn. D. 32, 159. 35, 207.] Ἀναζώννυμι, vel Ἀναζωννύω, i. q. ζωννύω, Cingo, Præcingo, Succingo, Petr. 1 Ep. 1, (13.) Ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos, i. e. Habentes lumbos succinctos. || Ἀναζωννύω, Revoco emeritum, Themist., Bud. ["Ad Charit. 549. Wakef. S. Cr. 5, 151." Schæf. Mss.] Ἀποζωννύω, vel Ἀποζώννυμι, Discingo, Zonam aufero; nam præp. ἀπὸ privationem signif. Aliquando autem idem valet quod Exauctor; ob hanc rationem, quod imperatores discingi jubent eos, quos exauctorare volebant, et exauctoratos dimittere ignominiose. Herodian. 2, (13, 17.) in oratione Severi, Τοῖς τε περιεληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαι τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἰ τινὰς περικεῖσθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν: (8, 8, 4.) Τό τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσφέρει αὐτοὺς, Exemplumque Severi subiit eorum in mentem, qui eos exauctoravit, qui Pertinacem interemerant, Bud. Hinc Ἀπεζωσμένος, partic. a pass. voce Ἀποζώννυμαι, Exauctoratus: ut ἀπεζωσμένοι δορύφοροι. [* Ἀπόζωστος, Nomocan. in Coteler. Monum. s. 135." Kall. Mss.] Διαζώννυμι, vel Διαζωννύω, Cingo, Præcingo, Accingo, Lucian. (2, 5.) Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον: (1, 9.) Διεζωσμένην τὴν ἐσθῆτα: (2, 887.) Διεζωσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. Διάζωμα, sive Διάζωμα, Cingulum, Cinctus. Cam. Cinctus intermedius, Bud. e Plut. Phocione (13.) p. 244. Ἡ μάλιστα συνελαινεταὶ τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης: (6, 500.) Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ὥσπερ λύκους, ἢ λέοντας, ἀλλ' οἷον ὑπέρισμα καὶ διάζωμα τῆς τροφῆς ἐμβαλλομένους, ἐτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, Septum transversum, intervallum, et quasi cinctum intermedium. Aristot. H. A. 1. fin. Τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, Pectoris septo transverso, Gaza. Idem Aristot. δ. ac ὀσφὺν conjunxit, cum quidem διάζωμα, quod et ὑπόζωμα nominat, dicat esse eas, quæ appellantur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4. π. Μορίων. Hæc Cam., qui alio loco Aristot. verba citat, τῶν δὲ ὀπισθεν δ. μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα, inquit Gorr., Septum transversum: Gazæ ap. Aristot. Cinctus et Præcordia. Proprio et usitato nomine διάφραγμα appellatur. || Vitruv. 5, (17.) διαζώματα et alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi Transversa cingula et interjectas gradibus areolas, tametsi alii διαζώματος nomine intelligant Coronices, quibus conignationes discernuntur, Quæ ornamenti magis quam alicujus necessitatis gratia adduntur, VV. LL. Plut. Pericle (13.) Τὸ δ. καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέσθησε. || Subligaculum, Bud. Bracha, Vallæ ap. Thuc. (1, 6.) || Temo, Cam. [Διάζωμα, Callixenus ap. Athen. 205. * Διαζωμάτιον, Gl. Cincticulus: * Διάζωσις, Discinctus, Discinctio. * Διαζώσσης, Athen. 607. ut legere videtur Schneid. in Lex. suo et Corai. Mss., pro vulgato διαζώσσει.] Διαζώστηρ, a quibusdam peculiari nomine vocatur Duodecima dorsi vertebra, Gorr. post J. Poll. [2, 179. * Διαζώσσει, Gl. Subligaculum, Persæus ap. Athen. 607. ubi perperam Διαζώσσει quidam Edd. * Ἐπιζώννυμι, Herod. 2, 85.] "Ἐπιζώ-

A "σσει, Balteus, ζωστήρ, VV. LL. e Soph. Vide J. Poll. "7," [68.] Καταζώννυμι, Præcingo, Circumcingo, VV. LL. [Herod. 4, 9.] Καταζῶσται Lora, quibus ephippia et alia equis alligantur, ἱμάντες οἱ τὰ σκεῖη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες. [Hes.] Παραζώννυμι, Accingo, Plato de Rep. 8. Καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα. ["Ad Charit. 546." Schæf. Mss.] Παραζωστήρ, Parvus gladius, Pugio, μικρὰ μάχαира, Hes. Παραζώνη, pro Balteo, VV. LL. ex 2 Reg. 18, [11.] Παραζώνιον, Cingulum cum ense, in Vita Trajani, Bud. In VV. LL. Ensis, quo præcingimur. Alii dicunt Gladii genus esse, quod ad zonam accingebatur. Deque eo Martial. 14. intellexisse, Arma tribunitium cingere digua latus. [Gl. Pugio, Cinctorium: * Παραζώνιος μάχαира, Sica.] Παραζωνιδών, quod idem esse cum Παραζώνιον videtur, Athen. (176.) e Posidonio de bello Apameorum contra Larissæos, παραζωνίδια καὶ * λογχάρ' ἀνεληφότες ἰφ' καὶ ῥύπω κεκρυμμένα, Gladiolos lateri accinctos et lanceolas æruginē ac sordibus obsitas. Περιζώννυμι, Circumcingo, Præcingo, Greg. Naz. Περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, Præcincti lumbis. 1 Reg. (2, 4.) Περιεζώσαντο δύναμιν, Accincti sunt robore. Περιεζῶσθαι dicitur etiam de athletis, qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. Att. (44, 1.) de Orsippo, Ὅς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι, κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν, Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὸν γυμνός. Dicitur etiam de coquis, qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent, Athen. (170. ex Alexide) Ἐχων μάχαιραν, προσέτι περιεζωσμένος (340.) Ἐφοντι αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένω: (131. ex Anaxandride,) Αὐτὸν δὲ Κότριν περιεζῶσθαι, Ζωμόν τε φέρειν ἐν χοίχρυσσῃ, Præcinctum esse. Περίζωμα, Quo circumcingimus aliquid, id. Poll. Τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶμα, π. ἢ περιζώσσει, Fascia circa ventrem; Ventrale, Plin. et Ulp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentum verendorum, Subligar, Subligaculum, quo in scenis et balneis utebantur: quod εἰς λουτρίδα ap. J. Poll. vocat Theopompus Comicus. Plut. (6, 693.) Οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, Subligaculum redolent. Hocque, sicut de περιεζῶσθαι paulo ante dictum est, coquis etiam tribuitur. Athen. (290. ex Hegesippo,) de coquorum arrogantia, Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσι δυεῖν Ἐχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. || In equis etiam dici potest Fascia, i. q. Cingula ap. Ovid. || Apud LXX. vertitur aliquando Lumbare, Hierem. 13, (1.) aliquando Pallium, Ruth. 3, [15.] Περιεζωμάτιον, Parvum subligaculum s. lumbare. [* Περίζωσις χιτῶνος, Gl. Præcinctus.] Περίζώσσει, Cingulum. Anaxandrides Comicus ap. J. Poll. Ὡς δὲ παχεῖαν τὴν π. ἔχει, Quam densum vero habet cingulum. Cam. Romanis id Fasciam esse scribit J. Poll., ut in Ζώνη annotavi. Vide Διάζωμα, Περίζωμα. [Theocr. 2, 121. Casaub. ad Sueton. Ner. 25. * Συμπεριζώννυμι, Athen. 551. * Προζωννύω, Gl. Præcingo: * Προσζώννυμι, Procingo: * Πρόσζωστος, Accinctus. * Συζώννυμι, Aristoph. Θ. 262. * Σύζωμα, Æsch. Suppl. 471.] Ὑπόζώννυμι, Succingo, Plut. Οὐ πάνσεσθε, ἔφη, ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ἔμφη νόμους ἀναγινώσκοντες; Nobis, qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτῶν, nihil enim referre Gal. ait, est ὑπόζωμα. Cam. Membrana costas succingens. Gal. ad Gl. pro Septo transverso posuit, VV. LL. Alex. Aphr. Probl. 1. Ὁ δὲ ὕσσωπος τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυσσι. Ὑπόζωμα, i. q. διάζωμα, Septum transversum, i. q. ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτῶν, s. ὑμὴν, ut e Cam. docui. Præcordia vertit Gaza ap. Aristot. de Part. Anim. 4. || Itemque ὑποζώματα, Navium firmas trabes continentem molem illam, vocavit Plato de Rep. 10. Εἶναι τὸ φῶς ξύνδεσμον οὐρανοῦ, οἷον τὰ δ. τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφορὰν, loquens, ut videtur, de lacteo circulo. Cam. Sic Athen. (204.) de navi Philopatoris, Ὑ. δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. || Pars media gubernaculi, clavi, quæ et φθεῖρ et ῥίζα, J. Poll. [* Ὑπόζωμα, Plato 9, 135. * Ὑπόζωμα, Plut. Romulo 7.]

ΖΩΡΟΣ, Merus, Meracus, i. q. ἀκρατος: οἶνος, Merum, Vinum meracum; μέθυ, Vinum meracum, Merum, Apoll. Rh. (1, 477.) πόμα, Epigr. Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius utuntur COMPAR. Ζωρότερος. Antiphanes ap. Athen. (423.) Πίνειν ζωρότερω χρώμενον οἶνοχόφ. Diosc. Οἶνον ἀκράτου ζωρότερον πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur et ζωρότερον πίνειν, κεράσαι, sive subintelligendo οἶνον, s. ποτὸν, πόμα, sicut Lat. quoque Bibere meracius. Il. I. (203.) Ζωρότερον δὲ κέραε [κέραιε,] δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω, Meracius misce s. infunde. Ephippus ap. Athen. (423.) φιάλην ἐκατέρᾳ ἔδωκε κεράσας ζωρότερον. Herod. (6, 84.) ap. Eust. Ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται (οἱ Σπαρτιῆται) πίνειν, Ἐπισκύθισον λέγουσι, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν· οἱ, φησὶν, εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Ἰεομένην ἀκρατοποιεῖν, ubi ζωρότερον πίνειν et ἀκρατοποιεῖν idem signif., Eust. Et Lucian. (1, 170.) Τῷ ζωρότερω δὲ χαίρει μάλιστα, ubi ποτῶ, οἶνω subaudi potest. Superl. autem EST Ζωρότατος: μανίη, Epigr. Quod vero ad Homericum l. attinet, quidam ibi non exp. ἀκρατον, sed θερμόν, ἀπὸ τοῦ ζωτικού καὶ τῆς ζέσεως: alii derivantes a ζωόν, significante illis Multitudinem quandam, et ὥρος, signif. Annum, ζωρὸν exposuerunt πολυετή, ut hic Anno sum vinum intelligatur. Quidam etiam quasi ζωήρος dictum voluerunt, ut Vivacior potus, et cujus vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur: quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eust. vero mavult ζωρότερον i. esse q. ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla, quæ partim citavi, partim in Εὐζωρος adducam, tum propter l. illum Herod. || Ζωρός quidam exp. etiam εὐκρατος, contraria plane signif. Unde scribit Athen. (423.) Theophr. ἐν τῷ Περὶ Μέθης, tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Αἶψα δὲ θνητὰ φύονται τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους: ibi enim θνητὰ et ἀθάνατα, ζωρά et ἀκρητα, sibi opp. ["Jacobs. Anim. 133.

A Anth. 7, 28. 335. 8, 70. 356. 9, 92. 261. 11, 50. 12, 62. Marcus Argent. 19. Cattier. 95. Schol. Aristoph. Πλ. 1133. Heyn. Hom. 5, 572. Ruhnke. Ep. Cr. 116. Toup. Opusc. 2, 56. Emendd. 2, 174. Athen. 1, 17. Voss Myth. Br. 1, 203. T. H. ad Lucian. Dial. 113. Wakef. S. Cr. 3, 187. Tyrwh. ad Aristot. 203. 208. ad Lucian. 1, 357. xxxiv. Herod. 976. et n., Bergl. Alciph. 353. Ζωρότερον, Phryn. Ecl. 58." Schæf. Mss.] Ζωροπότης, Meribibulus, Plaut., Qui meracius potat, i. q. ἀκρατοπότης. Per consequens autem pro Ebriosus ponitur. [Anal. 3, 82. Athen. 497.] Ζωροποτέω, Meracius bibo s. poto, Eust. e quodam Epigr. Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἦρίον Ἀρκαδίωτος, Ὅς θάνειν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides Epigr. Ἀχρεῖς ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, Merum vinum bibe usque ad genu succiduum et titubans. ["Jacobs. Anth. 7, 28." Schæf. Mss.]

B "Αζωρος, Hesychio ὁ εὐκρατος οἶνος, Vinum bene "temperatum: ζωρὸν enim Meracum et ἀκρατον si- "gnif. Eodem nom. dictus fuit Gubernator Argo "navis, teste Eod. Meminit et Suid." Εὐζωρος, ὁ, ἦ, Bene merus, meracus, i. q. ζωρός, Merus, Meracus, nisi quod particula εὐ signif. vim intendit. Eur. (Alc. 757.) μέθυ, Vinum meracum. Aristoph. Ἐκκλ. (227.) Τὸν οἶνον εὐζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ. Et εὐζωρος κύλιξ ap. Plut. Theseo (22.) Compar. format regularem Εὐζωρότερος. Eust. e Diphilo, ἔγχεον πίνειν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν: quæ Diphili verba ab Athen. (423.) paulo aliter citantur. Lucian. (2, 341.) Ἡδίων ἂν εὐζωροτέρῳ * ὑποπυκνάζοιμι, ubi hoc vocab. tanquam antiquo et magis poetico utitur. Irregularis compar. est εὐζωρότερος, sicut ab ἀκρατος est ἀκρατέστερος. Ephippus ap. Athen. (65.) Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωροτέρας. Antiphanes ap. eund. Athen. (423.) κέρασον εὐζωρότερον. ["Lucian. 2, 337. Phryn. Ecl. 58. Wakef. Alc. 769. T. H. ad Plutum p. 388. ad Lucian. Dial. 113. Jacobs. Anth. 11, 50. Valck. Anim. ad Ammon. 24." Schæf. Mss.]

H.

"H, Nota septimæ literæ ap. Græcos, quam apellant ἡτα. Medium ea sonum habet inter α et ε: unde eam Latini modo in a vertunt modo in e, pro μήτηρ dicentes Mater: nisi id potius e Siculo idiomate, utpote ipsis viciniore, mutuati esse credendi sunt. Siculi enim, et ceteri Dores, etiam ipsi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro μήτηρ, ἄδὺς pro ἡδὺς, ἄβη pro ἡβη, et similia. Versa vice lones α in eam vertunt, pro μούσα dicentes μούση, pro κούρα, κούρη, et similia. Adhæc non α solum, sed et ε ac ο in eam transire ac mutari comperimus: ἐκηβόλος enim pro ἐκαβόλος dicitur: Φηρητιάδης pro Φερητιάδης, ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος: et hæc frequentius ap. poetas κατ' ἑκτασιν, ut metri necessitati subveniat. Est et numeralis nota hæc ipsa litera, signif. Octo: ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice præfixa, declarat octo millia, hoc modo, Η, seu η, ["Conf. c. ai, ad Herod. 628.; cum ei, ad Charit. 216. 261. Wytt. ad Plut. 1, 684. Ruhnck. Ep. Cr. 82. Brunck. Aristoph. 1, 51. Jacobs. Anth. 9, 377. 383.; cum ι, ei, Fisch. Palæph. 69. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 563. ad Charit. 681. 723. 730. Wakef. Ion. 691. 756. Herc. F. 128.; cum ι, υ, ei, oi, Bernard. Reliq. 32.; cum τ, Valck. Diatr. 8.; cum π, ad Herod. 246. Oratt. 330.; cum κ, Opusc. 1, 185. 213. Brunck. Aristoph. 1, 36. Jacobs. Anth. 10, 194. ad Diod. S. 2, 623. Porson. cum Odys. 55.; cum ν, Jacobs. Anth. 11, 351.; cum υ, 52. H et υ in ἡμᾶς, ὕμας, Wytt. ad Plut. 1, 595. Pro η in Inscr. positum ei, Koen. ad Greg. Cor. 30. De mendis, quas peperit perversa literæ η pronuntiatio, 187." Schæf. Mss.]

H, Vel, Aut, Sive, Od. N. (274.) Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, "H εἰς Ἥλιδα διαν. Sæpe autem geminatur, aut etiam triplicatur: Il. A. (150.) Πῶς τις τοὶ πρόφρων ἔπειν πείθηται Ἀχαιῶν, "H ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἱφί μάχεσθαι; (138.) "H τεὸν, ἢ Αἴαντος, ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος: (144.) εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω, "H Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. "H ἐ σὺ, Πηλεΐδη. Alicubi vero in tertio addit καὶ, (62.) Ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, "H καὶ ὄνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco suo movetur, Od. Θ. (488.) "H σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, pro ἐδίδαξε σε ἢ Μοῦσα κ. τ. λ. vel ἐδίδαξε σε Μοῦσα, ἢ Ἀπόλλων, ut potius diceretur in soluta oratione, sine ἢ in priore loco. Ad exempla autem ex illa petita venio. Xen. K. Π. 1, (2, 13.) p. 4. Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ (ἐχοντες) μάχαιραν ἢ κοπίδα, ubi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἦτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, ut in "Hτοι docebo: 2, (1, 8.) p. 25. Ὡστε εὐθὺς αὐτῶν παρεσκεύασε τὰς γνώμας, ὡς ὁμῶς ἐτέον εἶη ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. Geminatum item ἢ, vacante tamen priore, 3, (2, 2.) p. 42. "Hν γὰρ φθάσωμεν πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι ἀναβάντες, ἢ παντάπασι ἀμαχεῖ λάβοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρῆσθαι μεθ' ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco positum, quod eo detracto maneat eadem sententia: itidem vero in I, quem e K. Π. 1. protuli, potuisset addi ἢ ante μάχαιραν; ut hic additur ante λάβοιμεν, nisi quod in oratione longiore potius geminari solet, quam in breviori: qualis est illa altera. Ceterum non geminatum solum, sed quater positum habes, rursum I, (6, 19.) p. 19. "Hν γὰρ βούλη μὴ ὦν ἀγαθὸς γεωργὸς, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἱππεύς, ἢ ἱατρὸς, ἢ αὐλητής, ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν, ἐννόει πόσα γε κ. τ. λ. Ubi observandum est rursum otiosam esse partic. ἢ primo loco positam; quippe quæ prætermitti, manente eod. sensu, potuerit. Sed

Lat. quoque interdum particulas Vel et Aut, sic adhibent. Alicubi vero ubi unica ponitur Gr. particula, geminanda potius esse videtur Lat.: Plato Prot. Χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου. Latini enim potius dixerint, geminata sua particula, quæ respondet Græcæ ἢ, Prout vel probum vel pravum esse evenit. Atque adeo ibid. in proxime præced. verbis ita repetitum ἢ legitur, Καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εἶ ἢ κακῶς πράττειν. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἢ μὴ, Plato Ap. Socr. (17.) Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, — ἢ πείθεσθε Ἀντίφ, ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετέ με, ἢ μὴ, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodam modo usus est h. v. ἢ inter particulas μὴ et μὴδὲ, quarum utraque suum habet verbum: 2, (63.) Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνοους, ἢ μὴδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, Nec refugere labores, aut ne honores quidem consecrari. Nisi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua signif. paulo post dicam.

"H pro Aut, sed otiose posita, meo quidem iudicio, Od. T. 109. Ὡς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος. Eust. tamen censet potius ellepsin, quem lege p. 1856. Vult certe vacare ἢ idem Eust., sed alio modo, sc. in τί ἡμοι, quod tamen alioqui scribitur τῇ μοι. Vide p. 62. ubi et alia de hac particula tradit, eam non solum διαζευκτικὸν faciens σύνδεσμον ac παραδιαζευκτικὸν, verumetiam et ἐρωτηματικὸν et διαπορητικὸν. Addit vero et alios usus quos male cum his confundi existimo, ut infra docebo.

"H, Vel, indignationi serviens, Plato, "H πῶς λέγεις, ὦ Γοργία, τὰ τοιαῦτα; Virg. Vel cum se pavidum contra mea jurgia fingit Artificis scelus. Alia exempla particulae Vel, ita positæ, Bud. affert 1034. 1035. sed ἢ in illo Plat. I. crediderim non minus apte reddi posse per Alioqui; quæ signif. proxime sequitur.

"H, Aut pro Alioqui, Xen. (Ap. 1, 7, 2.) Ἔργον γε οὐδαμῶς ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὢν, Lucian. (1, 196.) Ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, — δῆλον ἢ σὺ δείδον τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον. Alia exempla Bud. affert 932. Ubi et pro Nam, Etenim accipi ab Aristoph. et Dem. tradit. Ego iis, quæ ab ipso et a ceteris de hac particula scribuntur, addo, Lat. particulam Aut, itidem pro Alioqui positam me observasse, Ovid. Met. 10. Hanc simul et legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positum esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto Ejusdem I. de ead. signif. dubito, Amorum 1, 6. excute poste seram: Aut ego jam ferroque ignique potentior ipso, Quem face sustineo, tecta superba petam. Eund. certe hujus particulae usum in aliis quoque II. me animadvertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo ap. alium quoque Poëtam idem hujus significatum invenisse mihi videor. Si quis tamen particula Aut in II. illis atque aliis, qui sunt iis similes, uti nolit, is certe non solum particula Alioqui, cum Bud., sed et particula Sinminus, mecum uti poterit. Alicubi vero plane esse puto, quod Gallice dicitur, Et qu'ainsi ne soit. Sed hoc præterea de hac particula ἢ sciendum est, sequente σὺ, interdum accipi pro An non? ut infra declarabo, interdum vero hanc signif. retinere, et accipi pro Alioqui non, sequente particula ἂν: ut Plato Phædro, Πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τε θεᾶται τὰ ὄντα ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τὸδε τὸ ἔωον. Hoc quoque sciendum est, reperiri et ἢ ap. Hom. circumflexum in hac signif., ut docebo, cum de ἢ tractabo.

"H, An: qua in signif. ἢ vocatur σύνδεσμος διαπα-

ρητικός, Xen. K. Π. 5, (2, 2.) p. 71. Βουλόμενος ιδεῖν, εἴπη εἴη αἰρέσιμον τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνεται ὁ Γωβρύας. Ubi lingua Gallica retinet suam partic. Ou, quæ ad verbum est Aut, Vel. Sic autem et in aliis quibusdam vernaculis linguis, cum eadem adhibeatur utrique loco particula, hinc fit ut etiam Lat. loqui volentes multi, utrumque dent particulæ Vel locum. Quem in errore eo magis mirandum est bodieque plerosque incidere, quod Vallam de illo videmus diligenter præmonuisse, imo vero longe ante Vallam ipsum etiam Quiutil. Animadvertat igitur lector, Græcos quidem eadem uti particula in interrogatione, aut simpl. dubitatione, at Latine minime. Plato Pol. 1. Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι, βελτίους ἢ χειρότερους γίνονται; Χείρους. Ἄρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; Melioresne an deteriores fiunt? Et, Utrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quod si hic pro An dixeris Vel, omnino peccaris. Observa autem hic ἢ priore quidem l. poni non præcedente particula, quæ respondet Latinæ Utrum, at in posteriore, illam præcedere. Ea autem est ἄρα, pro qua sæpe huiusmodi locis adhibetur et πότερον: ut in eod. l. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν; ἑκάσταις, ἢ οἰοί τε καὶ ἀμαρτεῖν; Sic Xen. K. Π. 3, (1, 7.) Πότερον ἔξ ἀρχεῖν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; Interdum etiam interrogationi non directæ adhibetur: ut in l., quem e Xen. K. Π. 5. paulo ante protuli. Sic ap. Plat. Polit. 1. Νῦν ἔμαθον δ' λέγεαι; εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μὴ, πειράσσομαι μαθεῖν, Sit verum an non; Sit verum necne. His autem ll. addam et alios ex eod. Plat. l., in quorum interpretatione Ficinus incidisse in eum, quem dixi, errorem, videbit lector; unde fiet ut a simili lapsu melius sibi cavere possit; simul vero et hujus particulæ usum ex his exemplis amplius cognoscet. Sic igitur Plato, Τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἀπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἂν τις γὰρ παρὰ τοῦ λάβειν, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτά ἐστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; Pro quibus ille, Hoc autem ipsum, justitiam sc., utrum ita simpliciter veritatem dicimus esse, et reddere quod quis acceperit; vel hæc eadem facere, alias justum, alias injustum est? Secundus ejusd. libri l., in cujus interpretatione hunc errorem animadverti, est hic, Ἄρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἐνι τις πονηρία — ἢ αὐτῇ αὐτῇ τὸ συμφέρον σκέπεται; ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης προσεῖται; nam sic Ficinus et hunc reddit, Utrum et in ipsa arte inest defectus aliquis, — vel quæque sibi ipsa, quod conducit, prospicit? vel neque seipsa, neque alia indiget etc. Tertius l. est circa libri fin.: ubi hæc Plat. verba, Ἄρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὐτῆς ἔργα ἐν ἀπεργάζεται, στερομένη τῆς οἰκίας ἀρετῆς; ἢ ἄδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quandoque propria virtute privata, opera sua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi sunt illi, de quibus dixi ll.: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium et in aliis multis deprehendere, non hujus solum, verum etiam aliorum interpretum locis.

Ἡ pro An, in principio etiam orationis, et non præcedente alia particula, Il. O. 504. Ἡ ἔλπεσθ' ἦν νῆας κ. τ. λ. An speratis? Speratisne? B. (229.) Ἡ εἰ καὶ χρυσοῦ ἐπιδεῖται; Plato Pol. 1. Ὡ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῶ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει; ἢ σμικρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἢ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσσελεστάτην ζωὴν ζῶη; Apud Hom. rursus non præcedente alia ejusmodi particula, et extra interrogationem: Il. E. (671.) Μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἡ προτέρω Διὸς νιδὸν ἐριγδούποιο δῖόκοι, Ἡ ὅγε — ἔλοιτο. Sic A. (190.) nisi quod posteriore loco ponitur ἢ, Ἡ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρτίξει, Ἡ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειε τε θυμὸν. Ut autem hic quoque ἢ pendet a μερμήριζε, quod est in fine proxime præcedentis, sic alibi jungitur hæc particula cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud est quam μερμηρίζων, ut vel ille modo c. l. ostendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur, quod paulo ante dictum fuerat μερμηρίζειν. Od. O. (299.) Ὅρμαίνων ἢ κεν

θάνατον φύγοι, ἢ κεν ἀλψή. Itidem vero Il. Υ. (311.) post μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον Αἰνείαν subjungitur, ἢ κεν μιν ἐρύσσειαι, ἢ κεν ἐάσῃς κ. τ. λ. Item Il. (713.) Δίξε γὰρ ἢ ἐμάχοιτο, — Ἡ λαοὺς — ὁμοκλήσειεν. At cum περηθῆναι, Φ. (225.) καὶ Ἐκτορι περηθῆναι Ἀντιβίην, ἢ κεν με δαμάσσεται, ἢ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in ll. videmus partic. hanc esse διαπορητικὴν absque interrogatione, et quidem jungi verbis quandam διαπορήσεως signif. inclusam habentibus, quod tamen peculiariter annotat Eust., e vet. Gramm. auctoritate, in Od. Α. (170.) Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἡ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενῃ κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admonet, ut opinor, Eust. in h. l., quod alioqui videri possit continuata esse interrogatio. Ac certe, ut verum fatear, non video quid obstat, quominus poetam continuasse illam dicamus, ut in alio ejusd. libri l. fecisse eum aperte videmus; nam illi eid. versui, Τίς νύ σε κῆρ κ. τ. λ. subjungitur, Ἡ ἐσέγ' ἐν νήεσσι κ. τ. λ., sequente verbo ἐδάμασσαν: iterumque ἢ, sequente ἐδηλῆσαιτο. Imo vero ne videtur quidem posse interrumpi illa interrogatio, ita ut hæc διαπορήσιν nudam habeant, nisi verbum aliquod subaudiendum dicamus, simile sc. illis, quæ in ll. modo cc. particulæ ἢ juncta sunt, ut is, qui in primo versu interrogatione usus est, postea dicat, Scire cupio an δολιχὴ νόσος etc. Vel, Apud me cogito an etc., aut tale quid, vel εἰπέ, quod in proxime sequente versu ponitur, huic quoque l. operam suam præstare cogamus. Ut sit, Eust. silentium de hac ellepsi valde admiror, Ceterum de εἰ ap. Hom. tenente euud. locum, quem ἢ, dicam in Ἡέ.

Ἡ οὐ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nonne, Il. O. (506.) Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἐκτορος; Annon auditis? Nonne auditis? E. 349. Ἡ οὐχ ἄλις ὅττι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις; Sic Υ. (670.) Ἡ οὐχ ἄλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; Ubi animadvertendum est Hom., repugnante alioqui versus lege, partic. ἢ tanquam necessariam, alteri ἢ præfixisse; cum tamen in soluta oratione οὐ per se etiam pro Nonne accipiat. Plato Par. Ἡ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάτεις; de Rep. 2. Ἡ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς κ. τ. λ. Ibid. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ad quam interrogationem respondetur, ἔμοι γε. Sic Matth. 20, 15. Ἡ οὐκ ἔξεστι μοι ποιῆσαι ὁ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi etc. Deinde in altero orationis membro, An oculus etc., ubi etiam dicere possumus in orationis principio poni, sicut in Plat. l., quem modo protuli. Sed animadvertendum est vet. Interpr. hic quidem ἢ recte vertisse An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non: sicut et ἢ sine οὐ, sæpe reddi male per Aut, antea docui. Sciendum est autem ἢ οὐ pro Annon poni etiam ubi non est interrogatio directa, ut ita loquar, sicut in Diog. L. Arces. Εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι, Cum dixisset, annon videretur etc.; interrogasset, annon videretur. || Sed, ne quis hic fallatur, sciendum est ἢ οὐ sæpe etiam reperiri positum pro An non disjuncte scripto; s. Necne: ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum, quod e præced. subauditur. Plato de Rep. 1. Ἡ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγων, ἢ οὐ; i. e. ἢ οὐ δοκῶ. Sic Matth. 22, 17. Εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δύναι κῆρσον Καίσαροι, ἢ οὐ; quod eod. modo ap. Marcum legitur. Hic autem subaud. ἔξεστι e præced., cum perinde sit ac si diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet censum dare Cæsari, an non? subaudi Licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, sed utrobique subaudiendo: ut Plato rursus, Γεωργία χρησίμων, ἢ οὐ; nam utrobique subauditur ἐστί. Ceterum quod dixi ἢ οὐ posse reddi etiam Necne, id intelligendum est potius, ubi non est directa interrogationis forma; ut cum dicitur, Οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ, ἢ οὐ, Nescio utrum dicere oporteat, necne. Vel, sine Utrum. Hom. autem pro ἢ οὐ dicit ἢ καὶ οὐκ, ut docebo in Ἡέ. Enimvero cavere debet lector, ne confundat ἢ οὐ hujus signif. cum ἢ οὐ pro Alioqui non, sequente partic. ἀν: de quo usu paulo ante egi. At in altera signif. invenitur et ἢ μή:

Marc. 12, 14. "Ἐξέστι κήσων Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὐ; ἢ δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

¶ "Ἦτε, pro ἦ, Aut, Sive, Il. T. (147.) Δῶρα μὲν αἶκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ὡς ἐπικέες, 'Ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Ubi tamen aliquando credidi leg. εἶτ', non ἦτ', praesertim cum praecedat αἶκ', i. valens et ipsum q. εἶτε. Sed dubitationem hanc tollit Eust.

¶ "Ἦκεν pro ἦ, Aut, An, vacante particula κεν : pro Aut, Od. Δ. 80. 'Ἀνδρῶν δ' ἦκεν τίς μοι ἐρίσσειται, ἦ καὶ οὐκί. At pro An, A. (267.) 'Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, "Ἦκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἦ. Multa tamen exempl. disjuncte scriptura habent ἦκεν : sed ut ἦτε, sic et ἦκεν conjuncte etiam scribi posse videtur.

¶ "Ἦτι, An, Od. Γ. (72.) "Ἦτι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. dividi; sed, cum ex Aristoph. quoque afferatur ead. in ead. signif. scriptura, itidemque μῆτι conjuncte scribatur pro eod., locum et illi posse hic dari existimo. "Pro Nunquid affertur ex Aristoph."

¶ "Ἢε, poetice, pro ἦ, Aut, Sive, Od. Ε. (178.) Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον εἴσας, 'Ἢε τις ἀνθρώπων, Il. O. (502.) νῦν ἄρκιον ἦ ἀπολέσθαι, 'Ἢε σωθῆναι : (511.) Βέλτερον ἦ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἦ βῖωναι, "Ἢ δηθὰ στρεύνεσθαι κ. τ. λ. Et ἦε praecedente particula ἦ ter posita, vide supra in principio sermonis s. tractatus de illa. ¶ An, ap. eund. poetam non raro, et quidem non solum in posteriore loco, ut in exemplo, quod protuli ex Il. A., cum agerem de particula ἦ, sed interdum etiam in priore : Il. II. (713.) Δίξε γὰρ ἦε μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐθις ἐλάσσας, "Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Exemplum vero utriusque usus particulæ ἦε, i. e. utramque sedem habentis, sufficere potest unus et idem hujus poetæ locus; ap. eum enim legitur Od. A. (173.) in ea parte, quæ Νεκυία nominatur, Εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός οὐ κατέλειπον, "Ἢ παρ' ἐκείνοισ ἐστίν ["Ἢ ἐτι παρ κείνοισιν] ἐμὸν γέρας, ἦε τις ἦδη 'Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει κ. τ. λ., deinde, interjecto eo, quod sequitur, hemistichio, et c. versu uno, in quo repetitur verbum εἰπέ cum accus. rei, subjungit, 'Ἢε μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, "Ἢ ἦδη μιν ἔγμεν 'Αχαιῶν ὅστις ἄριστος. 'Ἢε per interrogationem quoque in Il. A. 133. 'Ἢε θέλεις ὀφρ' αὐτὸς, ἔχης γέρας; sed non dubium est quin altera scriptura melior sit, "Ἢ ἐθέλεις. ¶ "Ἢ καὶ οὐκί ap. eund. poetam, pro eo, quod in soluta oratione dici ἦ οὐ, antea docui, sc. pro Annon : sed extra interrogationem, sicut et Necne poni solet, Il. B. (299.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἦ καὶ οὐκί : (237.) ὄφρα ἴδῃται "Ἢ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦ καὶ οὐκί. Hic autem nobis non sine admiratione considerandum est ἦ καὶ οὐκί in una eademque signif. uno tamen in l. subjungi particulæ ἦ, in altero autem particulæ ei : cum etiam ὄφρα ἴδῃται, quod uni praefigitur, simile sit illi, quod alteri praefixum est, sc. ὄφρα δαῶμεν. Meum tamen vetustissimum exemplar, quod mihi in Edit. Homeri optimam alioqui et fidelissimam operam navavit, in his lectionibus cum ceteris exempl. consentit : quod me ἐπέχειν facit. Ceterum particulæ ei subjungi ἦε non mirabitur, qui legerit quod supra annotavi in "Ἦτε, quæ subjungitur particulæ αἶκε, i. signif. q. ei. Sciendum est porro ἦ καὶ οὐκί interdum etiam accipi pro Aut etiam non : Od. Δ. 80. 'Ἀνδρῶν δ' ἦ κεν τίς μοι ἐρίσσειται ἦ καὶ οὐκί Κτήμασιν. ["Heyn. Hom. 5, 293. 6, 331. Conf. c. ἦδε, Jacobs. Anth. 8, 49. Brunck. Apoll. Rh. 95. 145. 170. 242. An et ἦεν? Jacobs. Anth. 9, 378." Schæf. Mss.]

¶ "Ἦτοι, Aut, Sive; sed praepositur composita hæc partic. simplici ἦ. Thuc. 2, (40.) Καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομεν γε ἦ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Idem, "Ἦτοι κρύφα γε, ἦ φανερώς. Lucian. "Ἦτοι κατὰ σῶμα, ἦ κατὰ ψυχὴν. Sed sæpe primum etiam locum obtinet particula ἦ, ut e prolatis ante exemplis apparet.

¶ "Ἦτοι ap. poetam pro μὲν, Quidem : Il. B. (76.) "Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, Γ. (305.) ita orditur Priamus suam brevem orationem, "Ἦτοι ἐγὼν εἰμι

μὲν, sed ἐκ τοῦ παραλλήλου : Γ. (168.) "Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, cui redditur δὲ in proxime seq. versu, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼ σὺπα ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eod. libro illi ἦτοι μὲν redditur ἄλλα cum δὲ, 213. 216. Interdum vero ei redditur αὐτὰρ. Sed et conjunctioni ἄλλα interdum subjungitur, sequente ead. particula αὐτὰρ, aut δέ : ut videbis Od. Ε. 171. Il. A. 141. 142. ubi ἦτοι nequaquam vacare existimo, sed ἄλλ' ἦτοι esse pro Verum enimvero, Quo fortasse modo possumus vertere ἦτοι et in versu Od. Ε. 207. 'Ἄλλ' ἦτοι τὸν κῆρες ἔβαν κ. τ. λ. aut, Sed enim, Atenim. Nisi quis malit pro μὲν ibi quoque accipere, cum sequatur δέ. Nihilo autem magis vacare existimo particulam ἦτοι, quoties ponitur cum μὲν, quod dicendum fuerit, si ἐκ παραλλήλου ponereas ubique dicamus, quo poni modo censet Eust. in (Od. I. 3.) "Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκούμεν ἐστὶν αἰδοῦν : sed interdum ἦτοι μὲν esse Certe quidem, Quidem certe, Il. Γ. "Ἢ τοι μὲν κεφαλῇ κ. τ. λ. Sic ἄλλ' ἦτοι pro Sed certe. Sed nec pro μὲν poni arbitror particulam ἦτοι, quoties sola ponitur, sed aliquando esse potius Certe, Sane, Profecto, Equidem : ut in illo versu Il. Γ. supra "Ἦτοι ἐγὼν εἰμι κ. τ. λ. Addendus est autem iis, quos attuli, Il. hic quoque, in quo post ἦτοι ponitur μὲν, adjunctam habens γὰρ, Il. Υ. (313.) "Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὄρκους.

"Ἦτοι, Videlicet : ἦ τοι haberi ἐρμηνευτικὸν σύνδεσμον ab Hom. posteris, ut ἦγουν et εἴρουν, tradit Eust., sed addens * χυδαῖσσι, 50. ["Il. A. 68. Hesiod. Θ. 116. Brunck. ad Hec. 1091. Toup. Opusc. 2, 166. Tyrwh. ad Aristot. 172. Thom. M. 426. 545. Jacobs. Anth. 7, 219. Nicænet. 6. Apoll. Rh. 1, 186. et Ind. Herodes fin., Porson. Phæn. 966. Heyn. Hom. 7, 560. 8, 298. 354. (Pamphil. 1. leg. ἦ τοι.) "Ἦτοι, * ἦτοι, Heyn. Hom. 4, 37. 45. 57. 73. 493. 515. 557. 672. 5, 370. 6, 198. Δ' ἦτοι, δὴ τοι, 5, 151. 387. 388. 6, 120. 298. 'Ἄλλ' ἦτοι, Il. Δ. 9. 13. Villos. ad Long. 203. Τῶν ἦτοι, Horum quidem, Il. Δ. 237. "Ἦτοι μὲν, 376. "Ἦτοι ὁ μὲν, 537." Schæf. Mss.]

* H, Quam : σύνδεσμος συγκριτικός, ut quidam Gramm. hac in signif. appellant, Il. Γ. (41.) Καὶ κατὰ τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ita enim leg., non πολυκέρδιον conjuncte, "Ἢ οὕτω λώβην τ' ἐμέναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Multo satius fuisset quam etc. : O. (511.) Βέλτερον, ἦ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἦ βῖωναι, "Ἢ δηθὰ στρεύνεσθαι ἐν αἰνῇ δῆϊοιτι, Xenok. Π. 3, (1, 22.) p. 41. "Ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἦ ἐμέ. Plato Pol. 1. Τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἦ τὸν τοῦ δικαίου. Philo de Mundo, Τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκεν ἢ τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, Non prius remisit quam etc. Rursum Plato eod. libro, Οὐ δὴπον ἄλλον τὸν μέλει, ἦ, ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως οὕτω τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ. Ex Herod. autem affertur ἦ οὐ pro ἦ solo, itidem post οὐδὲν μᾶλλον, (5, 94.) Ἀποδεικνύντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς — χώρας ἦ οὐ καὶ σφί. ¶ Interdum ἦ cum compar. sequente ei, Xen. K. II. 7, (1, 5.) "Ἐτι κάκιον ἦ εἰ κατὰ κέρας προσέμεσαν. Sic post μᾶλλον, 1, (6, 19.) Οὕτως ἦγε ἀνθρωπίνῃ σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἰρεῖσθαι, ἦ εἰ κληρούμενος, ὅ, τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι.

Interdum vero cum comparativo sequentem habet particulam κατὰ, vel aliam, Dem. (156.) Μείζον φορτίον ἦ καθ' αὐτὸν ἀράμενον. Sic dicitur μείζον ἦ κατ' ἀνθρώπον, Quod majus est et magis arduum quam ut homini conveniat, Quod humanas vires excedit. Thuc. Μείζοσιν ἦ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν. Vicissim autem cum μικρότερος junxit Lucian. (3, 129.) Μηδ' ὅτι μικρότερος ἦ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος. Herodian. 5, (8, 2.) Τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργύτερον ἦ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, Magis exquisita cura vultum componere quam probam fæminam deceret. ¶ Cum ὡς autem, ut Dem. (68.) "Ἔστι γὰρ μείζω τάκενων ἔργα, ἦ ὡς τῷ λόγῳ τις ἀν εἴποι. Interdum etiam post κατά : ut, Μείζον ἦ ὡς κατ' ἀνθρώπον, ubi vacat ὡς. Aliquando autem jungitur cum ὥστε, sequente infin., ut, Μείζον ἦ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Ap. Socr. (26.) "Ἐπικει-

σπαρον εἶναι, ἢ ὥστε — σῶζεσθαι. Sed infin. etiam solo jungitur interdum, ut μείζον ἢ φέρειν pro μείζον ἢ ὥστε φέρειν.

“H inter duos compar. Plut. Sol. (3.) Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον — διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. De quo quidem usu partic. ἢ lege Bud. 1050. || Ego autem invenio et vacantem partic. ἢ post compar., Thuc. 7. p. 260. “Ἡδὴ τινὲς καὶ ἐκ δεινότερων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν: neque enim dubito, quin hic vacet, cum dicendum sit in nominativo, δεινότερα ἢ τοιάδε, τοιῶνδε. Sic autem vacat et hic, Οὐκ ἐλάσσονος ἦν ἢ πεντακοσίων ταλάντων. || Sed et pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur ἢ ab eod. Thuc. Eust. certe annotat et ipse pro καὶ nonnullos ap. Hom. accepisse.

“H post ἐναντίον nonnunquam, s. τῶναντίον, ut Lat. Quam post Contra, Aristoph. Πλ. (14.) Τούναντίον δρῶν ἢ προσῆκ’ αὐτῷ ποιεῖν. Sic Plato Symp. “Ἡ οἶσα ὅτι τῶναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Lat. Contra quam dicebat, sicut Contra atque dicebat; sed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Contrarium quam dicebat: quod quidem sciam.

“H pro εἰ μὴ, Nisi: cujus signif. exemplum hoc affert Eust. Τί ἂν καλὸν ἐποίησα ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θανμάσας; Sic autem accipitur et ab Jo. 13, 10. “Ὁ λαλούμενος οὐ χρεῖαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νύσασθαι. Sed in illo exemplo Eust. dixerim τί καλὸν ἢ, esse pro τί ἄλλο καλὸν ἢ. At in h. Jo. 1. idem nomen non æque commodè subaudiri queat.

“H, pro μᾶλλον ἢ, Potius quam, Il. A. (117.) Βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ubi tamen quidam ἢ pro καὶ accipere maluerunt, perinde ac si diceret, Volo populum salvum esse, et ipse interire. Nonnulli vero et alias exp. excogitarunt; sed si ab illa prima discedendum nobis sit, malim ἢ pro Aut, Alioqui, Sin minus accipere, quam pro Et: ut dicat, Salvum esse populum opto, aut ipse interire; Sin minus, ipse interire. Verum eos, qui ab illa exp. discesserunt, non legisse puto aut certe non recordatos fuisse hujus versus, qui apud eund. poetam habetur, Od. P. 81. Αἰνὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρῆμεν, ἢ ἵνα τῶνδε. Quinetiam Hom. posterius cum ita utatur verbo βούλομαι et similibus cum ἢ, ita ap. illum se quoque exposuisse ostendunt, utpote a quo hoc loquendi genus mutuatos esse constat. Diag. L. Diogene, 286. Ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα ἔχειν, ἢ παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελεῖος τραπέζης ἀπολαύειν. Vide et in Βούλομαι, quod quidam in hujusmodi Il. exp. Malo, Præopto: et ita ἢ solitam signif. retineret, itidem vero cum αἰρούμαι: Phryg. Ep. ad Thess. p. 16. Ἀλλ’ ἐλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δούλου φορέσαι. Sed et ap. Soph. (Aj. 966.) ita quidam exp. Ἐμοὶ πικρὸς τέθηκεν, ἢ τείνεις γλυκύς. Apud Aristot. certe aut vitiosum esse exemplar, aut ἢ pro μᾶλλον ἢ accipiendum necesse est in Probl. p. 99. Διὰ τί παρακαταθήκην αἰσχρὸν ἀποστερήσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δανεισάμενον; || Eust. in Od. T. (265.) Καὶ γὰρ τίς τ’ ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ’ ἐλάσασα Κουρήδιον, — “H Ὀδυσῆ’ ὃν φασι κ.τ.λ. annotat particulam ἢ non accipi συνήθως pro καὶ, sed potius declarare quandam ἐπίτασιν, perinde ac si quis dicat, πολλῶν δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσεά μὴ κλαίεσθαι. || Idem alicubi vult ἢ significare ἴσως, aut aliquid hujusmodi.

“H et ei conf., Musgr. Med. 1083. Porson. p. 78. Brunck. Apoll. Rh. 120. “H et οὐ conf., Lennep. ad Phal. 7. Post τοσοῦτος, ad Herod. 207. An i. q. καὶ, ad Callim. 1, 107. Dawes. M. Cr. 464. et Ind., Heyn. Hom. 5, 32. Pro ἀλλὰ, 275. Pro εἰ, 5, 165. Il. 8, 111. et Heyn. Sexcenties male ortum ex antecedente v., Wytt. ad Plat. Mor. 1, 373, 490. 549. Select. 378. cf. ad Plut. 1, 349. Lucian. 3, 633, 12. leg. ὅσον τοῦ. Redund. post compar., Add. Koen. ad Greg. Cor. 36. Brunck. Antig. 1281. Erfurdt. p. 350. Explanandi s. Declarandi vim habens, Tyrwh. ad Aristot. 115. De sede, Musgr. Hipp. 151. Markl. Iph. p. 300. Xen. Hier. 7, 12. Subaud., Wytt. Select. 400. Abund., Steph. Dial. 54. Soph. Antig. 1266. Erf., Lobeck. Aj. p. 236. Vertendum Nisi, Brunck. Aristoph. 3, 40. Seu, explicativum, Markl. Suppl. p. 283. Fi-

PARS XIV.

scher. ad Plat. Dial. 4. p. 5. Boiss. Philostr. 332. Lex. Gr. 252. Tittm., Schol. Apoll. Rh. 1, 1069. Interrogans, Heyn. Hom. 6, 581. Alioquin, Heind. ad Plat. Phædr. 305. 332. Boiss. Philostr. 346. (an p. 60. ἢ—γε?) “H—ἢ—, ad Il. K. 174. 208. M. 328. P. 180. “H—ἢ καὶ οὐκί, Utrnm—necne, Il. B. 300. Wolf. Vulgo εἰ—ἢ καὶ οὐκί: cf. 349. “H οὐχ—, Wakef. ad Mosch. 4, 65. “H—ἢ—, Heyn. Hom. 4, 68. “H ἄλλα μύρια, Heind. ad Plat. Gorg. 124. “Hκε—ἢ κε—, Heyn. Hom. 5, 673. “H καὶ, Matth. Gr. Gr. 400. e. Arrian. 38. extr. Upton. An pro ἢ Dores ἢ, Bibl. Crit. 1, 2. p. 31. “H ἢ, Ah! ah!, Ilgen. Hymn. 231. “H et ἢ, Markl. Suppl. 106. ad Charit. 316.” Schæf. Mss.]

“Hδὲ, ap. poetas est σύνδεσμος συμπλεκτικῶς, æquivalens τῷ καὶ, Et: quamobrem et ἐκ “παρὰλλήλου hæ duæ particulæ positæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἡμὲν, ut “Od. E. (200.) πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν με— “γάρους ἡμὲν τράφεν ἡδ’ ἐγένοντο. Il. E. (128.) ““Ὀφρ’ εὖ γυνώσκεις ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα. Et “(Od. B. 268.) ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe et “sine ἡμὲν ponitur: ut E. (491.) Οἶος ἐκείνος ἦν “βουλευόμενος ἡδὲ μάχεσθαι. Il. B. (789.) ἡμὲν νέοι ἡδὲ “γέροντες: A. (334.) Διὸς ἄγγελοι, ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν, “Atque etiam. Et (453.) “Ἡδὴ μὲν ποτ’ ἐμεῦ πάρος “ἐκλυνε εὐχομένοιο—“Hδ’ ἐτι καὶ νῦν μοι τόδ’ ἐπι— “κρήνην ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἐτι. Apud Hippocr. vero et ἡδὲ pro ἐτι δὲ poni, annotat Gal. “Lex. Hippocr.” [“Brunck. ad Hipp. p. 387. Valck. p. 564. ad Mosch. 362. ad Callim. 81. ad Charit. 218. 486. 757. 761. Dawes. M. Cr. 464. Porson. Phæn. 1703. Brunck. Aristoph. 2, 202. Soph. 3, 426. 444. Heyn. Hom. 5, 357. 607. 6, 575. Theophyl. Justit. Regia p. 5. Markl. Iph. p. 113. Etiam, Il. E. 234. Conf. c. 1δὲ, ad Il. Φ. 351. X. 469. Valck. ad Il. 22. p. 60. ad Charit. 222.; cum οὐδὲ, Heyn. Hom. 7, 71.; cum ἡδὲ, 6, 378.; cum ἢ δὲ, 5, 15. 102. 132. 213. 7, 29. Hesiod. A. 405. An Attici poetæ usurpant, Toup. Opusc. 2, 226. c 265. Emendd. 3, 101. 4, 501. Dawes. M. Cr. 278. 475. Eur. Hec. 327. γυναῖκες ἡδὲ πρεσβύται, ubi Porson.: “Homericum ἡδὲ, ait Valck. Phæn. 1683., non erat Attico obtrudendum Tragico: non meminerat vir summus se locum ex Herc. F. 30. Ἀμφιφίον’ ἡδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διὸς, supra laudasse ad Phæn. 609.’ H. καὶ, Brunck. Apoll. Rh. 49. Epigr. adesp. 701. H. καὶ, ἢ. τε, Heyn. Hom. 6, 245. “Hδ’ αὖ, 5, 283. H. τε, Epigr. adesp. 428. “Hδ’ ἐτι, 190. Heyn. Hom. 4, 122. “Hδὲ — ἡδὲ —, 7, 297. 644.” Schæf. Mss.] “Ἰδὲ, per systolen usurpatur a poetis pro ἡδὲ, “Et: quemadmodum Hes. quoque esse dicit σύν— “δεσμον ἴσον τῷ καὶ: annotans tamen poni et pro “ὅπως, Ut. Sic Idem ἰδέ σοι affert pro καὶ σοι.” [“Heyn. ad Hesiod. 144. Wolf., Gesn. Ind. in Orph., Schrader. Præf. ad Emendd. p. iv. ad Charit. 775. Epigr. adesp. 596. Soph. Trach. 821. ad Lucian. 3, 572. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 42. En, Wakef. Ion. 162. Conf. c. ἡδὲ, Heyn. Hom. 4, 296. 373. 488. 585. 626. 5, 4. 283. 6, 109. 117. 328. 595. Ἰδὲ δὴ, εἰ—, Boeckh. in Plat. Min. 141. Ἰδ’ αὖ, Heyn. Hom. 6, 109.” Schæf. Mss.]

“H ἡμὲν, Et: conjunctio συμπλεκτικῇ ap. poetas, “cui respondet ἡδὲ, quod vide. At ἢ μὲν ap. eosd. “poetas pro ἢ μὴν, in sponsionibus et jurejurando, “pro Sane, Equidem. Apoll. Rh. 2, (715.) ἐπώμοσαν “ἢ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοισι.” [“Hμὲν, Heyn. Hom. 7, 111. 113. Conf. c. ἢ μὲν, 5, 213. Hμὲν et ἢ μὲν, 357. 6, 574. Hμὲν, ἡδὲ, 5, 357. Hμὲν—δὲ—, Il. 12, 428.” Schæf. Mss.]

“H ἡπον, i. q. ἢ, vacante particula που, Aut, Vel. “Plato Epist. 7. Νῦν δὲ ἡπον τις δαίμων ἢ τις ἀλιτή— “ριος ἐμπεσὼν ἀνομία, Vel dæmon quispiam vel sce— “leratus quispiam homo. Alia duo ex Eod. exem— “pla babes ap. Bud. Comm. 931. in quibus hoc “ἡπον est προτακτικὸν τοῦ ἢ, ut εἰρουν τοῦ εἴτε. “|| Alioqui ponitur et pro ἢ, Quam. Plato de LL. “4. Πολὺ μᾶλλον ἡπον τις ἄνθρωπος, Multo magis “quam quisquam homo. Bud. ibid.]

“HΠΕΡ, i. q. ἢ, i. e. Quam; sed usitatum in so-

luta oratione potius quam in carmine. Eust. in illum Homeri versum, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, vett. tradidisse, si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἥπερ ἀπολέσθαι, tunc ἢ fore σύνδεσμον διασαφητικόν. ["Marcell. de V. Thuc. p. 6." Schæf. Mss.] "Ἡπερ ap. poet. pro ἥπερ, Quam. Il. A. (260.) ἀρείουσιν ἥπερ ὑμῖν."

Ἡ, cum circumflexo et tenui spiritu, pro Certe, Profecto, Il. A. (78.) Ἡ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Profecto enim arbitror, s. potius Nam profecto arbitror. Sic autem et B. (242.) Ἡ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λαβήσαιο. Quod si potius cum Bud. exp. pro Alioqui, Alioqui enim, quæ quidem exp. mihi non displicet, tunc certe ἢ dicendum fuerit pro ἢ accipi: cujus hac in signif. multa passim exempla extant, atque adeo afferuntur a Bud. aliquot, ibid. ubi et de isto Hom. l. agit: sc. p. 932. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circumflexo; et eo quidem magis, quod in meo illo antiquiss. et fidelissime scripto exempl. alteram scripturam reperiam, sc. ἦ: sic tamen ut circumflexus ab aliquo non satis circumspecto correctore superpositus sit. Ceterum Bud. in ead. illa p. ἦ γὰρ simpl. pro καὶ γὰρ, vel καὶ γὰρ τοι ab eod. poeta usurpari docet; atque ita fortassis accipere aliquis in Il. etiam modo cc. malit. || Jungitur et his particulis, δὴ, πού, μὴν, τε, atque aliis: dicitur enim ἢ δὴ, ἢ πού, ἢ μὴν, ἢ τε. Il. B. (272.) Ὡ πόποι ἢ δὴ μὴν! Ὀδυσσεὺς ἔσθλ' ἔοργε, Γ. (43.) Ἡ πόν·καγχαλώσει κάρηκομόωντες Ἀχαιοί, (B. 291.) Ἡ μὴν καὶ πόνος ἔστιν ἀνιθνήντα νέεσθαι. De ἢ μὴν autem, quod iurijurando adhibetur, vide in Μήν. Sed interdum adjungitur μὲν, non μὴν: aut etiam μάν: ut docebo in Μέν et in Μάν. Cum τε, ut ἦτ' ἐφάμην, et ἦ τέ μ' ἔφαντο Ἀεῖν, etc.: at Il. (Γ. 56.) ἦ τέ κεν ἦδη Αἰῶνον ἔσσο χιτῶνα, pro Alioqui; adeo ut suspecta sit hæc scriptura, eod. modo, quo illa, quam modo protuli, Ἡ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ κ. τ. λ. Jungitur denique et aliis multis particulis; nam non solum ἢ μὲν, sed etiam ἢ μὲν τοι, sicut et ἢ μὲν δὴ: nec solum ἢ ῥά, verumetiam ἢ ῥά νυ, dicunt. Ceterum in multis horum, quidam vacare alterutram particulam existimarunt, sicut et de ἢ γὰρ paulo ante docui, alii majorem affirmationi vim addere crediderunt, et esse, verbi gratia, ἢ δὴ pro ὄντως δὴ, et ἢ μὲν pro ὄντως μὲν, s. ὄντως δὴ: itidemque ἢ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus et alibi dicitur. Hoc tantum addo in præsentia, pro loco posse verti non solum Certe, Profecto, sed et Equidem, Certe quidem, Nimirum, Enimvero. Quam postremam signif. convenire ipsi etiam ἢ γὰρ existimo in hoc versu Il. A. (293.) Ἡ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἡ interrog. Utrum, An, Il. Γ. qua in signif. jungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλων: Σ. (429.) "Ἡφαιστ', ἢ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἶσ' ἐν Ὀλύμπῳ κ. τ. λ., sequente ἀνέσχετο. Ubi quod ἄρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλων, non fuisse scripturos Hom. posteros aliter quam ἄρα hic quoque, sc. cum circumflexo, ait Eust. Ego tamen nihilo magis puto ἄρα hic retinere aliquam interrogationis signif., quam retinet ῥα subjuncta eid. particulæ: Il. E. 421. Ζεὺ πάτερ, ἢ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω; Sic (H. 446.) Ζεὺ πάτερ, ἢ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν. E Soph. ἢ sine adjectione, in ead. illa signif. (Aj. 1097.) ἢ σὺ φῆς ἄγειν; (38.) illi adjunxit καὶ, Ἡ καὶ, φίλῃ δέσποινα; πρὸς καιρὸν πονῶ; ubi tamen καὶ videri etiam possit non esse otiosum. Apud Eund. cum γάρ, (1133.) Ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Sæpe autem ἢ γὰρ in prosa et pro Nonne; atque ita Plato inter alios frequenter utitur. Bud. 931. 932. Sed hic lectorem admoneo, cum itidem ἢ pro An accipi ostenderit antea, non mirum illi debere videri, quod alicubi in hujus partic. scriptura signif. istam habentis, varient exempl. Apud Hom. certe nusquam me in emendatis Codd. memini legere ἢ cum tenui et circumflexo pro Utrum, nisi sequente ἄρα, ῥά, vel alia particula. Quamvis enim sciam legi ἢ cum circumflexo passim in typograph. Edd.,

atque adeo in mea etiam, hoc in versu, Il. Γ. (46.) Ἡ τοῖσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροις νέεσσι κ. τ. λ., ubi oninino hæc particula interrogative accipiendæ est, fateri tamen non erubesco scripturam illam a me pro mendosa haberi: pœnitereque me quod hic plus fidei aliis exempl. quam illi meo adhibuerim, in quo ἢ aperte legitur. Bud. certe de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπέχειν existimo; quippe qui in Lex. suo scribat, ἢ καὶ pro Utrum etiam, itidem a Xen. poni: (Cec. 19, 12.) Ἡ καὶ συκὴν, ἔφην ἐγώ, οὕτω δεῖ φυτεῖν; sed in alio exempl. ἢ καὶ legi, atque ita ap. Greg. quoque scriptum inveniri.

De ἢ autem dicam, Deo favente, in Ὅς. Interim lectorem moneo, ut cum leget ap. Eust., hanc partic. esse non solum διαζευκτικὴν et παραδιαζευκτικὴν, sed etiam διασαφητικὴν, et διαπορητικὴν, et ἐρωτηματικὴν, item συγγραφικὴν, necnon βεβαιωτικὴν, item poni pro καθὼς et ὥς: meminerit eas, quæ ab eo ita commiscuntur signif. primum quidem in diversas hujus particulæ scripturas distinguere, sc. ἢ, ἢ, ἢ: deinde vero et eas, quæ ad unam eandemque scripturam pertinent, certo ordine collocare, sicut hic a me factum esse vident.

["Ἡ, Brunck. Aristoph. 1, 159. Heyn. Hom. 5, 51. 149. 192. 571. 6, 645. 8, 10. Dawes. M. Cr. 357. Musgr. Iph. T. 407. Eur. El. 351. Wakef. S. Cr. 2, 125. Alc. 324. 348. Phil. 984. Abresch. Æsch. 2, 104. Valck. Hipp. p. 273. Boiss. Philostr. 415. Jacobs. Anth. 6, 90. 99. 8, 324. T. H. ad Plautum p. 295. Ἡ et ἢ, Brunck. CEd. C. 643. ad Xen. CEd. 3, 1. Toup. ad Longin. 282. Heyn. Hom. 4, 240. 501. 5, 313. 598. 6, 236. 581. 584. Heind. ad Plat. Phædr. 235. ad Gorg. 242. Quare, Schweigh. Emendd. in Suid. 9. Abresch. Lectt. Arist. 159. Plut. Mor. 1, 15. 395. 654. Ubi, Toup. Opusc. 1, 262. 2, 212. Valck. Callim. 4. ad Herod. 589. Ubi, Toup. Opusc. 2, 212. Quatenus, Fisch. ad Anacr. 15. ad Charit. 213. Amst. Quonam modo, ad Xen. Epb. 135. I. q. ὥς, Valck. Hipp. p. 193. ad Herod. 603. 649. Ironice, Gessenius in Ovid. Fast. 17. Ἡ ἂν seq. conj., Lennep. ad Phal. 58. Alciph. 248. De sede, Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Pind. O. 13, 90. Ἡ et ei conf., Brunck. Apoll. Rh. 123. Ἡ μὴν et ἡμην conf., Jacobs. Anth. 12, 90. Ἡ κε, ad Herod. 578. Apoll. Rh. 2, 18. Ἡ μὲν, Koen. ad Greg. Cor. 222. Marcellus 34. Heyn. Hom. 5, 357. 6, 574. Ἡ μὲν δὴ, 4, 402. Il. 3, 430. Ἡ μὲν, ἢ μὴν, Wakef. Herc. F. 1100. Trach. 1186. Phil. 593. Heyn. Hom. 4, 39. 673. 5, 534. 6, 67. Ἡ μὲν, ἢ δέ; 5, 358. Ἡ μὴν, ih. 375. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 6. LB. Ἡ μὴν, ἢ μὲν, Ernest. ad Il. A. 77. E. 275. Valck. ad Herod. 100. Wessel. 265. 424. 471. Ἡ μάν, Heyn. Hom. 5, 358. Ἡ γὰρ, 4, 96. Jacobs. Anth. 1, 36. 7, 114. 192. 354. 9, 22. Eur. Alc. 485. Soph. Phil. 248. 322. 654. Anyte 11. Leon. Tar. 68. 95. Nicias 1. Zenodot. 2. Archias 33. Lollius Bass. 11. Wakef. Georg. 100. ad Dionys. H. 1, 501. Ἡ γάρ; Timæi Lex. 131. et n., Eur. Phœn. 1667. ibique Valck. p. 558. et ad Hipp. p. 240. Ἡ ῥά; ad Theocr. x. Id. p. 26. ad Rôv. 50. ad Callim. 23. (1, 475.) Bibl. Crit. 2, 1. p. 113. 2, 4. p. 93. Jacobs. Anth. 1, 39. 12, 148. Probl. Arithm. 33. Agathias 73. Epigr. adesp. 171. Heyn. Hom. 4, 462. 5, 684. 6, 82. 7, 506. Ἡ ῥά γε, Meleager. 42. Wakef. Ion. 559. Alc. 348. 488. 783. Phil. 313. 1253. Eum. 991. Jacobs. Anth. 6, 136. 186. 7, 167. 8, 416. 9, 472. Leon. Tar. 71. 81. 84. Diotim. 4. Theocr. Epigr. 18. Rhian. 5. Alcæus Mess. 21. et Jacobs. Antip. S. 36. 55. Antip. Th. 37. Archimel. 1. Bianor 8. et Jacobs. Epigr. adesp. 62. Ἡ δὴλον, Toup. ad Longin. 282. Ἡ δὴτα, Wakef. Phil. 735. Ἡ τε, 290. 830. Apoll. Rh. 1, 103. 253. Il. 3, 56. Heyn. Hom. 6, 575. Ἡτ' ἄρα, Luzac. Exerc. 155. Ἡ δὴ, Wakef. Trach. 1046. Phil. 1071. Heyn. Hom. 4, 152. Ἡ κάρα, Wakef. Alc. 653. 744. (823.) Eum. 213. Abresch. Æsch. 2, 26. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Ἡ μάλα, Eur. Alc. 473. Wakef. Trach. 823. 1145. Epigr. adesp. 133. 728. Heyn. Hom. 6, 82. Ἡ μάλα δὴ, 7, 428. Ἡ ἄρα πού, Lucian. 1, 644.: ἄρα deleve-

rim, cf. ad p. 642. nec videtur interrogatio. ἦ ἄρα δὴ, Rhian. 1. Jacobs. Anth. 8, 59. Antip. S. 64. et Jacobs. Archias 23. Heyn. Hom. 6, 455. 7, 506. ἦ καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 305. ἦ οὐκ, Xen. Anab. 109. Schn., Heyn. Hom. 5, 598. * ἦε, 5, 296. * ἦτοι, ἦρ', omnino Valck. Hipp. p. 220. 273. Diatr. 147. 187. ἦρ', Heyn. Hom. 4, 526. ἦρ' ἄν, Brunck. ad Bacch. p. 422. Musgr. 1252. Alcest. 645. 735. Iph. A. 1189. Valck. Hipp. p. 273. Soph. Œd. C. 1366. Od. A. 288. Monthly Review Aug. 1799. p. 441. sic leg. Eur. Heracl. 651. Apoll. Rh. 2, 441. 804. 3, 510. 537. Aristoph. B. 34. Lo-beck. Aj. p. 302. ἦρ' ἄγε, ibid. ἦρ' ἄρα, ibid. Wakef. Alc. 653. 744. Schæf. Mss. ἦ τι, Profecto, Enimvero, Hesiod. A. 79.]

ἦ ἦπον, itidem pro ἦ ponitur, i. e. Certe, Pro-fecto, Equidem, Utique, Nimirum, Nempe. Il. Γ. 44. ἦπον καυχώμενοι κρηκομόωντες Ἀχαιοί, Uti-que rident Græci, quoniam sc. te e prælio fugisse viderunt: Schol. exp. ὥτως δὴ. Cui l. similis hic Sophoclis, (Aj. 382.) ἦπον πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδο-νης ἄγεις. Et Aj. (850.) ἦπον τάλαϊνα, τήνδ' ἔσαν κλῆν φάτιν, ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει: ubi Schol. itidem exp. ὥτως. Similiter pro Certe accipiunt in Aristophanis Πλ. (700.) ἦπον σε διὰ τὸν εὐθὺς ἐβδελύττετο. Idem interjecto τι inter ἦ et που N. (1260.) οὐ τί που τῶν Καρκίνου τις δαιμό-νων ἐφθέγγετο: ubi itidem interpr. Profecto. Pro Nimirum accipit Bud. in Plat. Phæd. (35.) ἦπον χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι ὥς οὐ ἐμπαρὰν ἡγοῦμαι τὴν παρούσαν τύχην, ὅτι γε μηδὲ ἡμῶς δύναμαι πείθειν. Cui simile aliud ex Eod. exemplum habes ap. eund. Bud. Comm. 930. i. e. Notandum porro reddi non solum Certe, Profecto, Utique, Nimirum, sed etiam Multo magis, cum sc. comparationibus servit, præce-dente εἰ vel ὅπου: cujus exempla e Dem. et Lysia et Isocr. habes ap. Bud. ibid. Sic ap. Xen. E. 6, (5, 38.) p. 357. Ὅποτε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα οἱ παραγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἦπον ἡμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, εἰ, et quæ sequuntur. Sic Aristot. sequente γε δη, Polit. 2, 3. Τοῦτο δὲ στάσεως αἴτιον γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἦπου γε δὴ παρὰ γε θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀν-δράσι, Multo magis. s. Nedum. Cui simile exem-plum habes ap. Thuc. 1. p. 46. fin. ubi τῷ ἦπον subjungitur δὴ. Signif. vero et Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cujus signif. exempla ap. Bud. habes ibid., e Plut., Athen., Juliano: ubi et σχολῇ γε hunc usum habere docet, afferens etiam Andocidis l. in quo est ἦπον σχολῇ γε, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam servit, ut Nempe Lat., pro Utrum, An, Anne. Plato de Rep. 10. Οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάντῃ ξυνοῶ τι βούλεται εἶναι ἦπον ἦρ, ἔφη, ἐγὼ ξυνοῶσω; Utrum igitur ego intelli-gam, cum tu non intelligas? Dem. in Timocr. Εἰ τοῖνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἦπον νόμον γε ἐπίτα-γμα ἔχοντα εἰσφέρειν; An licebit, Anne, Utrum. Bud. Pro Nonne, Annon, in Gorgia idem Plato dixit, ἦπον ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἀθλιός ἐστιν; Bud. ibid. Itidem pro Nonne, Annon, accipiunt in Aristoph. Πλ. (970.) ἦπον καὶ σὺ συγκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶ ἦστα; Alioqui ἦπον s. dicitur pro Utrum non, Annon, Nonne: cujus exemplum ibid. habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. (6.) Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπον τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττούμενους, οὐ φαύλους εἶναι φη-σόμεν; ["Sylb. ad Paus. 34. Timæi Lex. 134. Abresch. Lectt. Arist. 92. Toup. Opusc. 1, 133. Valck. ad Herod. 108. Brunck. ad Or. 200. 220. Markl. Suppl. 109. 153. Wakef. Herc. F. 1176. El. 638. Alc. 199. Trach. 846. Phil. 204. Eur. Or. 429. T. H. ad Plutum p. 286. 335. 339. Conf. c. σύ-πον, Musgr. Hel. 581. 797. Herc. F. 1101. Wakef. 1176. Musgr. 1173. El. 235. Jacobs. Anim. 140.; cum εἶπον, ad Lucian. 2, 31. ἦπου γε, Phalar. 264." Schæf. Mss.]

ἦ ἦρε, pro ἦ dicunt poetæ, vacante particula re, Profecto, Utique, Nimirum, Scilicet, Nempe.

Il. E. 201. Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦρ' ἂν πολὺ κέρ-διον ἦεν: 350. Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσῃαι, ἦτέ σ' οὔτω Ῥιγῇσειν πολεμόν γε."

AT DE ἦ ἦ non refert ubi tractetur, cum non ma-gis ad sequens ἦ quam ad præcedentia ἦ et ἦ perti-neat. Nam ἦ ἦ vox est Reprimentis et desistere ali-quem jubentis, ea pars orationis, quæ Lat. more Interjectio appellatur, ap. Aristoph. N. (105.) ἦ ἦ σιώπα· μηδὲν εἶπες νήπιον. Quidam interpr. A a tace, Ha ha sile. Sed unicum Ha malim: quod ejusmodi signif. habet ap. Plautum, Ha cave ne illi objectes. At Ha ha, sequente He, Interjectio est risus.

ἦΓΕΟΜΑΙ, Duco, Sum dux viæ, Præsto me du-cem viæ, Præeo, Od. Z. 300. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο Νήπιος. Apud Eund. sæpe cum acc., qui fortasse et in illo subaudiri l. debet, ut Od. H. 22. Ὡ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλ-κινόου; Sic O. (82.) Ἀστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσαιο. Alibi vero cum præp., E. (48.) κλισίηνδ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι, de quibus postea dicitur. Ceterum ἡγεῖσθαι δόμον pro eis δόμον, non aliud esse puto quam Ducere domum, i. e. Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ, præeundo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro eis ἄστεα, Ducere in urbes, per urbes. In illo tamen versu Od. H. 22. ἡγεῖσθαι exp. Ostendere; cui exp. occa-sionem præbuisse puto δείξω, quod postea sequitur ead. de re; sed considerare oportuerat, non solum dici ibi δόμον δείξω, verumetiam ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Ut autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω, sic Od. K. (263.) dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι, ubi Eust. subaudit eis, quem-admodum iu præced. exemplis subaud. puto, Ali-cubi porro ἡγεῖσθαι et ἔπεσθαι ita dicitur ut Præire et Sequi. Terent. vero dixit. etiam, I præ, sequar. Od. A. 125. Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἦ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀ-θήνη. At in soluta oratione ἡγεῖσθαι non uno modo construitur; dicitur enim ἡγοῦμαι σοι, σοῦ: ἡγοῦμαι σοι τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁδόν. Aristoph. Πλ. (15.) Οἱ γὰρ βλεπόντες τοῖς τυφλοῖς ἡγοῦμεθα, Οὔτος δ' ἀκολουθεῖ. Lucian. (1, 815.) Ἄλλ' ἡκολούθει τοῖς τῶν προωδευκό-των ἵχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγού-μενον. Sed in illo Aristoph. l. annotat Schol. videri deesse constructioni gen. ὁδοῦ: ut enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαι σοι τῆς ὁδοῦ. Herod. certe (9, 15.) dixit etiam, Ἠγέομαι σοι τὴν ὁδόν. Synes. cum acc. itidem, Ἠγήσαντο τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco alio, e Xen. (Œc. 2, 15.) Hom. autem addita præp. accusativo dixit Τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι, Il. X. 101. Sic ἡγοῦμαι σοι eis τὸ θέατρον, Æschin. (64.) Item ἡγοῦμαι sine ad-jectione, pro Præeo, Præcedo, ut in l. ejusd. Hom. ante c. Thuc. 3, (45.) Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἦ δ' ἐφεπο-μένη. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγείται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἔπειται. || Pro Dux sum, i. e. Imperator, Ducto, Præsum: cum gen., vel dat., ut ἡγεῖσθαι Παφλαγό-νων, Μήσοι ap. Hom. circa fin. Bæotiae: pro quo ἄρχειν etiam et ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia. Idem Il. A. (71.) dixit de Calchante, Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω, pro Dux fuerat classi Græco-rum ad Trojam. In prosa autem pro hac signif. genitivum frequenter habet, dat. rarissime quantum meminisse queo. Thuc. 2. Ὡν ἡγούντο: 3. Λακε-δαιμονίων ἡγήσαντο. Herod. ἡγεῖσθαι τοῦ πεζοῦ, στρατεύματος. Dem. Οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. At Isocr. dixit etiam ἡγεῖσθαι στρα-τείας. || Generaliter pro Præsum, Xen. (Ap. 1, 7, 5.) Ὡς ἱκανὸς εἴη τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item, Ἠγού-μενος τῆς Γερμανίας, e Plut., ut Lat. dicitur Præesse provinciæ. At Ἠγούμενος τῶν ἡδονῶν ex Isocr. Evag. pro Imperans voluptatibus. || E Xen. et pro Præire aliis in re quapiam (Ap. 2, 3, 15.) Νομίζεται τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι πάντος καὶ ἔργου καὶ λόγου. Et absolute ex Eod. affertur pro Incipere (2, 3, 14.) Νῦν δέ μοι σὺ δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον ἂν ἐξεργασά-σθαι. Hesiod. tamen (E. 2, 330.) dixit, Ἠγεῖσθαι αὖθις ἐς φιλότητα, pro Præire rursum ad amicitiam, i. e. Redintegrare amicitiam, in ejus officiis quasi præeundo alii. Ita enim puto exponi debere illum l.: non ignorans esse, qui ἡγεῖσθαι Provocare, item qui

Ducere simpliciter hic interpr. || Item res aliqua dicitur *ἡγεῖσθαι*, pro Præcipua esse, Bud. ap. Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. || *ἡγέομαι*, Duco, i. e. Existimo. Thuc. 1, (102.) p. 33. Καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, ubi subauditur infin. εἶναι. Plato de LL. 4. Ἄλλ' ἡγούμενοι πάντος μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει: Thuc. 2; (89.) Καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, νόστον καὶ σιγὴν πρὸς πλείστον ἡγεῖσθε, Ducite plurimi, Facite plurimi. Sic περὶ πλείστον ἡγεῖσθαι, Isocr. περὶ οὐδενός, Lys. Nihili facere. Ceterum ἡγέομαι non dubito quin ab ἡγον, aut ab ἡγμαi, quæ sunt ab ἄγω, derivatum sit. "Aγeo, Hes. affert pro ἡγού, ἄρχον, Præi, Incipe. Ion. "autem et Dor. est, pro ἡγού, a Dor. th. ἀγέο- "μαι pro ἡγέομαι. "ἡγμαι ἑμάντον μακάριον, Bea- "tum me ducō, pro ἡγέομαι, Act. Apost. 26," [2. "ἡγέομαι, Wakef. ad Bion. 10, 5. Eran. Philo 164. ad Xen. Eph. 182. ad Herod. 652. 688. Xen. K. II. p. 7. Valck. Ammon. 81. Boiss. Philostr. 430. Markl. Suppl. 226. Musgr. ibid. Abresch. Æsch. 2, 88. Kuster. V. M. 13. Opinor, Boiss. Philostr. 625. 653. Gubernio, Ordino, cum acc., Musgr. Hel. 925. Conf. c. οἶομαι, ad Dionys. H. 1, 297.; cum αἰρέομαι, ad Charit. 605. De constr., Zeun. ad Xen. K. II. 389. Villos. ad Long. 133. Cnm inf., ad Diod. S. 2, 415. An act. usitatum? Bergl. Alciph. 104. τὴν ἐν τινι, Aliquid aliqua re censere, Dionys. H. 5, 409. τὴν πρό τινος, Abresch. Æsch. 2, 82. τινι, Eur. Hec. 507. ὁδόν, ad Herod. 200. Thom. M. 11. θεοὺς, Musgr. Hec. 800. Steinbr. Mus. Tur. 1, 290. Bibl. Crit. II. Præf. p. xi. ἡγώμεθα, Boiss. Philostr. 625. 653. "Aγeo, Jacobs. Anth. 6, 73. Quint. Mæc. 11. * ἡγέω, Toup. Opusc. 1, 559. et Ind." Schæf. Mss. "Eur. Hec. 788. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, of. Heind. ad Plat. Crat. 49. Beck. Aristoph. Ὀρν. 723. Hermann. ad N. 816. Milton's Sampson Agonistes 295. "Unless there be, who think not God at all." Strong. Mss.] "ἡγέεον, Ducendum, Putandum, Existimandum," ["Max. Tyr. 26, 4." Boiss. Mss.]

"ἡγμα, Ductus, Consilium, βουλή, γνώμη, παρὰ τῷ προφήτῃ, Suid. "ἡγσις, Ductus, Principatus. [* ἡγσία, Hes. Phav. * "ἡγσιλεις, Jacobs. Anth. 7, 176." Schæf. Mss. * ἡγσιπολις, Diog. L. 166. * Λασηγσία, Just. Mart. 237, 32. Ed. Thirlb.] ἡγήτωρ, ET ἡγητήρ, Ductor, Il. B. (79.) Ἀργεῶν ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες, Argivorum ductores, Γ. (153.) Τρώων ἡγήτορες. [ἡγητήρ, Opp. A. 5, 70. 99. * ἡγητής, Æsch. Suppl. 247.] "Ἀγήτωρ, in Cypro dicebatur ὁ τῶν τῆς Ἀφροδίτης θυγλῶν ἡγούμενος, Qui præit sacris Veneris, Hes. Qualis est ὁ ἀγητής. Sed videntur hæc potius aspero spiritu scr., ut Dorica "sint pro ἡγητής et ἡγήτωρ, quæ synonyma sunt, significancia Ducem et Eum qui aliqua in re aliis præit ac monstrat viam. Ἀγήτωρ, ap. Hes. ἄρχων, Dux: pro quo fortasse leg. ἀγήτωρ, quod Dor. est pro ἡγήτωρ. Ἀγήτης, Hesychio ὁ ἱερώμενος: qui paulo post Ἀγητής paroxysmon exp. "itidem ὁ ἱερώμενος: et in Carneis sic vocari ait τὸν ἱερώμενον τῆς θεοῦ: et Festum ipsum, Ἀγηταρίαν. Eidem tamen ἀγητής est etiam ἄγιμος. In qua significatione derivatum videtur ab ἄγος: in præcedente autem, ab ἄγω, Præeo, Duco. Vide et Ἀγήτωρ." ἡγήτειρα ET ἡγήτρια, Ductrix. Prius ἡγήτειρα in Epigr. est. At ἡγήτρια dicebatur, ut scribit Eust., παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς: proprie autem παλάθη appellabatur, ut Idem subiungit, ἡ τῶν σέκων ἡτοι τῶν ἰσχυάδων ἐπισύνθεσις. [ἡγήτειρα, Opp. K. 1, 253.] Ab ἡγήτωρ autem est ET ἡγητορία, Principatus, ἡγεμονία, Suid. || Apud Eund. ἡγητορία Psello est τῶν σέκων ἡ παλάθη: παλάθη vero ἡ μάζα τῶν σέκων. [Etym. M.] "Ἀγητορείον, Hesychio ἐορτή, Festum: fortassis illud quod ἀγητορίαν nominari dixit in præcedente Ἀγητής." ἡγητορία scribitur ap. Hes. et Athen., et itidem dicitur esse σέκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν * Παραπλυντηρίων φέρουσι συγκεκλιμένην ἐξ ἰσχυάδων, διὰ τοὺς αὐτόχθονας ἡμέρον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σέκων: dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι προφήτης, Hes. Apud Athen. (74.) ficus dicitur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθάρσιον βίου: idque inde perspicuum esse, quod Athenienses ἱεράν

συνῆν vocent Locum, in quo primum iuventa est; fructumque ejus ἡγητορίαν, διὰ τὸ πρῶτον εὐρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. Quæ fere iisd. verbis ab Eust. referuntur: ap. QUÆM ἡγητορίας scribitur: καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, inquit, ἡγητορίας, διὰ τὸ προερεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς: ita ut ἡγήτρια, quod supra ex eod. Eust. attuli, et ἡγητορία, quod e Psello ap. Suid., et ἡγητορία, quod ex Athen. et Hes., et ἡγητορίας hoc, quod itidem ex Eust., eadem sint reipsa, scriptura diversa. [* "ἡγητός, ἀγητός, Toup. Opusc. 1, 559." Schæf. Mss.] ἡγηλάζω, Duco, Præeo, προηγούμεναι, ὀδηγοῦμαι: si autem tenui spiritu scribatur, ἄγω, Eust. Od. P. (217.) Νῦν μὲν δὲ μάλα πάγχυν κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, Malus malum ducit, Malus malo præit: cui subiungit, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita semper deus similem ad similem ducit, similem simili aggregat: ubi verba hæc duo ἄγει et ἡγηλάζει affinem habent signif. A. (617.) ἡ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάσεις; i. e. ἄγει, Eust. s. addens, ἡγηλάζειν ap. antiquos, præter ἄγειν, esse διώκειν, φουγαδεύειν, πορθεῖν: derivari autem ab ἄγειν et ἔλῃν, facto inde ἀγηλῶν, et ex eo ἡγηλάζειν. [* ἡγηλάσκω, Schol. Apoll. Rh. 1, 272.] ἡγεμὼν, ὁ, ἡ, Dux (vix), Xen. (K. A. 4, 2, 1.) Καὶ τὸν ἡ. δῆσαντες παραδιδόσασιν αὐτοῖς. Additur interdum et gen. ὁδοῦ, sicut a Lat. Viæ: (Ap. 1, 3, 4.) Ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀτραποῦ dicit quidam ap. Suid. Jungitur et aliis genitivis, ut (τῆς ἀποκίας) ap. Plut. (Thes. 26.) ubi verti etiam potest Qui præfuit. Synes. Epist. 137. Ἐγὼ θεὸν ἡ. τοῦ παραδόξου λογιζομαι, Hujus rei causam divino numini attribuendam censeo, Bud. Sic autem et Ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam vero Ducem et Auctorem jungunt. || Dux (exercitus,) Ductor, Imperator, Il. B. (476.) Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ' ἱέναι: sic alibi sæpe. Thuc. 8, (89.) Ἐχόντες ἡγεμόνας τῶν πάντων στρατηγῶν. Apud Eund. certe plus esse videtur ἡγεμὼν quam στρατηγός. || Princeps, sicut Lat. quoque Ducem et Principem interdum copulant. Plato Epist. 6. fin. Καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡ. τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡ. καὶ αἰτίου πατέρα κύριον, Principem, Bud. Chrysippus dixit νόμον debere esse προστάτην τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀρχοντα καὶ ἡ., quidam interpr. Principem ac imperatrioem. || Interdum Præses, Præfectus, cum variis genitivis. Interdum vero et sine adjectione, Magistratus: quo utitur modo et Plut., qui etiam scribit in Romulo (13.) Romanos appellasse Patres conscriptos, quos Græci [οἱ ἐξωθεν] ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis ἡ. et πρώτανι dicebatur Qui erat princeps et præfectus collegiarῶν ἀρχόντων, Bud. 152. || ἡγεμὼν, neutr. gen., unde ἡγεμόσι μέρεσιν ap. Plat. Tim. Partibus principatum obtinentibus, præcipuis. [* Valck. Phœn. p. 370. Ammon. 28. Eran. Philo 163. Thom. M. 147. 653. ad Herod. 377. 428. 561. 633. 652. ad Charit. 363. 454. Aeta Traj. 1, 231. Lobeck. Aj. p. 273. Metrum quoddam, Dionys. H. 5, 105. Hercules ἡ., ad Diod. S. 1, 665. ἡ. νεῶν, Longus 54. Vill. ἡ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45." Schæf. Mss. ἡ ἡγεμὼν, Lobeck. Phryn. 452. * "ἡγεμὼν, Euseb. V. C. 1, 39." Boiss. Mss.] ἡγεμονία, Principatus, Imperium, VV. LL. e Plat. Tim. Apud Hes. vero ἡγεμονία dicitur Ἀρεμὺς [Callim. 3, 227.] et Ἀφροδίτη: item Navis quædam. In VV. LL. est ET ἡγεμονός, Dux. ἡγεμονίς, Imperatrix, Quæ principatum obtinet: πόλις, Roma Appiano (2, 264.) Et Philo αἰσθησέναι appellavit ἡ. Sensum, qui principatum inter ceteros obtinet. "ἡγεμονίης, Princeps, Rector et dominator, e Pand." ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quod vis sit dux, Aristoph. Πλ. [1159. * "ἡγεμόνιον, Dioc. Notha 449." Boiss. Mss.] ἡγεμονία, Imperium, quod obtinent, qui imperatores s. duces vocantur, Thuc. 4, (91.) p. 151. ἡ. ὁψης αὐτοῦ, 7, (15.) p. 237. Πολλὰ ἐν ἡ. ὑμᾶς εὐ ἐποίησα, Plut. in Camillo, (1.) Οἱ τὴν ἡ. ἔχοντες χυλίσταρχοι. Apud Eund. cum gen. in l. de Herod. ἡγεμονίας τυχεῖν τοῦ ἀριστοτέρους κέρους. Alicubi vero est potius ipsum imperatoris munus, Ars imperatoria: Philo, Ἀρεμὺς δὲ ταῖς ἐν ἡ. πάντων ἀριστος. Imperium a Plauto tali signif.

poni existimo. Latius autem extenditur signif., ut cum dicit Æschin. 56(=55.) ἡγεμονίας τῶν διακαστηρίων λαμβάνειν, pro Imperium et jurisdictionem accipere, Bud. De qua fusius ap. Suid. et Harpocratidēm. Et pro Imperio, ea signif., qua dicitur Imperium Romanum. Plut. Cicerone, ὡς μὲν καὶ τὸν ὅρον, ἢ μὴν ἔστωκεναι τὴν πατρίδα καὶ διατετηρηκέναι τὴν ἡ. Generaliter denique pro Imperio, Principatu, Thuc. Isocr. Æschin. atque al. Sunt vero et qui alicubi Præfecturam interpr. Apud Herodian. certe Politianus Magistratum etiam reddidit. || Sed Plato alio etiam modo posuisse mihi videtur, sc. pro Eo, quod Gall. dicitur Conduite, respondetque omnino Gr. ὠδεῖ, cum ἡγεῖσθαι sit Conduire. Plat. l. est hic, Μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω, ὦ φίλοι, ἀλλὰ θάττον καὶ ῥᾶον μεταβάλλειν ἂν ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῇ τῶν δουλοπρεπείων ἡ. Hinc autem sumpsit Cic. quæ ait a Plat. scripta esse, et quidem divinitus: sc. Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse cives. Ita ille. At si vim vocis exprimere oporteat, puto esse Exemplum, quo quis alii præit, et veluti viam ostendit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico Conduite. Auspiciū quoque eō sensu dicunt Lat. interdum; atque adeo Plautus Auspicio et ductu, simul ponit: imo vero alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Ut gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo. "Ἡγεμονίη, Ion. ap. Herod. pro ἡγεμονία, Ductus, "Principatur, vel etiam Primæ partes." ["Ad Diod. S. 2, 632. T. H. ad Plutum p. 450. 'H. τῆς πορείας, Plut. Alex. 68. Schm.' Schæf. Mss. 'H. τῆς τέχνης, Athen. 132. Καθ' ἡγεμονίας, Catervatim, Plut. Camillo 25.] 'Ἡγεμονικός, Imperatorius, Ad imperatorem pertineas, Imperatori conveniens, Philo V. M. 1. Τὰς δὲ τῶν ταξιαρχῶν (ἀπαρχὰς) ἀρετὴν ἡγεμονικὰς, τῷ συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμονίᾳ Θεῷ (ἀπένευμε.) Plutarcho ἡγεμονικός, teste Bud., est Prætorius vir; Ordinum ductor; Synesio Qui imperare novit. In VV. LL. ἡγεμονικότερα τάξις et Plut. Poplicola, pro Primus locus: sed rectius, ut opinor, Duci s. Imperatori convenientior, Magis decens imp. etc. || Principatum obtinens aliqua in re, Princeps, Philo de Mundo, Ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστίν, ἐν δὲ τῷ πνεύματι, ἢ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantive τὸ ἡ., Principatus animi, Cic. Bud. 152. Item πνεῦμα e Greg. pro Spiritu principali. ["Ad Dionys. H. 2, 699. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 1. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Τὸ ἡ., Wakef. S. Cr. 4, 70. Heyn. Hom. 6, 9. Schæf. Mss.] 'Ἡγεμονικός, Imperatorie, Ut imperatorem decet, Ut decet virum principem, VV. LL. e Plut. Pericle, [Sertorio 27. * "Ἡγεμονεύς, ad Charit. 486. Huschk. Anal. 296." Schæf. Mss.] 'Ἡγεμονεύω, Sum dux (viæ,) Il. O. (46.) Τῇ ἡμεν, ἢ κεν ὀψέσθαι, Κελαίνοφες, ἡγεμονεύεις. Et cum acc. ὀδόν, Od. Z. (261.) ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi, Jambigitur et aliis acc., Apoll. Rh. 2, (421.) δαίμονας ἑτέρων πλοῶν ἡγεμονεύσει. Et cum gen., (1, 704.) στόλον ἡγεμονεύει pro Ductor est classis. Apud Hom. vero et cum dat. pers. pro Ductorem esse s. Ducem, i. e. Imperatorem: Il. B. (816.) Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. pass. etiam dixit 3. 'Ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi a nobis. ["Hesiod. Θ. 387. Dionysius 2. ad Charit. 454." Schæf. Mss. * "Ἡγεμόνευμα, Eur. Phœn. 1501.] "Ἀνῆγευον, Duce et rectore carens, Qui nullius daretur regitur. Greg. Ἀνῆγεμόνευτον τε καὶ ἀκυβέρητον, contra eos qui providentiam negant, nihil que providentia regi voluit." [M. Anton. 12, 14. * "Ἀνῆγεμόνευον, Opp. K. 2, 220." Wakef. Mss.] ἡγεμονεία, Præficio, Principatus. [Apud Orph. Arg. 907. θεὸς * ἡγεμόνεια, i. q. ἡγεμονία.] 'Ἡγεμονέω, Principatum teneo, Cic. ap. Plat. p. 31. mei Cic. Lex. ["Heind. ad Plat. Gorg. 185." Schæf. Mss.] 'Ἡγεμόνων, Præmium ducendi, VV. LL. [Xen. K. A. 4, 8, 24. Τῷ Διὶ τῷ Σωτήρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποδοῦναι, sc. ἱερά.] 'Ἡγεσία, Præficio, Principatus. [Xen. Ἡγεσίῳ, Jacobs. Anth. 7, 176." Schæf. Mss.] ἡγεσία, Bonus ductus, Bonus principatus, Bonum Imperium. Od. T. (114.) θάλασσα δὲ παρέχει ἡγεσίαν Ἐξ εὐγενείας, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῇ. Ubi

A "et brevium Schol. auctor exp. ἐπαρχίας, παρὰ τὸ εὐ ἡγεῖσθαι: non assentiens iis qui εὐηργεσίας scribunt." 'Ἡγέτης, Ductor, Dux, i. q. ἡγεμὼν, Suid. ap. quem adespoton hoc est, φῶς διδασκῶν ἀγέτα θηροσύναιν. Est AUTEM Ἀγέτα Dor. pro ἡγέτα, [Orph. H. 52, 7. "Toup. Opusc. 2, 214. Wakef. S. Cr. 2, 9." Schæf. Mss. * Ἀγέτης, Anal. 2, 31.]

[* Ἀνηγέομαι, Recenseo, Commemoro, Herod. 5, 4.]

'Αφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duceo, Sum dux, Præeo, Xen. K. Π. 2, (3, 10.) Ἵνα ἐθιζῶνται καὶ ἐπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι: 'E. 5, (1, 8.) Νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, φῶς ἔχων, ὥσπερ νομίζεται, ἀφηγεῖτο, ὅπως μὴ πλανῶνται αἱ ἐπόμεναι (νῆες.) Sic Aristot. π. τῶν Θανυμ. Ἀκονισμ. 405. Item pro Ducem esse, in re militari: Ἀφηγεῖτο ἐκάστης ἐκατοστίας ἀνὴρ, e Macc. Item pro Ducem esse, i. e. Principem: ut ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Diog. L. Xenocr. 187. et in Lacyde. Sed et sine casu, e Plut. Numa (3.) Ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, pro Regnare. || Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere summum magistratum in ædes, ubi delitescit, qui in carcerem abducendus est, quæ signif. e prima sumi videtur, ut sit quasi Ducem viæ esse ipsi magistratui etc. J. Poll. 8. || Narro, Commemoro, qua in signif. usitatus est διηγέομαι, Herod. 1, (24.) Ἀπηγέσθαι πᾶν τὸ γεγονός: i. e., Aulo Gellio interpr., Rem sicuti acciderat, narravisse. Est autem ἀπηγέσθαι Ion. pro ἀφηγεῖσθαι. "Ἀπηγέομαι, Ion., "Herod." ["Abresch. Lect. Arist. 335. Toup. Opusc. 2, 142. ad Diod. S. 1, 278. 2, 338. Villos. ad Long. 143. Thom. M. Add. ad 476." Schæf. Mss.] Ἀφηγήμων, Dux viæ, Hes. Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα, Greg. [Joseph. Maccab. 14.] "Ἀπήγημα, "et Ἀπήγησις, Narratio: Ion. pro ἀφήγημα et ἀφήγησις. Sed ἀφήγησις est Ipsa potius actio narrandi, ἀφήγημα autem Res quæ memoratur," [Herod. 2, 3.] Ἀφηγηματικός, Narrativus, Gaza. [Dionys. H. 2, 63. * "Ἀφηγηματικός, Procl. in Parm. 1. p. 13. Schol. Lucian. ad Dem. Encom. 2." Boiss. Mss.] Ἀφήγησις, i. q. ἀφήγημα. [Herod. 2, 70.] Ἀφηγητής, Narrator, Dux viæ, "Ductor, Hesychio i. q. ἀφηγήμων, i. e. ὁ ἀφηγοῦμενος ὁδὸν, ὁδηγός." ["Ἀφηγητικός, J. Poll. 4, 42." Kall. Mss.] Ἀξιαφήγητος, ὁ, ἢ, pro quo ap. Herod. (5, 57.) ἀξιαφήγητος, Narrari dignus, i. e. qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis. "Εὐαφήγητος, Ion. pro Εὐαφήγητος, Narratu facilis," [Herod. 7, 63. Dio Cass. 197.] "Προαφήγέομαι, Ante enarro, Prius expono. Synes. Ep. 66. Ὑπὲρ οὐ πένσομαι, προαφήγησασθαι βούλομαι, Prius enarrare volo de quo te interrogabo. Προαπήγέομαι, Prius enarro et expono: Ion. pro προαφήγέομαι, ap. Herod." [3, 138.]

Διηγόμαι, Narro, Commemoro: Lucian. (2, 66.) de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante, "Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον: (2, 51.) Ἦν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὥς ἐπράχθη, διηγῆται. Isocr. autem dixit etiam διηγόμαι περὶ τούτων, pro Dissero de his. ["Ad Charit. 202. Xen. Eph. 35. Villos. ad Long. 210. τινὲς τι, 4, 21. Pass. Auger ad Isocr. 1, 471. An infin. subaudiat, Bibl. Crit. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.] Ἀὐτοδιηγούμενος, Ipse e sua persona narrans et commemorans, h. e. αὐτοπροσώπως διηγούμενος: ut in "μονοπροσώπῳ ποιῆσαι fit. Bud. e Diog. L. Tim. (600.) Αὐτοδιήγητος, Ab ipso s. Per se narratus, Ab ipso auctore commemoratus, nullis aliis interlocutibus. Diog. L. ibid. Πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἐρμηνείαν τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγῳ σχήματι, i. e. Ex auctoris "persona res indicat. Bud." ["Ἀδιηγέον, Const. Manass. Chron. p. 20, 388. 29, 405. 31, 409. 110, 560." Kall. Mss.] Διήγημα, Narratio, Qnod narratur. Apud Greg. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, Bud. ex illo afferens, Καὶ μικρὸν τι προσδιατρίψαι τῷ δ., pro Longiuscule rem narrare. [Deuterion, 28, 37.] Διηγηματικός, q. d. Narrativus, Ad narrationem pertineas, Qui narrationibus delectatur, vel, uno verbo, Fabulator, Sermocinator, Bud. in Aristot. Eth. 3, (10.) Τοὺς γὰρ φιλομήθους καὶ διηγηματικούς [διηγη-

τικούς,] καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρέχοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους — λέγομεν. ["Valck. Adoniaz. p. 193. Phæn. p. 417. Toup. Opusc. 1, 490." Schæf. Mss.] Διηγηματικῶς, q. d. Narrative. ["Diog. L. 597." Kall. Mss.] Διηγημάτιον, Narratiuncula. [Schol. Aristoph. "Ὀρν. 440."] Διήγησις, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quam διήγημα: a quo ita eam differre tradit Aphthon. ut ποιήσις a ποίημα. ["Herodian. 473. et n., Ammon. 43. ad Charit. 202. Wessel. Præf. Herod. 4. Valck. Diatr. 119. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 234. Rhetor., Heind. ad Plat. Phædr. 315." Schæf. Mss. * Διηγητής, Achill. Tat. 178. Bip.] "Ἀδιήγητος, Narrando inexplicabilis, "Inenarrabilis. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τὴν τῶν ὄλων τήνδε τάξιν ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον." "Δυσδιήγητος, Pernarratu s. Enarratu difficilis." ["Orig. c. Cels. 6. p. 330." Seager. Mss.] "Εὐδιήγητος, Narratu s. Pernarratu facilis, Isocr. (390.) "Ὁὐκ εὐδιήγητ' ἐστίν." [* Διηγητικός, conf. c. διηγηματικός, ad Greg. Cor. 88. Cf. Διηγηματικός. * "Ἀντιδιηγέομαι, Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss.] "Ἐκδιηγέομαι, Enarro, Pernarro, Totum narro, [Joseph. B. J. 5, 13, 7.] "Ἀνεκδιήγητος, "Inenarrabilis, Qui enarrari non potest. Hesychio "ἀνεκλάλητος et ἀρρήτος." ["Jo. Chrys. Hom. p. 15. Cotelier. Lutet. 1661." Boiss. Mss.] "Unde Adv. "Ἀνεκδιηγήτως, Inenarrabiliter, ut Livius loquitur." ["Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss.] "Ἐπεκδιηγέομαι, Insuper commemoro vel enarro: Item Insuper explico, ampliusque edissero. Plato Phæd. "Ὡμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἢ γῆ πλατεῖα ἐστὶν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγέσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, Καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγέσθαι ὡς ἀμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum, Eo amplius ediserturum." ["Marin. Procl. 23." Boiss. Mss.] "UNDE Ἐπεκδιήγησις, Geminata narratio. Basil. in Hexaem. Homil. 4. Καὶ γὰρ τῷ ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο οὕτως, ἢ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. 330." [* Ἐπιδιηγέομαι, Aristid. 1, 298.] "Ἐπιδιήγησις, Repetita narratio. Vide Quintil. 4, 2." ["Heind. ad Plat. Phædr. 316." Schæf. Mss. * "Καταδιηγέομαι, Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss.] "Παραδιηγέομαι, Obiter narro exponoque. Plut. Vita Hom. Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγέσαστο. Idem, Παραδιηγέται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἀμαρτίας αὐτοῦ." [Aristot. Rhet. 3, 16, 2.] "Παραδιήγησις, Narratio quæ fit obiter atque in transcurso. Quintil. 9, 2. fin. de figuris sententiarum, "Inveni qui aggregent iis διασκευὰς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγέσεις." ["Rufus ap. Galei Rhett. 205. Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss. * Παραδιήγημα, Philo J.] "Προδιηγέομαι, Ante enarro et expono, Pernarro, ut Terent." [Herod. 4, 145.] Προδιήγησις, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem; in VV. LL. exp. προκατάστασις ap. Hermog. [Schol. Lycophr. 14. * Προσδιηγέομαι, Lucian. 3, 362. * Ὑποδιηγέομαι, unde * Ὑποδιήγησις, Anonym. ap. Galei Rhett. 207.]

Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consilium do aliqua de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, σοὶ τοῦτο, περὶ τούτου: interdum et cum infiu., necnon cum ὅπως. Εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. Xen. 'E. 1, (6, 8.) Εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων: (Απ. 2, 7, 10.) Μὴ οὖν ὅκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς. Isocr. Paneg. (45.) Περὶ τοῦ πολέμου — εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλευεῖν. Et, Εἰσηγήσατο δοῦναι, Plut. Popl. Εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον, Pericle. Sed et cum ὅπως ap. Eund. Themistocle (20.) Εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας, ubi exp. etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, s. proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plut. (Alcib. 20.) et Synes. Ubi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpl. Proponere, sed Proponere quasi præeundo et in viam deducendo. Itidem vero εἰσηγείται νόμον, qui legem proponens suadet. Suasor legis, et lator rogationis, ὁ γράφων appellatur, Bud.; et ὁ εἰσηγούμενος, ut Lucian. (1, 157.) Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδης. Idem

Α εἰσηγοῦμαι τοῦτο exp. etiam Auctor sum: hujus rei, Principium et originem do hujus rei, 814. Instituo quoque alicubi redditur: Plut. (6, 844.) de Lycurgo, Καὶ τῶν χρῆων ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Ceterum illi τοῦ εἰσηγοῦμαι signif., quæ pro Suadeo ponitur, primum locum dedi, quod et frequens sit, et in ea simplicis etiam signif. e parte aliqua retineatur: quod ut ostenderem, usus sum illa periphrasi: Consilio nieo alicui velut præeo. Si quis tamen primum locum illi dare malit, quæ ponitur pro Auctor sum, Principium do et originem, non magnopere repugnabo; nam qui illud facit, is itidem aliis velut præit. Ceterum Bud. alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν exp. etiam Exemplum præbere, Præire, Præmonstrare. Ego vero his addo, posse εἰσηγεῖσθαι, meo judicio, alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, et quidem e Cic.: ut cum dicit de Off. 3. Ejusmodi deliberationem introducere. Sic et quod Athen. dicit (274.) de Lucullo, Εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum; i. enim est q. εἰσηγήσατο τρυφήν. Atque adeo cum infinitivo etiam jungat hoc verbum Cic., non dubitarim, quod idem Athen. dicit, Θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum; nam subaud. εἶναι. || Sed et pro Explico affert Bud. e Plat. Symp. Ἐγὼ οὖν πειράσσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δυνάμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. "Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo." ["Ad Dionys. H. 1, 330. 2, 1158. 4, 3283. T. H. ad Lucian. Dial. 71. ad Diod. S. 1, 3. 54. 374. 389. Athen. 1. p. 3. Platonius. Suadeo, Ind. Xen. Mem. Commemoro, Ind. Polyb. Diod. S. 1, 489. γνώμην, Toup. Opusc. 1, 217. νόμον, ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss. * Εἰσήγημα, Isocr. Epist. 712. Lang.] Εἰσήγησις, Suasio, Admonitio, Theodorit. H. Eccl. διδασκαλία, Hes. ["Heind. ad Plat. Gorg. 17. Ammon. 132." Schæf. Mss.] "Ἐσηγησις, Inductio, "Aliis etiam Caput." Εἰσηγητὴς, Suasor, Monitor, Auctor: Εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Lucian. (2, 893.) ubi potest etiam verti fortasse Qui introduxit, ea sequendo, quæ paulo ante dixi. "Ἐσηγητὴς, Dux: Qui sc. aliquo introducit." Εἰσηγητὴς ἱερὸν, Tempus, quo quis ad magistratum gerendum aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpr. ex Hes., Εἰσηγητὴς, ὅταν ἀρχαὶ βουλευεῖν ἢ θύειν. "Ἐπεισηγέομαι, Superintroduci." ["Diod. S. 1, 336." Schæf. Mss. * Παρεισηγέομαι Appian. B. P. p. 155. * Συνεισηγέομαι, Plut. 9, 176.] Ἐξηγοῦμαι, Dux sum, Præsum, Il. B. (805.) Τὸν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνει, οἷσι περ ἀρχεῖ, τῶν δ' ἐξηγεῖσθω, κοσμησάμενος πολίτας, ubi Eust. σημαίνω exp. προστασέτω, at ἐξηγεῖσθω, exp. ἡγεμονεύω: quinetiam posterioris versus ita resolvit verba, Ἐξηγεῖσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐτοῖς. Thuc. quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præesse, Regere, Moderari, Ducem se præbere aliqua in re. Sed et Administrare ap. eum redditur, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγουμένη Præses et arbitra, Bud. in b. Gal. I. Τρίτη δ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυνται ψυχὴ λογιστικὴ, τῶν κατὰ προαίρεσιν ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθησεσιν ἐξηγουμένη. Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, i. e. Præeo legis verba, Bud. in Dem. (368.) Ὑπογραμματεῶν γὰρ ὑμῖν, — αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, Cum enim scribæ officio fungetur, ipse ap. vos pronuntianti præconi legis hujus verba præibat. Alloquitur autem judices. || Ἐξηγοῦμαι, Auctor sum, Censeo, ut ap. Xen. K. Π. 7, (5, 20.) 8, (3, 6.) Bud. interpr. Οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Idem tamen alibi dicit eid. Xen. esse Interpretari quid jus fasque sit. Rursum ap. Lys. ait esse, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes, Respondere de legibus, 103. Τους ἀγράφους νόμους, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quo pertinet Plut. Camillo, Θυσίαι τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν: (211.) Ἐξηγουμένου Φαβίου τὸν ἀρχιερέως. || Dem. 144 (= 1160.) Σοὶ τὰ μὲν νόμματα ἐξηγησόμεθα, Jura tibi interpretabimur, Bud. Ἐξηγούμεθα, Jura tibi legitima, Cam. Et Ἐξηγήσασθαι, πολλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, Æschin. pro Dissert. 2, Bud. At in VV. LL. e Plat. Epist. Ἐξηγεῖσθαι ἐν

λόγοις pro eod. Et ex Aristot. pro Enarrare, Expli-
care; itidemque e Gal. ad Gl. Ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνά-
μεις πάντων φαρμάκων. In iisd. ex Eur. (Med. 745.)
ἐξηγοῦ θεοὺς, pro Ede deos: fortasse pro Ede nomi-
na deorum. ["Ad Charit. 634. 685. Abresch.
Æsch. 2, 88. Boiss. Philostr. 337. 570. Heind. ad
Plat. Phædr. 317. ad Diod. S. 1, 284. 363. Fisch.
Palæph. 182. ad Timæi Lex. 110. Toup. ad Longin.
402. Bergl. Alciph. 104. T. H. ad Lucian. 1, 208.
ad Xen. Eph. 83. 213. 244. ad Herod. 501. 597.
Zeun. ad Xen. K. II. 298. Perficio, Wyt. Select.
365. Ἐξήγεο, ad Herod. 615." Schæf. Mss. * Ἐξη-
γητός, Enarrandus, Polyb.] Ἐξήγημα, ET Ἐξηγη-
σις, Enarratio, Explicatio. Soph. tamen Schol. ait
ἐξηγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἐρμηνεία dicitur
ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polyb. 2. ἐξηγησις vocatur
etiam Historiæ et rerum gestarum expositio, Bud.
Differunt autem ἐξήγημα et ἐξηγησις: sicut antea de
διήγημα et διήγησις dictum fuit. ["Ἐξηγησις, T. H.
ad Hesych. Epist. ad Eulog. 23. Toup. ad Longin.
402. ad Herod. 569. Kuster. Aristoph. 53. Conf. c.
διήγ., Heyn. Hom. 5, 468." Schæf. Mss. * Ἐξηγη-
ματικός, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 3, 846.] Ἐξη-
γητής, Qui in re aliqua se veluti ducem præbet,
Herod. (5, 31.) Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητῆς
γίνασαι πραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα,
Tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt,
Tuo ducto tuisque auspiciis regia domus multis frui-
tur commodis. Hunc enim esse puto sensum: at in
VV. LL. ἐξηγητῆς γίνασαι redditur simpl. Exponis.
A Bud. autem exp. Conciliator, Sequester et tran-
sactor alicujus rei, in h. Dem. I., qui Herodoteo non
absimilis videtur, 63(=928.) Οὗτος δὲ Λάκκριος
ἀπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. || Enarrator, Ex-
plicator, Explanator: unde et eos, qui scholiis s.
commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, qui-
dam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed peculiari signif.
dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deo-
rum pertinentes, rationem sacrorum tenebant et
cultus deorum, Prudentes juris pontificii, Pontifices
et religionum iudices. Tot enim modis interpr.
Bud., qui etiam addit non fuisse auguribus absi-
miles s. haruspibus. Quidam reddunt Sacrorum
interpretes. Cic. certe ap. Plat. vertit Interpretes
religionum. Dem. (1160.) Ἐπειδὴ τοίνυν ἐτελεύτησε
ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς, ubi ἐξηγηταὶ sunt, sicut Cam.
annotat, illi, quorum erat respondere de jure sepe-
liendi eam, quæ videbatur inortua de pulsatione.
Plato de LL. 293. 359. Paus. 23. Exp. autem ab
Harpocr. et J. Poll. ["Fac. ad Paus. 1, 48. (388.)
Timæi Lex. 109. et n., ad Xen. Eph. 244. ad He-
rod. 39. 553. ad Lucian. 1, 412. ad Diod. S. 1, 363.
569. Athen. 1. p. 3. Ruhn. ad Schol. Plat. Boiss.
Philostr. 337. Interpres, Long. Past. 2. 7. Villosi."
Schæf. Mss.] Ἐξηγητικά, Libri Pontificales, vel de
jure Pontificio, Bud. e Macrob. ["Ad Timæi Lex.
170. Ἐξηγητικός, Luzac. Exerc. 134. Fisch. ad Well.
Gr. Gr. 1, 2. ad Diod. S. 1, 551." Schæf. Mss.]
"Ἀνεξήγητος, Non expositus, s. Non enarratus aut
"explicatus. Gal. Ἀνεξήγητον εἶασαν τὴν ῥῆσιν:
"de iis loquens qui Commentarios in Hippocr. ante
"se scripserant." [Ἀνεξήγητος, Just. Mart. Apol. 2,
115. * Ἀνεξηγήτομαι, Orig. c. Cels. 282." Kall.
Mss. * Ἀνεξηγησία, Athen. 634. * Ἀπεξηγήτομαι,
Xen. Eph. 5, 9. * Διεξηγήτομαι, Xen. Mem. 4, 2, 12.
* Ἐπεξηγήτομαι, Schol. Aristoph. Ἰππ. 714. * Ἐπεξη-
γητέον, Clem. Alex.] "Ἐπεξηγησις, Narrationi ad-
"juncta narratio, Enarratio," [Schol. Aristoph. N.
127. * Προσεξηγήτομαι, Clem. Alex. Pæd. 302.]
"Παρεξηγήτομαι, Sinistre et perperam s. prave inter-
"pretor. Greg. Παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν. Idem
"παρερμηνεύω." ["Theophyl. Bulg. in Lat. 272.
Ming." Boiss. Mss.] "Παρεξηγησις, Obliqua et
"prava interpretatio, Greg." [* Προεξηγήτομαι, Dio-
nys. H. 2, 112. * Προσεξηγήτομαι, 2 Maccab. 15, 11.
* Συνεξηγήτομαι, Simul expono, demonstro, Apollon.
Dysc. de Pronom. 306. * Ὑπεξηγήτομαι, unde * Ὑπε-
ξηγητικός, Eust. II. E. p. 444.]
Ἐφηγοῦμαι, Præsum, VV. LL., quæ hunc e Thuc.
I. afferunt, Ἐφηγείται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς

οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς περιιδεῖν. Sed hic, si
mendo caret, nullo modo signif. potest Præse:
videtur autem accipi pro Exponit, eorum sc. more,
qui consilium dare volunt, quod potius est ἐφηγεῖ-
σθαι. ["Ad Diod. S. 1, 278. 576." Schæf. Mss.]
AT Ἐφήγησις, Suidæ est Actio adversus eos, a qui-
bus receptus est is, cui lex regione aliqua inter-
dixit, s. exuli, s. homicidæ, s. alii; Actio adversus
eum, qui publicum aliquid clanculum possidere exi-
stimatur. Suid.

Καθηγοῦμαι, Dux sum viæ, Præeo, Plut. (10, 560.)
Εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπί-
κουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio, Σὺ καθηγοῦ,
ἔφομαι δ' ἐγὼ, q. d. I præ, sequar. Sed quia id me-
taph. ab eo dicitur, Bud. vertit, Provocato me; at
ego malim, Præi tuo exemplo. Sic ap. Xen. Ἀπ.
2, (3, 15.) καθηγεῖσθαι pro Exemplo meo illi præire.
Quod autem dicit Plut. Theseo (35.) Καθηγεῖσθαι
τοῦ πολιτεύματος, verto ad verbum e Cic. Ducem
esse regendæ reipublicæ, potius quam Principem
gerere remp., ut habent VV. LL.: Camillo, Καθηγή-
σατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, quod in illis red-
ditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux
fuit expeditionis in Italiam; vel Auctor, Princeps:
ut simul etiam consilio ejus susceptam fuisse eam
intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Dis-
putationis initium præbere, Bud. 812. Disputationem
instituere. || Pro Præceptor sum, Strabo, Καθηγή-
σατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος. "Κατηγέομαι,
"itidem pro καθηγέομαι, Ducor, Deduco, Dux sum.
"Herod. Κατηγέοντο τοῖς Πέρσαις ἐς τὴν σφετέρην,
"Persis in suam regionem duces erant, s. Præibant.
"Idem, Κατηγέρό σφι ἐς τοῦτο, Eo illos perducebat.
"Ex eod. affertur Κατηγέοντο μέχοι μάχης, pro,
"Provehebant usque ad prælium." ["Herod. 2,
49. 56. (3, 134.) Schol. Aristoph. Πλ. p. 113. T. H.,
Longus 56. Vill. Bergl. Alciph. 104. Abresch.
Lectt. Arist. 13. Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, Bast
Lettre 221. * Καθηγητήρ, Manetho 2, 300." Schæf.
Mss. * Καθηγήτειρα, Orph. in Mus. 5.] Καθηγη-
τής, Dux viæ. [Præceptor, Plut. 6, 548. * "Καθη-
γέτης, Magister, Damoxenus Athen. 102. ὁ καθη-
γετα, ex emend. Casaub." Schæf. Mss.] Καθηγε-
μὼν ead. signif. et quidem in fem. etiam interdum,
Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιέισθαι, Plut. Theseo (18.)
Interdum vero additur gen. ὁδοῦ. Exp. et Auctor,
Suasor, Impulsor: quia qui suadet et impellit, est
velut dux viæ. Item Qui instruit, Monitor, Præ-
ceptor. Greg. de Basilio, Σύμβουλος ἀγαθός, παρα-
στάτης δεξιός, τῶν θείων ἐξηγητής, τῶν πρακτέων κ.
Synes. Τῆς γνησίας κ. τῶν φιλοσοφίας ὁργίων. "Κα-
"τηγεμὼν, Ion., Dux, Ductor, unde plur. κατηγε-
"μόνες, Herod." [7, 128. * Καθηγεμονικός, Ad præ-
eundum et præcipiendum aptus, ap. Lexx. ἀμαρτύ-
ρως.] "Προκαθηγέομαι, Præeo, Ducor, Ducem viæ me
"præbeo." ["Schol. Pind. 1, 43. Apollod. 2, 4, 2." Boiss.
Mss. * Προκαθηγουμένως, Epiphan. 1, 544.
* Προκαθηγητήρ, Mathem. Vett. 67. * Προκαθηγητής,
Heliod. 458.] Περιηγούμεναι, Circumduco, Ducor
circum, Lucian. (1, 490.) Περιήγησάι με τὰ ἐν τῷ
βίῳ ἅπαντα, ubi Bud. Circumducere interpr. Basil.
Hexæm. Hom. 6. Ὡς περ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων
τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται. At ex Herod.
affertur cum dat. pers. Περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρ-
σῃσι, pro Qui circum montem Persas duxerunt. Ubi
videtur esse pro ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος.
|| At Lucian. cum illa constr. posuit pro Singillatim
expono, Singulas partes narro et commemoro, (1,
412.) Περιήγησάι μοι τὰ ἐν ᾧδον ἅπαντα: ita enim
Bud. hic exp. Sed addo, intelligendum esse Sing-
ula exponere, tanquam simul per singula ducendo,
Virg. ["Toup. Opusc. 1, 342. ad Herod. 137. 605.
ad Lucian. 1, 412. 491. T. H. ad Dial. 46. 120.
Passiv., Plato de LL. 217. Ast. * Περιηγέω, ad Lu-
cian. 1, 412." Schæf. Mss. * Περιήγημα, unde] Περι-
ηγηματικός λόγος, Oratio, qua res ita describun-
tur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur,
Aphthon. ["Progymn. p. 86." Boiss. Mss.] Περιήγησις,
q. d. Circumductio, i. e. Ipsa actio cir-
cumduceudi, s. ducendi per singula, Expositio et

commemoratio rei alicujus, quæ fit singillatim, et quasi lectores in rem præsentem atque adeo per singula ducendo, Virg. Hoc autem cum alii faciunt, tum Paus. et Strabo: unde et hic 2. exponere incipiens situm orbis, scribit, Καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς π. Hinc et Dionysii Alex. poemation inscribitur Τῆς οἰκουμένης Περιήγησις: et ab Eust. passim ipse Περιήγησις appellatur, Sed et ὑβρεως περιήγησιν dixit Hermog. Bud. 423. 424. [“Jacobs. Anim. 261. Elog. de Thuc. 14. ad Herod. 137. ad Lucian. 1, 412. Titul. Pausan.” Schæf. Mss.] Περιήγησις, q. d. Circumductor, i. e. Qui circumducit, ducit per singula, Perductor, qui et Xenagogus Ciceroni voce Gr. nunti. Justin. in Paræen. Παρὰ τῶν π. μεμαθήκαμεν τῶν καὶ τοὺς τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησµώδει ὑποδείξαντων. Lucian. autem (3, 132.) περιήγησιν τῆς εἰκόνης appellavit τὸν λεπτομερῶς ἐκτιθέμενον τὴν εἰκόνα. Item eo sensu, quo tribui Dionysio hoc nomen dixi: quod et Polemoni ab Athen., Diodoro et Praxiteli euidam a Plut. (8, 687.) datur. Περιήγησις βιβλία, Plut. (8, 890.) Libri, quibus hujusmodi descriptiones continentur. || Pervagator, et Pervulgatus: δόξα, Plut. Pervulgata opinio. Bud. [Athen. 93. * Περιήγησις, Schol. Lycophr. 695.] “Ἀπεριήγητος, Quem “ περιηγείσθαι nemo potest, Inenarrabilis, Inexpli- “ cabilis.” [“Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 120.” Boiss. Mss.]

* Προηγούμεναι, Præeo, Præcedo, Antegredior, Aristoph. Il. (1195.) προηγῇ τῷ θεῷ σὺν. Et metaph. προηγούμενη αἰτία, προηγησάμενη, προηγούμενον αἷτιον, quæ Cic. ad verbum Causa antegressa. Dicitur et Causa antecedens. Celso est Causa abdita et in occulto posita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ est Causa externa, quæ et Evidens dicitur. De his Gorr. lege. Plut. 648(=8, 269.) Τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγούμενας αἰτίας. Sed illa differentia inter προηγούμενας αἰτίας et προκαταρκτικὰς ap. Medicos præsertim extat. Paulus Ægin. 3. Προηγούμενης μὲν ἐν τῷ σώματι καὶ ῥέως ἡρεμύσεως τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινήσεως αὐτήν. Hanc tamen diff. alicubi confuderunt cum alii, tum Aëtius. Apud Gal. sunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad sua συμπίπτοντα, Bud. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegressa, i. e. Ab initio et per se subsistentia. Bud. e Basil. Hexaem. 14. Τὸ δὲ σκότος οὐ προηγούμενον ἦν, ἀλλὰ παρυφίστηκεν, ἑτέροις παρακολουθεῖν. Vide Bud. et in Comm. 497. Et προηγούμενα σπέρματα, Primigenia semina, ut Idem interpr. Sic autem et in isto Plut. l. vult προηγούμενον esse Primigenium, Antecedens: (10, 175.) “Ὅτι τοῖνυν προηγούμενον μὲν ἐστὶ τὸ εὐθύγραμμον, τὸ δὲ κυκλικὸν, ἐπιγινόμενον καὶ συμβεβηκὸς, i. e., ut ibid., πρότερον τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον. Item προηγούμενον ex Aristot. pro Exemplari proposito, unde effigies ducitur. || In VV. LL. ταύτης προηγούμενης ex Aristot. pro Hujus ductu. Et προηγούμενη ἀντίθεσις ex Hermog. Objectio prima, cui opp. ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἀπαλῶν, pro Summa pars germinis. Προηγείσθαι, Præcipuum esse, Præcipuum locum tenere in re aliqua: Ἀπλὸν οὖν ὡς προηγούμενον καὶ πρῶτον, τούτεστι τῆς ψυχῆς, προηγούμενην τε καὶ πρῶτην δεῖ ποιείσθαι τὴν ἐπιμέλειαν: qui locus ἀδεσπότης a Bud. affertur. In VV. LL. προηγούμεναι σημασίαι e Diosc. pro Prævalentes: itidemque προηγούμενον τεκμήριον e Chrys. pro Prævalens signum. || Προηγούμεναι, Procedo, Paus. Προηγούμενος ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, Procedente odio. Bud. || Προηγείσθαι cum acc. pers. et dat. rei, Ep. ad Rom. 12, (10.) Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus Interpr. reddidit Honore invicem prævenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem signif. Paul. Alius alii suo exemplo præeuntes in honore deferendo. [“Ad Dionys. H. 3, 1479. Kuster. Aristoph. 51. Diod. S. 1, 474. 479. 721. 2, 4. 257. 407. Reiz. Acc. 125. Ruhnk. Ep. Cr. 25. ad Herod. 512.” Schæf. Mss.] Προηγούμενος, q. d. Antecedenter, ut pro ἐπομένους dicitur Consequenter, Ex antecedente, antegressa causa. Interdum etiam pro Primaria e causa, Primarie, Præcipue, Bud. in Plut. (8, 252.) Οὕτω δὲ καὶ

ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου πρ. (συμπεριλαμβανέ,) τὰ δὲ καθ' ἑκάστη, ἐπομένους. Damasc. de Deo loquens, Τῶν δὲ ἐπ' ἡμῶν, τὰ μὲν ἀγαθὰ πρ. θέλει καὶ εὐδοκεῖ: τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακὰ, οὐτε πρ., οὐτε ἐπομένους. Vide et Basilii II. ap. Bud. 495. 497. || Ε. professo, ut exp. ap. Diosc. 4. Πρ. θεραπευτικὴν ἐκπύθεσθαι ἀγωγὴν. [“Athen. 1, 21. Valck. Anim. ad Ammon. 55. Wakef. Phil. 1048. Schol. Aristob. Πλ. p. 406. T. H., Diod. S. 2, 579.” Schæf. Mss. * Προήγησις, Gl. Prægressus. “ Προήγησις, Προηγούμενος, in Astronomia, cf. De Lambre ad Ptolem. Σύνταξ. 2, 16.” Boiss. Mss.] Προηγότης, εἰς Προηγότηρ, Qui præit, Dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, estque ei dux viæ, ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, si Hesychio creditur: ὁ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ προηγούμενος ἐν τοῖς γάμοις, Hes. et Eust. [Προηγότης, Soph. CEd. T. 1292. “ Προηγότηρ, Eur. Bacch. 1157. et Fr. ap. Stob. Tit. 122.” Seager. Mss. * Προηγέτωρ, Apoll. Rh. 3, 1180. * Προηγέτωρ, Basil. 3, 467. * Προηγέτης, unde * Προηγέτης, Paul. Sil. Ecphr. 199.] Προηγητιώδης, Ad præeundum aptus. Προηγέμων pro ἐξαρχος videtur accipi a Dem. 130(=313.) “Ἐξαρχος, καὶ πρ., καὶ κιστοφόρος, καὶ ἐπαρχούμενος, “ Ὑψ. Ἀττης, Bud. sed si hic nihil aliud esset πρ. quam ἐξαρχος, vacaret alterutrum. [* Προηγούμενους, Noun. D. 47, 268. * Καταπροηγέομαι, Schol. Ven. II. B. 201. * Συνηγέομαι, Diod. S. 14, p. 440. * Συνηγέμων, unde * Συνηγεμονικός, Greg. Naz. 1, 741.] Ὑψηλοῦμαι, Præeo. Plut. Cæsare, Δαίμονος τινος ὑψηγομένου. Et cum acc. ὀδόν, ap. Eund. scribentem de Pompeio, Καὶ δαίμων ἐκέλευεν ὑψηγομένην ὀδόν, Viam præibat in Ægyptum. Plato Epin. Eἰ μὴ θεὸς ὑψηγοῖτο, Nisi deo præeunte et auctore doctrinæ. Bud. qui et hæc Thuc. (1, 78.) Περσασάμεθα ἀμύνεσθαι πολέμον ἀρχοντας ταύτη, ἢ ἂν ὑψηγοῖτο, vertit, Eo modo propulsare conabimur bellum a vobis laeositum, quo modo vos provocaritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via, quam vos nobis præeiveritis. Nam qui bello laeositus, tandem et ipse bello viam ita propulsat, ut par pari referat, eand. insistere viam videtur. Idem Bud. ap. Aristot. Τὸν ὑψηγομένην τρόπον λέγοντες, verit. Modo jam instituto et supra servato, i. e. præcedente. Ejusd. vero Aristot. similis l. Κατὰ τὴν ὑψηγομένην μέθοδον λατρεῖν, redditur, Dicendum est ea via et ratione, qua cœpimus. Itidemque Bud. ὑψηγοῦμαι vertit Incipiam, Exordiar, in Plat. Euthyd. Ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑψηγοῦσθαι οὗ κροσένομαι αὐτῷ φανῆναι μοι, i. e., inquit, Ipse exordiar disputationem, ut intelligant quonam pacto ego optem eos sapientiæ præceptores esse et disputatores. Vel, Præibo, et προσδοιοῦσθαι, s. Præmonstrabo. || Hortor, Suadeo, Dicto, Aristot. Τοῦτο ὑψηγέται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, Bud. 193. afferens et aliud exemplum. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare positum inveniri; alicubi vero et Suadendi signif. habere mihi videri. In VV. LL. e Gal. ad cti. Ὑψηγέσθαι χρῆσιν pro Tradere, et e Plut. Romulo (12.) “Ὅσπερ αἱ τῶν γεωμετρικῶν ὑψηγοῦνται προβλημάτων ἀναλύσεις, pro Præcipiunt. Sed ὑψηγέσθαι aptius reddi puto in hujusmodi II. Docere quam Præcipere. Illam certe signif. aperte habet in isto ejusd. Plut. l. (8, 662.) Καὶ τὸ τῆς ὕψους ὑψηγέσθαι ἔργον. || Præsum, Gal. Τῷ μέλλοντι τῶν γυναικῶν ὑψηγέσθαι. [“Theocr. 2, 101. ibique Valok. Anton. Lib. 238. Thom. M. 878. Wakef. Eum. 193. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 9, 183. Dionys. H. 1, 198. Schneid. Anab. 191. Heind. ad Plat. Lys. 36.” Schæf. Mss. * Ὑψηγημα, unde * “ Ὑψηγηματίς, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. 260.” Boiss. Mss.] Ὑψηγησις, q. d. Præitio: Plato Prot. Καὶ ἀναγκαῖον γράφειν κατὰ τὴν ὁ. τῶν γραμμῶν, q. d. Et cōgunt scribere juxta præitioem linearum: pro eosque in scribendo sequi cogunt, quas ipsi linee præeiverunt. Item Doctrina, quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plur. ὑψηγήσεις pro Præceptis, Philo. [“Sic Ζαρώνειος in Athen. 158. est Præceptum Zenonis.” Schw. Mss.] In VV. LL. Enarratio: sicut et Hes. ἐξήγησας; Ductus, ex Aristot. Rhet. Exp. vero et παραίνεσις, Suasio: sicut ὑψηγέσθαι, παρανεῖν, Sua-